

ကိုးကွယ်သင့်သည်

အိန္ဒိယ

ဂန္ထီရဆန်းကြယ် လုံးချင်းဝတ္ထုတော်

BURMESE CLASSIC .COM

စာရွှေလောင်းလှေကြီး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မြတ်ရီ၊ နွယ်အောင်
အိယွန်းယုဉ်စာပေ
အမှတ် ၅၈၊ ဓမ္မိကဝတီလမ်း၊
စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်။
- မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးကျင်ရင်(ရွှေမြသံ)
၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
- ထုတ်ဝေခြင်း - စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၂
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၃၀၀ ကျပ်

သိုက်ဖွား ဂဇ၅-၈၃
 တစ္ဆေလောင်းလှေကြီး / ရီရီဋွေး
 - ရန်ကုန်၊ ရီရီဋွေးစာပေ၊ ၂၀၁၂။
 (၂၀၈) စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။
 (၁) တစ္ဆေလောင်းလှေကြီး

တစ္ဆေလောင်းလှေကြီး

ပါဝင်သည့် အခန်းများ

- အခန်း ၁။ တစ္ဆေလောင်းလှေကြီး
- အခန်း ၂။ ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်အောက် တစ္ဆေခြောက်
- အခန်း ၃။ ပေတဆေးဆရာ ပုံပြင်
- အခန်း ၄။ မောင်းတီးကျွန်းက မယ်ခုဝါ
- အခန်း ၅။ ကံဆိုးသူနှစ်ယောက် အချုပ်ထဲရောက်
- အခန်း ၆။ ဇင်ပြွန်းကျွန်းက မြေပြိုတ္တာကြီးများ
- အခန်း ၇။ ချစ်သူအတွက် အသက်ပင် သေသေ
- အခန်း ၈။ မိုးပေါ်ကကျလာသည့် ကျောက်တုန်းကြီး
- အခန်း ၉။ စိတ္တဇမေတ္တာရှင်
- အခန်း ၁၀။ အဝေးဆုံးခရီးသို့

လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်ပြင်၌လည်းကောင်း၊ လွမ်းမောဖွယ် တမ်းတဖွယ်၊ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် ဇာတ်လမ်းများစွာဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်။ တစ်ရံတစ်ခါ၌ အံ့ဩဖွယ်အတိုဦးသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းများလည်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါသည်။ တစ်ချို့ဖြစ်ရပ်မှာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ဟုဆိုသဖြင့် ဒဏ္ဍာရီလိုလို ပုံပြင်လိုလို ဇာတ်လမ်းပေါင်းများစွာလည်း ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်ရပ်ဆန်းများအနက် ယခုဖော်ပြမည့်

“တစ္ဆေလောင်းလျှောက်” အကြောင်းနှင့်ပတ်သတ်၍ ရှေးလူကြီးများ ပြောဆိုခဲ့သည့် စကားရပ်မှာ ။

“တရားဟောတာ နားထောင်ပါ။ နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုးနိုး”

“ဆေးစာဖတ်ရာ နားထောင်ပါ။ ရောဂါပျောက်နိုးနိုး”

“သိုက်စာဖတ်ရာ နားထောင်ပါ။ ဥစ္စာရနိုးနိုး”

ဟူ၍ နိုး(၃)ပါးကို ပြောလေ့ရှိပါသည်။

ထိုနိုး(၃)ပါးတွင် တစ်ပါးထပ်တိုးရမည့် အကြောင်းတစ်ခု နှိပါသည်။ ဤသည်မှာ ရွာစဉ်တန်းတစ်လျှောက်လုံးရှိ ရွာများနှင့် ပင်လယ်ဒိတ်ရွာ အပါအဝင်၌ နေထိုင်ကြသည့် ရွာသူရွာသားများအတွက် ရှေးလူကြီးများ ထားရစ်ခဲ့သည့် နိုးတစ်ပါးဖြစ်သည်။

ဤနိုးတစ်ပါးမှာ ။

“သာသနာနှစ်ဝက်ကျော် လောင်းလျှောက်၊ တစ်စင်းပေါ်လတ္တံ့”

“ထိုလောင်းလျှောက် ရွှေငွေအပြည့်ပါ ဦးသူသွားရောက်ယူကြပါ”

“ကလေးငိုလည်း လှည့်မကြည့်နဲ့”

“ထမင်းအိုးဆူလည်း လှည့်မကြည့်နဲ့”

အခန်း(၁)
“တစ္ဆေလောင်းလျှောက်”

သစ်ပင်ကြီးငယ်များနှင့် ညိုညို၊ နိုင်းနိုင်း၊ အုပ်ဆိုင်းနေသော ပင်လယ်ဒိတ်ရွာကြီး ထိုရွာကြီးသည် ပင်လယ်ဝနှင့် အနီးဆုံးအရပ်၌ တည်ရှိပြီး ပင်လယ်ဝသို့ထွက်ရန် မြစ်ကြီးတစ်စင်း၏ကမ်းဘေးတွင် ရှိသည်။ ထိုမြစ်ကြီး၏အမည်မှာ တိုးမြစ်ကြီးဖြစ်သည်။ ထိုမြစ်ကြီးအတိုင်း ဆက်သွားလျှင် ပင်လယ်ဝသို့ရောက်ပေမည်။ ပင်လယ်ဝမှလွန်သော် ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ကပ္ပလီပင်လယ်ပြင်ကြီးဆီသို့ ရောက်ပေမည်။ ထိုရွာကြီးသည် ပင်လယ်ကြီးနှင့် အနီးဆုံးနေရာတွင်ရှိသဖြင့် ရွာသူ ရွာသားအများစုမှာ ရေလုပ်သားများဖြစ်ကြသည်။ အချို့မှာမူကား ရွာအနောက်ပိုင်းရှိ လယ်ယာများကို ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးခဲ့ကြသည်။

ထိုရွာကြီး၏အနီး တစ်ဝိုက်တွင် ရွာစဉ်တန်းများလည်းရှိသည်။ ထိုရွာကြီးတွင် သီးပင်၊ စားပင်၊ ပန်းပင်များ စုံလင်စွာ ရှိသကဲ့သို့ ဤရွာစဉ်တန်းနှင့် အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ကျွန်းကြီး၊ ကျွန်းငယ်များ၌

“အပြေးယူမှ ကိုယ်တိုင်ရ”

ဤသို့ပစ္စည်းနှင့်ဆိုင်သော နီးတစ်ပါးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ထိုဇလ္လာရီကလေးကို ကြားရသူတိုင်းသည် သိုက်စာဖတ်ရာ နားထောင်ပါ။ ဥစ္စာရနီးနီးဟု ဆိုသကဲ့သို့

ရှေးလူကြီး စကားနာကြားပါ။ ဥစ္စာရနီးနီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤဇလ္လာရီ ကလေးကို ချစ်ဦးငယ်ငယ်ကပင် မိခင်ကြီးကပြောသဖြင့် ကြားဖူးခဲ့သည်။

ဤအိုရပ် ဤဒေသမှာ ရှေးအခါက မွန်တို၊ မွန်ည၊ မွန်စ စသော မွန်(၃)ရပ်တို့၏ နေထိုင်ရာဒေသဖြစ်ပြီး မွန်ဘုရင်များ ထီးနန်း စိုက်ရာအရပ်ဖြစ်သည်။ သစ်တောကြီးများ ထူထပ်စွာပေါက်ရောက်သဖြင့် သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေငယ်၊ စိုင်း၊ ဆတ်တို့ ပေါများသောကြောင့် ဟင်းစား အတွက် မပူပင်ရပေ။ ထို့အပြင် မြေဆီလွှာများ ကောင်းမွန်သဖြင့် လယ်ယာကိုင်းကျွန်းများတွင် စပါး အစရှိသော စားပင်၊ သီးပင်များ ကောင်းမွန်စွာ စိုက်ပျိုးနိုင်သည်။ ပင်လယ်နှင့်နီးကပ်ခြင်း ဖြစ်ချောင်း၊ အင်းအိုင်ပေါများသည့်အတွက် ငါး ပုစွန်၊ ဂဏန်းစသော ရေသတ္တဝါများကို အလွယ်တကူ ဖမ်းဆီးနိုင်သဖြင့် စားသောက်ဖွယ်ရာ အစားအစာအတွက် မပူပင်ရပေ။

ထို့ကြောင့် ထိုနေရာတွင် မွန်ဘုရင်ကြီးသည် “ဒေးဟံသာ တိုင်းပြည်” ဟု သမုဒိကာ ထီးနန်းစိုက်၍ စိုးစံနေခဲ့သည်။ ဒေးဟူသော အဓိပ္ပါယ်မှာ များပြားခြင်းဖြစ်ပြီး ဟံသာဆိုသည်မှာ ဟင်္သာငှက်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။ ဤတိုင်းပြည်မှာ ဟင်္သာငှက်များစွာရှိသော တိုင်းပြည်ဟု အမည်ရသည်။ ထိုမင်းကြီးတွင်တစ်ဦးတည်းသော သမီးတော်ရှိပြီး သူမ၏

အမည်မှာ “မြစ်မ်းရောင်ဒေဝီ” ဖြစ်သည်။

ထိုမင်းသမီးလေး အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ကောင်းခြင်း ငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံပြီး လွန်စွာချောမောလှပသဖြင့် မြစ်မ်းရောင်ဒေဝီ ကလေး၏ အလှမှာ အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်အထိ ထင်ရှားကျော်ကြား ခဲ့သည်။

အလွန်တရာ ချောမောလှပသော မင်းသမီးလေးကို ဖခမည်းတော် မင်းကြီးက ချစ်လှသဖြင့် တပင်တိုင်မြဲနန်းဆောင်၍ ထားခဲ့သည်။ မင်းသမီးလေးမှာ အဆောင်တော်၌ ရံရွှေတော်များစွာဖြင့် စံစားကာ လိုလေးသေးမရှိအောင် နေခဲ့ရသော်လည်း အချိန်ကြာမြင့်လာသောအခါ ပျင်းရိလာခဲ့သည်။

“သခင်မလေးဟာ အခုလို တပင်တိုင်မြဲနန်းမှာ ရံရွှေတော်တို့နဲ့ နေရပေမယ့် မပျော်ရွှင်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မှ ပျော်ရွှင်မှာလဲ သခင်မဖလေး”

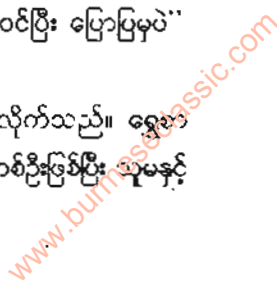
“ဒီမြစ်မ်းရောင်တစ်လျှောက် ဖောင်တော်စီးပြီး ရှုခင်းတွေကို ရှုစား ရရင် ကောင်းမှာပဲ”

“မှန်ပါသခင်မလေး ဖောင်တော်စီးရမယ်ဆိုရင် ရွှေစာလည်း လိုက်ချင်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ဖခမည်းတော်ဆီကို အခစားဝင်ပြီး ပြောပြမှပဲ”

“မှန်ပါ သခင်မလေး”

ရွှေစာက ဝမ်းသာအားရ လျှောက်တင်လိုက်သည်။ ရွှေစာ အိုယွန်း မြစ်မ်းရောင်မင်းသမီးလေး၏ ရံရွှေတော်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူမနှင့်

အရင်းနှီးဆုံးသောသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ရွှေစာကလည်း မင်းသမီးလေး နည်းတူ အဆောင်တော်ပေါ်တွင်နေရသဖြင့် ပျင်းရိနေသည်။ မြစ်မ်းရောင် မင်းသမီးလေးသည် ဖခမည်းတော်ထံ၌ အခစားဝဇီရောက်ကာ ...

“ခမည်းတော်ဘုရား သမီးတော်ဟာ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ရွှေဖောင်တော်စီးပြီး ရှုခင်းတွေကို ရှုစားချင်ပါတယ်ဘုရား”

“သမီးတော်လေးဟာ အဆောင်ပေါ်မှာ စံစားရတာ ပျင်းရိ နေပြီနဲ့တူတယ်”

“မှန်ပါဘုရား”

“အခုလို မိုးကာလလွတ်ကင်းပြီး နေသာတဲ့ရာသီဖြစ်လို့ နေ့ကောင်းနေ့မြတ်ရွေးပြီး ရွှေဖောင်တော်စီးစေချား”

မြစ်မ်းရောင် မင်းသမီးလေးမှာ ငယ်ရွယ်သူပီပီ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက်နေသာသော နံနက်ခင်းတွင် ...

မင်းသမီးလေးမှာ ရွှေစာအစရှိသော ရံရွှေတော်များနှင့် စစ်သည်ရဲမက်များ မြဲရံလျှက် မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ရွှေဖောင်တော်စီးကာ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။

နေရောင်ခြည် နုနုကလေးသည် မြစ်ရေပြင်ပေါ်သို့ ကျရောက်ရာ မြစ်ရေပြင်ရှိ လှိုင်းကြပ်ခွပ်ကလေးများသည် ရွှေရောင် ငွေရောင်တို့ဖြင့် တဖျပ်ဖျပ်တောက်ပနေသည်။

မြစ်မ်းရောင်မင်းသမီးလေးမှာ ဤသို့သော လှပသည့် ရှုခင်း ရှုကွက်များကို တွေ့မြင်ရသည့်အတွက် နှလုံးစိတ်ဝမ်း၌ ကြည်မွေ့သော ပီတိအဟုန်တို့ဖြစ်ပေါ်နေပါသည်။

“ရွှေစာရယ် ဟိုမှာကြည့်စမ်းပါဦး ရေပြင်ကျယ်ကြီးရယ် ငှက်ကလေးတွေ ပျံဝဲနေတာတွေရယ် ဗေဒါပန်းကလေးတွေပွင့်နေတဲ့ ဒိုက်တွေမျောနေတာကို ကြည့်ရတာ သခင်မဖြင့် အရမ်းကြည်နူးတာပဲ”

“မှန်ပါတယ် သခင်မလေးရယ် လေပြေအေးကလေးတွေ ကလည်း တိုက်ခတ်နေတော့ ရင်ထဲမှာ အေးမြပြီး လန်းဆန်းသွားတာပဲ”

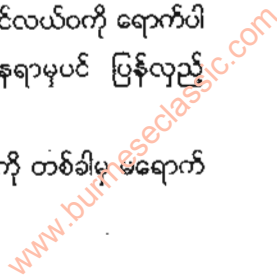
သခင်မလေးနှင့် ရွှေစာတို့မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကြည်နူးစွာ စကားပြောရင်း ဖောင်တော်ဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ မြစ်၏ ကမ်းစပ် တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ရွာသူရွာသားများကလည်း ဖောင်တော်ဖြင့် လှည့်လည် လာသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် အထူးအဆန်းသဖွယ် ထွက်ကြည့်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် သခင်မလေး၏ ဖောင်တော်မှန်းသိသဖြင့် လက်အုပ်မီးရိုခိုး ခစားခဲ့ကြသည်။

ရာသီဥတုကလည်း သာယာသည်။ မြင်ပြင်ရှိ ရေပြင်ကလည်း တည်ငြိမ်သည့်အတွက် သခင်မလေး၏ ခရီးစဉ်မှာ တစ်လျှောက်လုံး သာယာဖြောင့်ဖြူးနေသည်။ သို့ဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ရာ ပင်လယ်ဝအနီးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ဤတွင် ဖောင်ကိုဦးစီးကွပ်ကဲသော ဖောင်တော်ဝန်မှ မြစ်မ်းရောင် သခင်မလေးအား ...

“သခင်မလေး ... ရှေ့ဆက်သွားရင် ပင်လယ်ဝကို ရောက်ပါ လိမ့်မယ်ဘုရား။ သည့်အတွက်ကြောင့် ဤနေရာမှပင် ပြန်လှည့် သင့်ပါသည်။”

“ဘိုးဘိုး သခင်မလေးဟာ ပင်လယ်ဝကို တစ်ခါမှ မရောက်

ဖူးဘူး ပင်လယ်ဝကို ရောက်ရုံလောက်တော့ သွားချင်တယ်။ ပင်လယ်ဝ ကနေပြီး ကျယ်ပြန့်တဲ့ ပင်လယ်ကြီးကို ကြည့်ချင်တယ်”

“ပင်လယ်ဝဆိုတာ ဒီမြစ်ပြင်လိုရေဟာ မတည်ငြိမ်ပါဘူး။ ချက်ချင်းဆိုသလို လှိုင်းကြီးနိုင်ပါတယ် ဘုရား”

“ဘိုးဘိုးကလည်း ခမည်းတော်ဆီက ခွင့်ပြုဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ ဒီတစ်ခါရပြီးရင် ဘယ်တော့မှ ထပ်ရမယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး”

“သခင်မလေး နားလည်ပေးပါ အန္တရာယ်ရှိနိုင်လို့ တားရတာပါ ဘုရား”

“ဒါဆိုရင် ပင်လယ်ဝကို လှမ်းမြင်ရတဲ့နေရာအထိပဲသွားမယ်။ ဒါကိုတော့ ဘိုးဘိုးလိုက်လျော့ရမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဘိုးဘိုး”
ဖောင်တော်ဝန်နှင့် သခင်မလေးတို့မှာ အပေးအယူတည့်သွားပြီး

ပင်လယ်ဝအနားသို့ ဖောင်တော်ကို လှော်ခတ်သွားခဲ့သည်။
ထိုအခိုက်တွင် ...

ပင်လယ်ဝမှ မြစ်ကြောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းလာသော လှေကြီး တစ်စင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလှေကြီးသည် ပင်လယ်ဝမှ တဖြည်းဖြည်း စုန်ဆင်းလာရာ ပင်လယ်ဝနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင် ဖောင်တော်ကြီးကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ...

“အလို ... ရွှေရောင်အဆင်တန်ဆာတွေနဲ့ ဖောင်တော်ကြီး ပါလား မင်းခန်းမင်းနား အပြည့်အစုံပါဝင်ပြီး စစ်သည်ဗိုလ်ပါတွေ့နဲ့ ထွက်လာတာဆိုတော့ မင်းကြီးရဲ့ ဖောင်တော်များလား”

လှေကြီးပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော မင်းသားလေး သီဟစကြာမှာ ဤသို့တွေးထင်ရင်း လှမ်းကြည့်နေခဲ့သည်။ မင်းသားလေး သီဟစကြာသည် ကျခတ်ဝန်တိုင်းပြည်၏ မင်းသားလေးဖြစ်သည်။ သူသည် ကုန်သည် လှေများဖြင့် မာလာယုကျွန်းသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့သူဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျခတ်ဝန်တိုင်းပြည်နှင့် မာလာယုကျွန်းတို့မှာ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် ပစ္စည်းဖလှယ်ခြင်းစသော ကုန်သွယ်မှုလုပ်ငန်းများ ရှိခဲ့ကြသည်။ ကျခတ်ဝန် မင်းသားလေးသည် ရုပ်ဖျက်၍ ကုန်သည်များ နှင့်အတူ မာလာယုကျွန်းသို့ လိုက်ပါသွားကာ ထိုကျွန်း၏ အခြေအနေ များကို လေ့လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

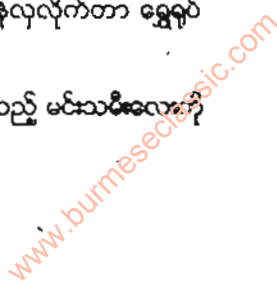
မင်းသားလေးသည် ဤမြစ်ကြောင်းမှတစ်ဆင့် ကျခတ်ဝန် တိုင်းပြည်သို့ ပြန်လာခဲ့ရာ ယခုကဲ့သို့ ဖောင်တော်ကိုတွေ့မြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘုရင့်ဖောင်တော်ကိုတွေ့သဖြင့် ကုန်သည်လှေကြီးမှာ မြစ်ကမ်း နဘေးတွင် ရပ်တံ့ကာ အရှိအသေပေးခဲ့သည်။

မင်းသားလေး သီဟစကြာတို့၏ လှေကြီးမှာ ရပ်တံ့နေစဉ် သခင်မလေး၏ ဖောင်တော်က ရှေ့ဆက်သွားသဖြင့် ဖောင်တော်ပေါ်၌ ပါရှိသော မြစ်ခင်းရောင်မင်းသမီးလေးကို လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ ... မင်းသမီးလေးတစ်ပါးပါလား”

“မင်းသမီးလေးက အလွန်ချော အလွန်လှလိုက်တာ ရွှေရုပ် တလေး တစ်ရုပ်လိုပဲ”

မင်းသားလေးမှာ လွန်စွာချောမောလှပသည့် မင်းသမီးလေးကို ခေးမောကြည့်နေခဲ့သည်။

ထိုစဉ် ...
ထိုနေရာမှာ ပင်လယ်ဝသို့ လှမ်းမြင်နေရသော နေရာဖြစ်သဖြင့်
“သခင်မလေး ... ဒီနေရာဟာ ပင်လယ်ဝကို မြင်နေရပါပြီ။
ဒါကြောင့် ပြန်လှည့်သင့်ပါပြီဘုရား”

“ကောင်းပါပြီ ဘိုးဘိုး ပြန်လှည့်ပါတော့ ဒါပေမယ့် ဖောင်တော်ကို
ပြန်မလှည့်ခင် ဒီရေပြင်ကို လက်တော်နဲ့ ပုတ်ခတ်ကစားချင်ပါတယ်”
ထိုသို့ဖြင့် ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှထကာ ဖောင်တော်ဦးဆီသို့
သွားပြီး ရေကိုလက်ဖြင့် ပုတ်ခတ်ကစားစဉ် ...

“ဂုန်း”

“အမလေး”

မြစ်ဆုံတွင်နေသော မိကျောင်းကြီးသည် သခင်မလေး၏
လက်ကို အစာမှတ်ပြီး ခုန်ဟပ်လိုက်ရာ သခင်မလေး၏ လက်ကိုမမိချေ။
“ဂုန်း” ဟူသော ကျယ်လောင်သော အသံကြီးနှင့်အတူ မိကျောင်းကြီး၏
ဦးခေါင်းမှာ ရေပေါ်တွင် ရုတ်တရက်ပေါ်လာရာ ...

မင်းသမီးလေးမှာ လွန်စွာကြောက်လန့်ပြီး “အမလေး” ဟူသော
အသံနှင့်အတူ ရေထဲသို့ ထိုးစိုက်၍ ကျသွားခဲ့သည်။

အဖြစ်အပျက်မှာ မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။

မိကျောင်းကြီး၏ ဦးခေါင်းကလည်း ပေါ်အလာ ...

မင်းသမီးလေးကလည်း ရေထဲသို့ ဦးစိုက်ထိုးအကျ ...

ရဲရဲတော်ရွှေမိမှာ မျက်စေ့များပြာသွားပြီး ရုတ်တရက်
ကြက်သေသေသွားခဲ့သည်။

“လုပ်ကြံပါဦး ... သခင်မလေး ရေထဲကျသွားပြီ”
နောက်မှ သတိရကာ ဤသို့အော်လိုက်သည်။
ထိုအဖြစ်အပျက်ကို အစအဆုံးမြင်နေရသော မင်းသားလေးမှာ
မင်းသမီးလေးအတွက်များစွာ စိတ်ပူသွားပြီး ချက်ချင်းပင် ...

“ဂုန်း”

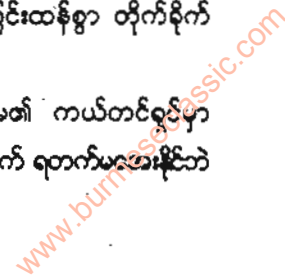
ရေထဲသို့ ခုန်ချသွားပြီး မင်းသမီးလေးကို လိုက်ရှာခဲ့သည်။
မင်းသမီးလေး ရေထဲကျသွားသည့်အတွက် မိကျောင်းကလည်း
မင်းသမီးလေးဆီသို့အလာ ...

သူကလည်း မင်းသမီးလေးကို လှိုင်မြန်စွာ ပွေ့ချီလိုက်ပြီး
ရွှေဖောင်တော်ပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်။ ရှေးဘဝအဆက်ဆက်က
ချခဲ့ဖူးသည့် ချစ်ပစ္စည်းကြောင့် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဓါတ်လိုက်သကဲ့သို့
ကျင်တက်သွားခဲ့သည်။

“ဟင် ... ငါဘယ်လိုဖြစ်သွားတာပါလိမ့်”

မင်းသားလေးမှာ ထူးခြားသော အတွေ့အထိကြောင့် လွန်စွာ
အံ့ဩသွားခဲ့သည်။ သို့သော် မိကျောင်းအန္တရာယ်က ရှိသေးသဖြင့်
နှိမ်းနှင်းရန် ရေထဲသို့ ဆင်းလိုက်သည်။ သူ့ထံတွင် အသင့်ယူဆောင်
လာသော ဘေးမြောင်ဖြင့် မိကျောင်းကြီးကို တိုက်ခိုက်ရာ ရေဘုရင်
မိကျောင်းကြီးနှင့် သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်
နေကြသည်။

သူမသည် အဝတ်လဲပြီးနောက် သူမ၏ ကယ်တင်ရင်မှာ
ရေအောက်၌ မိကျောင်းနှင့် တိုက်ခိုက်နေသည့်အတွက် ရတက်မလအနိုင်ဘဲ

စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ရေပြင်ကိုလှမ်းကြည့်နေခဲ့သည်။ မကြာမီ အချိန်တွင် ရေပြင်ပေါ်သို့ သွေးကွက်ကြီးများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

“ဘုရား... ဘုရား... ငါ့ကိုကယ်လိုက်တဲ့ သူ့ရဲကောင်းရဲ့ သွေးကွက်တွေလား၊ သူ့ကို မိကျောင်းကိုက်လို့ သေသွားပြီလား”

ဤသို့ တွေးတောပြီး စိတ်မချမ်းသာစွာ ရေပြင်ကို စူးစိုက်ကြည့် နေခဲ့သည်။

ထိုစဉ် ...

မိကျောင်းကြီးနှင့် ထိုလူမှာ အတူတူရေပေါ်သို့ ပေါ်လာခဲ့သည်။ သို့သော် မိကျောင်းကြီးမှာမူကား ရင်ပတ်တွင် ဓားနှင့်ခွဲထားခြင်း ခံရသဖြင့် ရင်ဘတ်ဝမ်းပိုက်တို့ပွင့်နေပြီး သွေးများဖြိုင့်ဖြိုင် ကျနေခဲ့သည်။

“ဟင်... တော်ပါသေးရဲ့၊ ငါ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်က မိကျောင်းကြီးကို နိုင်သွားပြီ”

မင်းသမီးလေးမှာ သူ့ကိုတွေ့မှ စိတ်အေးသွားတော့သည်။ ဤတွင် ရဲမက်အချို့မှာ ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းပြီး မိကျောင်းကြီးကို ကမ်းစပ်သို့ သယ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် မင်းသားလေးအား ဖောင်တော် ပေါ်သို့တက်ရန် မင်းသမီးလေးက အမိန့်ပေးလိုက်ရာ မင်းသားလေးသည် ဖောင်တော်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

“မောင်မင်း အမည်နာမကို ပြောပါ”

“ကိုစကြာပါ”

“ဘယ်အမျိုးဘယ်အနွယ်လဲ”

“ကုန်သည်မျိုးရိုးဖြစ်ပါတယ်”

မင်းသားလေးသည် ရုပ်ဖျက်ကာ သွားလာနေသည့်အတွက် သူ၏ဘဝအမှန်ကို မသိစေချင်သောကြောင့် ကုန်သည်ဟူ၍ ဥပါယ်တမည် ဖြင့်သာ ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် မင်းသမီးလေးမှာ ကုန်သည်ဟုပင် မှတ်ထင်ကာ ...

“အသင်ဟာ သခင်မလေးရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ အတွက် သခင်မလေးရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်ပေတယ်”

“မခံယူဝင့်ကြောင်းပါ သခင်မလေး”

“ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဆုတော်လာဘ်တော်အဖြစ် သခင်မလေးရဲ့ နဝရတ်လက်စွပ်ကို ချီးမြှင့်တော်မူလိုက်တယ်”

ဤသို့ပြောဆိုပြီး နန်းတော်တံဆိပ်ခတ်နှိပ်ထားသော နဝရတ် လက်စွပ်ကို ဆုလာဘ်အဖြစ် ချီးမြှင့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ... မင်းသားလေးက ကောင်းစွာခံယူပြီး ...

“ကျေးဇူးအထူးပင်ကင်ပါသည် သခင်မ”

ဤသို့ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင် ကိုစကြာ အသင့်အား ဆုတော် ထောက်တော်များ ပေးသနားလိုသည့်အတွက် ဤနန်းတော်တံဆိပ်ခတ်နှိပ် ထားသော နဝရတ်လက်စွပ်ကိုပြု၍ နန်းရင်ပြင်သို့ လာခဲ့လော့”

“မှန်ပါ သခင်မလေး”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် မင်းသားလေးသည် သူ၏ လှေကြီးထဲသို့ ခြန်လာခဲ့သည်။

မကြာမီ ...

သခင်မလေး၏ ဖောင်တော်သည် ဤနေရာမှ ပြန်လှည့်ကာ မြစ်ကြောင်းအတွင်း ရန်ဆင်းသွားခဲ့သည်။ မင်းသားလေး သီဟစကြာသည် ဖောင်တော်ကြီးပေါ်၌ပါသွားသော မင်းသမီးလေးကို မခိုက်မသုန်သော မျက်စိဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။ ထိုစဉ် သူ၏ရင်ထဲတွင် နှလုံးခုန်သံ မြန်လာပြီ။ တဒတ်ဒတ် ခုန်နေသည်။ အမျိုးအမည်မသိသော ဝေဒနာ တစ်မျိုးကို ခံစားလိုက်ရသည်။

“သခင်မလေးရယ် ... ဒီလိုရင်ခုန်မှုမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ရပါ။ ကျွန်ုပ်မင်းသားလေး သီဟစကြာသည် သခင်မလေးကို မြင်မြင်ချင်းပင် ချစ်မိလေပြီ”

ဤသို့ ရေရွတ်မြည်တမ်းကာ ဖောင်တော်ကို မျက်စေ့တစ်ဆုံ ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဖောင်တော်ကို မမြင်ရသောအခါမှ နဝရတ်လက်စွပ်ကို ကြည့်ကာ ...

“သခင်မလေးဆီကို တစ်နေ့နေ့မှာ အရောက်လာခဲ့ပါမည်”

ဤသို့ပြောပြီးနောက် လှေကြီးကို ဤနေရာမှ စတင်ထွက်ခွာ လာခဲ့သည်။

မင်းသားလေးသည် ကျခတ်ဝရ်တိုင်းပြည်သို့ ပြန်ရောက် သော်လည်း မြစ်မရောင်မင်းသမီး၏ မျက်နှာလေးကို စွဲလမ်းကာ နေ့စဉ် သတိရလွှမ်းဆွတ် နေခဲ့သည်။ သူသည် နဝရတ်လက်စွပ်ကိုပြုပြင် မင်းသမီးလေးနှင့် တွေ့ဆုံရန် အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားမိသည်။

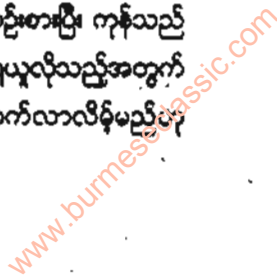
သို့သော် ထိုသို့တွေ့လျှင် မင်းသားလေးအား နေ့ရပ်ရွာနီးနီး

အမျိုးအနွယ်ကို မေးမြန်းမည်။ မင်းသားလေးကို သူမ၏ တိုင်းပြည်မှ ကုန်သည်တစ်ယောက်ဟု သိထားသည်။ မင်းသားလေးမှာ ကျခတ်ဝရ် တိုင်းပြည်မှဖြစ်၍ မည်သို့မျှ အမှန်ကိုပြော၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။ အခြား တိုင်းပြည်မှ မင်းသားတစ်ပါးဖြစ်သည်ဟုဆိုလျှင် မင်းခန်းမင်းနားဖြင့် သွားရပေမည်။ ထို့ကြောင့် မည်သို့မျှ ချက်ချင်းသွားရောက်ရန် မဖြစ်နိုင် သဖြင့် အချိန်ကောင်း အခါကောင်းကို စောင့်စားရင်း သခင်မလေးကို တမ်းတနေခဲ့သည်။

မြစ်မင်းရောင် မင်းသမီးလေးအဖို့မှာ အပျိုစင်ဘဝဖြင့် တစ်ပင်တိုင်မြဲနန်းတွင် ယင်ဖိုမျှမသန်းအောင် နေခဲ့ရသော်လည်း ရေထဲကျသွားစဉ် အမျိုးသားတစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်ဝယ် အနိက်အတုံ နေခဲ့ရသည်။ ထိုအနိက် ရှေးရှေးဘဝက အတူပြုခဲ့ဖူးသည့် ရှေးရေစက် ကြောင့်လေလား ...။

သူမ၏ ရင်မှာလည်း တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ကာ ရှက်စိတ်၊ ကြောက်စိတ် တို့ရောမြန်းသော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားခဲ့ရသည်။ ထိုအမျိုးသား တလေးကို လက်စွပ်ပေးစဉ်၌ ထပ်မံတွေ့ဆုံ ရသောအခါ ယောကျ်ား ဝီသပြီး ခန့်ညားသော ရုပ်ရည်ကိုမြင်ရသဖြင့် ရင်ဝယ်စွဲလမ်းခဲ့သည်။

သူမသည် နန်းတော်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ သူမ၏ အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်စဉ်းစားပြီး ကုန်သည် အမျိုးသားကလေးမှာ ဆုတော်လာဘ်တော်များကို ရယူလိုသည့်အတွက် ကြာမီသော အချိန်အတွင်း နန်းတွင်းသို့ အရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ခုရုတွက်ထားခဲ့သည်။

တစ်ရက်... နှစ်ရက်မှ တစ်လ... နှစ်လ...

ထိုသို့တိုင်အောင် ကုန်သည်အမျိုးသားလေး ရောက်မလာသဖြင့်
“ကိုစကြာရယ် သခင်မလေးဆီကို ဘာကြောင့်ရောက်မလာ

တာလဲ၊ သခင်မလေးမှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စောင့်မျှော်ခဲ့ရတာ မောလှပါပေါ့”

သခင်မလေးမှာလည်း မင်းသားလေးနည်းတူ တမ်းတကာ
မျှော်တော်ဖောဖြင့် မောပန်းနေခဲ့သည်။

ထိုသို့ဖြင့် ရက်ကိုလစားကာ ခြောက်လသို့ပင် တိုင်ခဲ့လေပြီ။
ထိုအချိန်အတောအတွင်း၌ မြစ်မ်းရောင်မင်းသမီးလေးကို လိုချင်သော
အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်မှ မင်းသားများက မင်းကြီးထံသို့ စာချွန်တော်
များစွာ ပေးပို့ခဲ့သည်။ ဤစာချွန်တော်တွင် မြစ်မ်းရောင်မင်းသမီးလေးအား
အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်ရှိ မင်းသားများထံမှ တစ်ယောက်ယောက်ကို
ရွေးချယ်ရန်အတွက် “ဖူးစာရှင်ပန်းကုံးစွပ်ပွဲ မင်္ဂလာ” ဆင်ယင်ပေးရမည်
ဖြစ်ကြောင်း ဤသို့မလုပ်ပါက တိုင်းပြည်အားလုံး စုပေါင်းကာ ဤတိုင်းပြည်ကို
စစ်ချီရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပါရှိသည်။

ထို့ကြောင့် မြစ်မ်းရောင်မင်းသမီးလေးအား နန်းဆောင်သို့
ခေါ်ယူပြီး မင်းကြီးက ဤသို့ မိန့်ကြားခဲ့သည်။

“နောက်တစ်လအကြာတွင် ဤနန်းရင်ပြင်၌ “ဖူးစာရှင်
ပန်းကုံးစွပ်ပွဲမင်္ဂလာ” ဆင်ယင်ကျင်းပမှာဖြစ်လို့ သမီးတော်က ရောက်
လာတဲ့ မင်းသားများအနက်မှ တစ်ပါးပါးကို ရွေးချယ်ပါလော့”

“ခမည်းတော်ဘုရား သမီးတော်သည် အဘယ်မင်းသားကို
ရွေးချယ်လိမ့်ခြင်း မရှိပါ။ ယခုအတိုင်းပင် တစ်ပင်တိုင်မြဲနန်း၌ စံတော်
ချင်ပါတယ်ဘုရား”

“သမီးတော် အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်မှ မင်းသားအပေါင်းရဲ့
တောင်းဆိုချက်ဖြစ်လို့ ခမည်းတော်မှာ ငြင်းဆန်ရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒါကြောင့်
ပန်းကုံးစွပ်ပွဲမင်္ဂလာအတွက် သမီးတော် ပြင်ဆင်ထားရမယ်။”

“မှန်ပါတုရား”

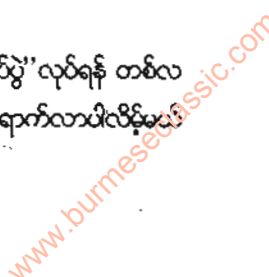
မင်းသမီးလေးမှာ ခမည်းတော်၏ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်
သဖြင့် များစွာ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်ကာ အဆောင်တော်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

“ရွှေစာရယ် သခင်မလေးတော့ အလွန်ပင် စိတ်ဆင်းရဲ
လှပါတယ်။ ဘယ်မင်းသားနဲ့မှ လက်ဆက်ခြင်း မပြုလိုဘူး။ ဒါပေမယ့်
ခမည်းတော်ရဲ့ အမိန့်ဖြစ်လို့ မကြာမီမှာ ဖူးစာရှင်ပန်းကုံးစွပ်ပွဲ
လုပ်ရပေမယ်။ သခင်မလေးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ကိုစကြာကိုပဲ သတိရနေတယ်။
ကိုစကြာကလည်း အခုထိတိုင်အောင် သခင်မလေးကို လာမတွေ့ဘူး
ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ”

“မှန်ပါ သခင်မလေးရယ် ကိုစကြာသည် ဆုတော်လာဘ်တော်
ထောင်လာမယူဘူး ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

“မျှော်သူကမလာတဲ့အပြင် အခုတော့ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့
အစ်ပါးသူရဲ့ ရင်ခွင်မှာ စံမြန်းရတော့မယ် ရွှေစာရယ်၊ သခင်မလေး
အနီးက စဉ်းစားမိတိုင်း ရွှေရင်မှာ မအေးနိုင်ဘူး ရွှေစာရယ်၊ သခင်မလေးရဲ့
ထံကဆိုးလွန်းပါတယ်”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး “ပန်းကုံးစွပ်ပွဲ” လုပ်ရန် တစ်လ
ဘုန်းပါသေးတယ်။ ဒီအတွင်းမှာ ကိုစကြာရောက်ရင် ရောက်လာပါလိမ့်မယ်
ဘုရား”

“အင်း... သူ့ရောက်လာပေမယ့် သူဟာ မင်းညီမင်းသား မဟုတ်တဲ့အတွက် ဒီအပူကို ဖေးကူလို့ မရနိုင်ပေဘူးကွယ်”

“မှန်ပါတယ် သခင်မလေး။ ဒါပေမယ့် ဖူးစာမှန်ရင်တော့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပေါင်းရမှာပါဘုရား”

“အေးပါ... ရွှေစာရယ်၊ မင်းပြောသလို ကိုစကြာဟာ သခင်မလေးရဲ့ ဖူးစာရှင် အစစ်အမှန်ဖြစ်ပါစေတော့”

ဤသို့မျှော်တွေးရင်း ကိုစကြာကို စောင့်စားခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တစ်လဟူသော အချိန်ကုန်ဆုံးကာ ယနေ့ နံနက်တွင် “ဖူးစာရှင်ပန်းကုံးစွပ်ပွဲသဘင်” ဆင်ယင်ကျင်းပရန် အချိန်ကျရောက်လာခဲ့သည်။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော နန်းမဆောင်အလယ်တွင် မြစ်မ်းရောင် မင်းသမီးလေးမှာ သလွန်တော်ပေါ်တွင် စံမြန်းနေသည်။ ထူးခြားဆန်းသစ်သော အဝတ်အစားနှင့် ရွှေနှင့်ပြုလုပ်ထားသော ကျောက်မျက်ရတနာအမျိုးမျိုး ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် မင်းသမီးလေးမှာ ထူးခြားစွာ လှပနေသည်။

မင်းသမီးလေး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ကတ္တီပါခုံများတွင် အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်မှ မင်းသားများ နေရာယူကာ ထိုင်နေကြသည်။ နံနက် (၉)နာရီ အချိန်တွင် မင်္ဂလာခရောင်ကို စတင်ပူတ်ပြီနောက် “မင်္ဂလာ အချိန်ကျရောက်ပြီဖြစ်ပါ၍ မင်္ဂလာ အခန်းအနားကို ဖွင့်လှစ်လိုက်ပါပြီ... ဒူ... ဒူ... ဒူ... ဒူ”

ထိုသို့ဖြင့် ဖူးစာရှင်ပန်းကုံးစွပ်ပွဲကို စတင်ဖွင့်လှစ်လိုက်ပါသည်။

တန်းစီထိုင်နေသော မင်းသားများကို ကြည့်ရင်း ယနေ့တွင် ဖူးစာရှင်ကို မိမိလက်နှင့်ပန်းကုံးစွပ် ရွှေချယ်ရပေတော့မည်ဖြစ်၍ မင်းသမီးလေးမှာ ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မည်သို့မျှ မရွေးချင်ပေ။ သို့သော် မိမိလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်၍မရ အခွင့်မသာသောကြောင့် ခမည်းတော်၏ အမိန့်အတိုင်း မင်းသားတစ်ပါးပါးကို ရွှေချယ်ရပေတော့မည်။

ပထမအစီအစဉ်မှာ မင်းသားအားလုံးသည် မိမိကိုယ်တိုင် တစ်ဦးစီ မိတ်ဆက်ပြီး မင်းသမီး၏ ရှေ့သို့သွားကာ မေတ္တာပန်းကုံးငယ်များကို ခံယူကြရမည်။ ထို့နောက် ကြွရောက်လာသော မင်းသားများကို အစားအသောက်နှင့် ဝဋ်ခံပြီး ခေတ္တအနားယူစေမည်။ နေ့ခင်း (၁၂)နာရီ ထိုးတွင် ဖူးစာရှင်ပန်းကုံးစွပ်ရန် သခင်မလေးမှ သူမ နှစ်သက်သည့် မင်းသားအား ကိုယ်တိုင်ပန်းကုံးစွပ်မည်ဖြစ်ပေသည်။

ပထမ အစီအစဉ်စလေပြီ...

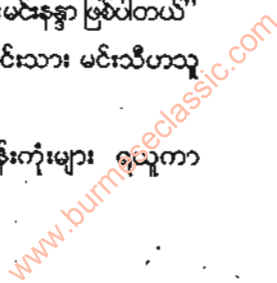
“ကျွန်ုပ်ကား ပန်းတောင်းတိုင်းပြည်ကြီးမှ အိမ်ရှေ့မင်းသား မင်းဒဿသတ္တိ ဖြစ်ပါတယ်”

ထိုသို့ မိမိကိုယ်တိုင် မိတ်ဆက်ပြီးနောက် မင်းသမီးလေး၏ ရှေ့သို့သွားရာ သူမက မေတ္တာပန်းကုံး အသေးလေး စွပ်ပေးလိုက်သည့် မင်းဒဿသတ္တိမှာ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ထိုင်ခုံသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်ုပ်ကား သုဝဏ္ဏတိုင်းပြည်မှ မင်းသားမင်းနန္ဒာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ကျွန်ုပ်ကား ပေါက္ခဝတီတိုင်းပြည်မှ မင်းသား မင်းသီဟသူ ဖြစ်ပါတယ်”

ထိုသို့ မိတ်ဆက်ပြီးနောက် မေတ္တာပန်းကုံးများ ရှုယူကာ

မိမိနေရာ၌ ပြန်ထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ စိတ်ဖြင့်မှာ မင်းသမီးလေးသည် မင်းသားများအား အနီးကပ်တွေ့မြင်စေရန် ဖြစ်သကဲ့သို့ မေတ္တာပန်းကုံးစွပ်ပေးခြင်းဖြင့် သူတို့ကို မရွေးချယ်ဖို့ အချိန်အတောအတွင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။

ထိုသို့ဖြင့် မင်းသားပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်ခန့် မိတ်ဆက်ပြီး လေပြီ။ နပါတ် ငါးဆယ်တစ်မင်းသားဖြစ်သူ၏ အလှည့်တွင်...

“ကျွန်ုပ်ကား ... ကျခတ်ဝန်တိုင်ပြည်မှ အိမ်ရှေ့ မင်းသား သီဟစကြာ ဖြစ်ပါတယ်”

အောင်မြင်ခန့်ငြားသော အသံကို ကြားလိုက်ရုံနှင့်...

“ဟင် ... ကိုစကြာ အသံနဲ့ တော်တော်တူပါလား”

ထိုစဉ် မင်းသားလေးမှာ ထိုင်ရုံမှထကာ မင်းသမီးလေးဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလာရာ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ...

“ကိုစကြာနဲ့ တူလိုက်တာ... ဒါ ... ကိုစကြာများလား”

မင်းသမီးလေးက ဤသို့ တွေးနေစဉ် မင်းသားလေးမှာ မင်းသမီးလေး၏ အနီးသို့ရောက်လာကာ...

“သခင်မလေး ဘုရား... ဤနဝရတ်လက်စွပ်ကို သတိရပါရဲ့လား ဘုရား”

“ဟင်... ဒါဆို အသင်ဟာ ကိုစကြာအစစ်ပေါ့”

“မှန်ပါ သခင်မလေး ကျွန်ုပ်ဟာ ဆုတော်လာဘ်တော် တောင်းခံဖို့ ရောက်လာပါသည်”

“အဘယ်သို့သော ဆုတော်လာဘ်တော်ကို လိုချင်ပါသလဲ”

“ဖူးစာရှင် မင်္ဂလာပန်းကုံးကို လိုချင်ပါသည်။”

“အို ... ကိုစကြာရယ်”

သခင်မလေးမှာ သူမ မမျှော်မှန်းထားသည့် စကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကိုစကြာအား မေတ္တာပန်းကုံးစွပ်ပေးပြီ ...

“ကိုစကြာ ကံကောင်းပါစေ”

ဤသို့ တောင်းဆိုချေလိုက်သည်။ မင်းသားလေး သီဟစကြာလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသကဲ့သို့ မင်းသမီးလေးမှာလည်း မျှော်သူရောက်လာသည့်အတွက် စိတ်ဘဝင်တွင် အေးချမ်းသွားခဲ့သည်။

ပထမ အစီအစဉ်အရ မေတ္တာပန်းကုံးတည်းဟူသော ညီနောင်မောင်ဘွားကဲ့သို့သော မေတ္တာသရုပ်ကို ဖော်ထုတ်ပြီးနောက် အစားအသောက်ဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးခဲ့သည်။

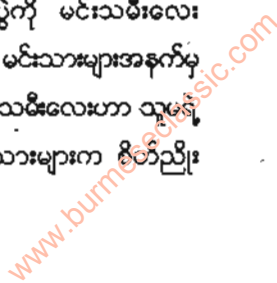
နေ့လည် (၁၂)နာရီတိတိ အချိန်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

“တူ ... တူ ... တူ”

“တော်... တော်... တော်”

အခါပေး ခရုသင်းကိုမှတ်ကာ နေ့လည်ပိုင်း အခမ်းအနား ဖွဲ့ခဲ့လေပြီ။

“အခုချိန်ကစပြီး ဖူးစာရှင်ပန်းကုံးစွပ်ပွဲကို မင်းသမီးလေး ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ပါလိမ့်မယ်။ ဖူးစာရှင်ဆိုသည်မှာ မင်းသားများအနက်မှ တင်ဦးတည်းကိုသာ ရွေးချယ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ မင်းသမီးလေးဟာ သူမရဲ့ ဖူးစာရှင်ကို ရွေးချယ်လိုက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်ုပ်မင်းသားများက စိတ်ညှိုး

နှမ်းခြင်းမဖြစ်ပဲ မေတ္တာပန်းကုံးပန်ဆန်ထားသူများ ဖြစ်တဲ့အတွက် ညီအစ်ကိုမောင်နှမ အရင်းသဖွယ် စိတ်ထားဖြင့် ချီးမြှောက်ထောပနာ ပြုကြပါ။”

“ကောင်းပါပြီ”

“ကောင်းပါပြီ”

မင်းသားများက သဘောတူကြောင်း ထောက်ခံပြောဆို ခဲ့ကြသည်။ မင်းသမီးလေးသည် ကိုစကြာကို မင်းသားဟု မသိရခင်ကပင် ချစ်ခင်စွဲလန်းနေသည့်အလျောက် ကိုစကြာထိုင်နေသည့် ထိုင်ခုံဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုစကြာက နောက်ဆုံးထိုင်ခုံမှာ ...

ရှေ့ဆုံးထိုင်ခုံမှာတော့ စစ်သည်အင်းအားကြီးမားပြီး ဥစ္စာ ဓာနပေါကြွယ်များလှသော ပန်းတောင်တိုင်းပြည်ကြီးမှ မင်းသား ဒေသသတ္တိပင်။ သူသည် စစ်သည်အင်းအား ကြီးမားသလို စည်ပင်ပြော ချမ်းသာသော တိုင်းပြည်ကြီးမှ မင်းသားဖြစ်၍ စိတ်ကြီးဝင်သလို မှာန်မာနလည်း ကြီးသည်။ အချမ်းသာဆုံးတိုင်းပြည်မှ မင်းသားဖြစ်၍ ရွှေးချယ်ခြင်း ရွှေးချယ်လျှင် သူ့ကိုသာ ရွှေးချယ်လိမ့်မည်ဟု နားထင် သွေးရောက် မာနတံခွန် ထူနေသူဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာအချိန်ကျရောက်ပြီဖြစ်၍ မြစ်ရောင်မင်းသမီးလေးမှာ ဖူးစာရှင်ပန်းကုံးကိုကိုင်ကာ မင်းသားများဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။ ပန်းတောင်းမင်းသား ဒေသသတ္တိမှာ သူထံသို့လာသည် ထင်မှတ်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ...

သူ့ကို ဖြတ်ကျော်သွားသောအခါ ပြူးရွှင်နေသော မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပင် ရွှာတော့မည် မိုးကဲ့သို့ ညိုမည်းသွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် အဲဒီအထိအလုံများကြောင့် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော မျက်နှာအသွင်သို့ ကူးပြောင်းသွားခဲ့သည်။

မင်းသမီးလေးသည် တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လှမ်းရင်း အပြည်ပြည် ထောင်သော မင်းသားများကို ကျော်လွန်ကာ ကျခတ်ဝံ့ မင်းသားလေး သီဟစကြာ ရှေ့သို့ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖူးစာရှင်ပန်းကုံးကို စွပ်လိုက်ရာ မင်းသားလေးမှ ...

“သခင်မလေးကို များစွာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပြူးရွှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်ရာ မင်းသမီး လေးမှ ...

“ဤသည်မှာ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်အတွက် သခင်မလေး၏ ဆုတော်လာတံတော် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ် ဖူးစာရှင်ရွှေးချယ်ပွဲ တာဝန်ကိုယူထားသော ဝန်မင်းက...

“မြစ်ရောင်မင်းသမီးလေးသည် ကျခတ်ဝံ့ မင်းသားလေး

သီဟစကြာကို ဖူးစာရှင်အဖြစ် ရွှေးချယ်လိုက်ပါပြီ”

ဤသို့ ကြေငြာလိုက်ရာ ...

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

ညှပ်ပန်သတ်များက နှစ်ထောင်းဝမ်းသာ အားရစွာဖြင့် လက်ခုပ် တီး၍ ဂုဏ်ပြုကြိုဆိုခဲ့ကြပါသည်။

မင်းသားလေးနှင့် မင်းသမီးတို့နှစ်ဦးသည် အနီရောင် ကမ္ဘလာ ခင်းထားသော လျှောက်လမ်းအတိုင်း လက်ချင်းတွဲကာ သူတို့နှစ်ဦး ထိုင်မည့် ရွှေသလွန်ပေါ်သို့ လျှောက်လှမ်း လာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် အသင့်ခင်းကျင်းထားသော သလွန်ထက်၌ ထိုင်လိုက်သည်။

“မင်းသားလေးနှင့် မင်းသမီးလေးတို့သည် နေနှင့်လပမာ နေ့နှင့်မြက်သို့ တင့်တယ်ပါပေသည်။ မင်းသားလေးနဲ့ မင်းသမီးလေး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း... ဖြောင်း”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း... ဖြောင်း”

ထို့နောက် အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်မှ မင်းသားများက သူတို့နှစ်ဦးထံလာရောက်၍ ဆွေမျိုးရင်းချာပမာ နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုမင်းသားများအနက် ပန်းတောင်းတိုင်းပြည်ကြီးမှ မင်းသားအထွေ သတ္တိမှာ နဂိုကပင် ဒေါသကြီးသူဖြစ်၍ သူ့အား မရွေးချယ်သဖြင့် လွန်စွာမကျေနပ်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မေတ္တာပန်းကုံးကိုဖြတ်ပြီး သူတို့နှစ်ဦး ရှေ့တွင် ဖြန့်ကျဲကာ...

“မြစ်ဝါးရောင်မင်းသမီး ကျွန်ုပ်ကားအသင့်ကို လွန်စွာ ချစ်မြတ်နိုးသလောက် အံ့သင်က ရက်စက်လှပေသည်။ အသင့်တို့၏ မင်္ဂလာပွဲကို ကျွန်ုပ်အသိအမှတ်မပြု အသင့်အား မရရအောင် တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်မည် သတိထား၍သာ စံရစ်တော် မူပါလော့”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီး နန်းရင်ပြင်မှ ဒေါသတကြီးဖြင့် ထွက်ခွာသွား လေသည်။ အားလုံးသော မင်းပရိသတ်တို့မှာ အံ့သြစွာကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မင်းသားလေး သီဟစကြာက မင်းသမီးလေးအား ...

“နုမတော် စိုးရိမ်ကြောက်လန့်တော် မမူပါနဲ့ မောင်တော်ဟာ လက်ရုံးရည်အရာမှာ အဋ္ဌရသ တစ်ဆယ့်ရှစ်ရပ်ကို တတ်မြောက်ထားသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ပျော်ပျော်သာ စံရစ်ပါ နုမတော်”

ဤသို့ အားပေးစကားပြောလိုက်သည်။

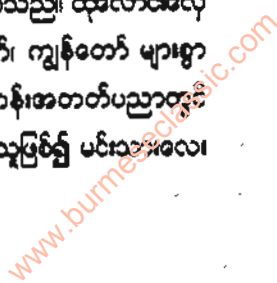
“မောင်တော်နဲ့ အတူတူရှိနေတဲ့ အတွက်ကြောင့် စိုးရိမ် ကြောက်လန့်ခြင်းမဖြစ်ပါ သေလျှင်ပင် အတူတူသေဝံ့သည်”

“နုမတော်ကို အစစအရာရာ မောင်တော် စောင့်ရှောက်ကာကွယ် ပါ့မယ်”

နှစ်ကိုယ်တူ ချစ်ရည်တူသည့် ချစ်သူများဖြစ်သဖြင့် မင်းအထွေ သတ္တိ၏ ခြိမ်းခြောက်မှုကို မကြောက်ရွံ့ခဲ့ပေ။

သို့ဖြင့် မကြာမီတွင် သူတို့နှစ်ဦး၏ မင်္ဂလာပွဲကို မြစ်ဝါးရောင် နန်းတော်ကြီး၌ ကြီးကျယ်စွာ ဆင်ယင်ကျင်းပခဲ့သည်။ ထို့နောက် တာရှေ့တံဝရံတိုင်းပြည်သို့ မင်းသမီးလေးကို ခေါ်ဆောင်သွားမည် ဖြစ်၍ ခေရလမ်းခရီးမှ လောင်းလှတော်ကြီးဖြင့် ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

ထိုခေရလမ်းခရီးမှာ မင်းသမီးလေးနှင့် မင်းသားလေးတို့ နေရာတွင် မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်ပင်ဖြစ်သည်။ မင်းသမီးလေး၏ စေတနာအတိုင်းမှာ အလွန်ကြီးမား ရှည်လျားလှပေသည်။ ထိုလောင်းလှ အတွင်း၌ ရွှေငွေအမြောက်အများနှင့် ကျေးတော်၊ ကျွန်တော် များစွာ ခြံရံသည်။ မြစ်ဝါးရောင်မင်းသမီးလေးမှာ ယက်ကန်းအတတ်ပညာတို့ကို သင်တန်းကမ်းခတ်အောင် တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၍ မင်းသားလေး

ဝတ်ဆင်မည့် ပုဆိုးကို ကိုယ်တိုင်ယက်လုပ်ရန်အတွက် ယက်ကန်းစင်လဲ ပါဝင်လေသည်။

ထိုလောင်းလှေကြီးနှင့် ကျခတ်ဝန်တိုင်းပြည်သို့ သွားရောက် မည်ကို မင်းသား၊ မင်းဒဿသတ္တိ သိသောအခါ...

“ပျံလေတဲ့ငှက်ခါး၊ နားကာမှသိ ဆိုသလို အခုတော့ နားတဲ့ နေရာကို မစောင့်တော့ဘူး ပျံနေတုန်းမှာ အလစ်ဝင်တိုက်မယ်”

ဤသို့တွေးတောပြီး ပင်လယ်ဝရောက်ခါနီးအရပ်၌ စစ်သည်များ လက်နက်များနှင့်တကွ ခြံရံကာ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သည်။

ကံကြမ္မာဆိုကို မသိရှာသော ချစ်သူမောင်နှံမှာ ချစ်တေးသံသာ များကို သီကြူ၊ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြင့်... ပင်လယ်ဝသို့ ရောက်ခါနီး နေရာအရောက်တွင် ကမ်းစပ်မှနေ၍ မင်းဒဿသတ္တိ၏ စစ်သည်တော်များက စတင်၍ မြားဖြင့် ပစ်ခတ်လေသည်။

“ဟိုမှာ ... မင်းဒဿရဲ့ မက်တွေပဲ။ နှမလေးတို့ကို တိုက်ခိုက်နေပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ် နှမတော်လေး သူတို့ကို ကြည့်မနေပါနဲ့။ ဘေးလွတ်ရာ နေရာမှာ ပုန်းနေတော်မူပါ”

မင်းဒဿတို့၏ စစ်သည်အင်အားမှာ များပြားလှပေသည်။ မြစ်စီးရောင်မင်းသမီးတို့ဘက်မှာမူကား၊ အနည်းငယ်သော စစ်သည် များသာပါလာခဲ့သည်။

မင်းဒဿ၏ စစ်သည်တော်များသည် မြားမိုးရွာနေသလားဟု

ထင်မှတ်ရအောင် မြားဖြင့်ပစ်ခတ်ရာ လောင်းလှေပေါ်ရှိ လူအတော် များများ မြားထိမှန်ကာ ရေထဲသို့ပြုတ်ကျခဲ့သည်။

ဤတွင် လောင်းလှေ အုပ်ချုပ်သူက ... “အရှင်မင်းသား ပင်လယ်ဝသို့ အမြန်လှော်ခတ်မှ ဖြစ်ပါမည်။

ပင်လယ်ဝသို့ရောက်လျှင် သူတို့မလိုက်နိုင်ပါ ဘုရား”

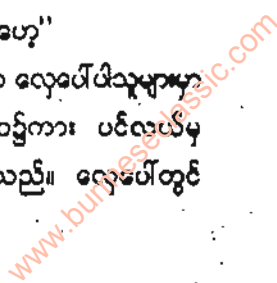
“ကောင်းပါပြီ မောင်မင်း... ပင်လယ်ဆီသို့ ရောက်အောင် အမြန်လှော်ခတ်လော့”

လှေလှော်သားများမှာ ရောက်လာမည့် မြားချက်ကိုမမူတဲ ကြုံကြုံခိုင်းကာ လောင်းလှေကြီးကို လှော်ခတ်ခဲ့ကြသည်။ မင်းဒေတို့ ဘက်ကလည်း လှေလှော်သားများကို ပစ်ခတ်ရာ လှေလှော်သားများမှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မြားထိမှန်ကာ ရေထဲသို့ တိုးကျသွားခဲ့သည်။ ကျန်လူများမှာ မြားထိမှန်သူ ကိုယ်စားဝင်ရောက်ကာ လှော်ခတ်ကြရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပင်လယ်ဝသို့ရောက်ခဲ့သည်။

ဤတွင် မင်းဒဿမှာ ယမ်းလုံးကြီးကိုမီးရှို့ပြီး ပစ်လိုက်ရာ သီဟစကြာတို့၏ လောင်းလှေကြီး၏ ကိုယ်ထည်တွင် အပေါက်ကြီး ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ လောင်းလှေကြီးမှာ အပေါက်ကြီး ဖြစ်သွားသဖြင့် ထိုအပေါက်မှ တဆင့်ရေများ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ရေတွေဝင်လာပြီ အမြန်ပက်ထုတ်ကြဟေ့”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီး ရေများပက်ထုတ်ကြရာ လှေပေါ်ထဲသူများမှာ ဝရမ်းသုန်းကား ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ပင်လယ်ဝ၌ကား ပင်လယ်မှ တိုက်ခတ်လာသော လေအရှိန်ပြင်းထန်လှပေသည်။ လှေပေါ်တွင်

ပါလာသည့် လူအများမှာ အပေါက်မှ ရေကို ဖက်ထုတ်နေသဖြင့် တစ်ဖက် တည်း၌ စုဝေးရောက်နေသည်။

ထိုစဉ် ပင်လယ်ပြင်၏ ပြင်းထန်သော လေကဆောင်၌ တိုက်ခတ်လိုက်ရာ

“ဝုန်း”

ဟူသော တော်လဲသံကိုသို့ မြည်သံကြီးနှင့်အတူ သီဟစကြာ တို့၏ လောင်းလှေကြီးမှာ ပင်လယ်၌ နစ်မြုပ်သွားခဲ့သည်။ လှေပေါ်တွင် ပါသည့်လူများမှာ ပင်လယ်တွင်းသို့ မျောပါသွားပြီး ထိုသူများနှင့်တကွ သီဟစကြာမင်းသားလေးနှင့် မြစ်စီးရောင်မင်းသမီးလေးတို့ပါ အားလုံး သေဆုံးခဲ့ကြသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်ကို ကြားသိရသောအခါ ကျခတ်ဝန်တိုင်းပြည်နှင့် မြစ်စီးရောင်တိုင်းပြည်တို့ ပူးပေါင်းပြီး မင်းဒဿ၏ တိုင်းပြည်ကို တိုက်ခိုက်ရာ မင်းဒဿလည်း သေပွဲဝင်ခဲ့သည်။

ထိုလောင်းလှေကြီးတွင် ရွှေငွေဥစ္စာပစ္စည်း အမြောက်အမြား ပါသဖြင့် ထိုနေရာအား မုန့်ဆကာ ငုပ်သော်လည်း လောင်းလှေကြီး၏ အစအနပင် မတွေ့ခဲ့ကြပေ။ သို့ဖြင့် ကာလကြာသွားသောအခါ အတိတ် တဘောင်ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဤသည်မှာ ...

ဤလောင်းလှေကြီးသည် သာသနာ တစ်ဝက်ကျော်သော် ဖြန့်လည်ပေါ်လာပေမည်။ ထိုသို့ပေါ်လာသောအခါ လောင်းလှေပေါ်တွင် ပါရှိသော ရွှေငွေပစ္စည်းများကို ရရှိမည်ဖြစ် ထမင်းအိုးထု နေလျှင်သော်

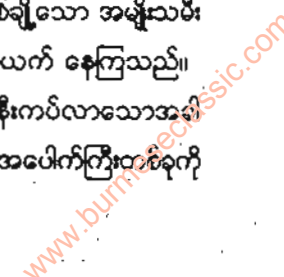
လည်းကောင်း၊ ကလေးငိုနေလျှင်သော်လည်းကောင်း လှည့်မကြည့်နှင့်။ ထိုနေရာသို့ အပြေးသွားကာ ရွှေငွေများကိုယူကြပါဟူသည့် အတိတ် တဘောင်ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို ဤသို့ စပ်ဆိုရေးဖွဲ့ ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို နိုးတစ်ပါးဟူလည်း ခေါ်သည်။

လူအများမှာ “ထိုလောင်းလှေမှာ ရွှေငွေအပြည့်ပါ ဦးလှ သွားရောက်ယူကြပါ” ဆိုသည့် အပိုဒ်ကို အကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည်။

ထိုဇလ္လာရီနှင့်အတူ အချို့သော ပင်လယ်ပြင်သို့သွားကြသည့် ရေလုပ်သား တစ်ချို့ကလည်း လောင်းလှေကြီးအကြောင်းကို ဤသို့ ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် ပင်လယ်ပြင်မှ အပြန်ညှိသန်းခေါင်းယံ အချိန်တွင် မီးများထွန်းညှိထားသဖြင့် လင်းထိန်နေသော အရာဝတ္ထု တစ်ကို လှမ်းမြင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်က ဆောင်စတုဖြစ် နှင်းများ တဖွဲဖွဲကျနေသည့် နှင်းမှုန်များကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်၌ မပိပိတဝါး ရှိနေချိန်တွင် မီးများထွန်းညှိထားသည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို လှမ်း မြင်တွေ့ခဲ့ကြသည်။

တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသောအခါ လောင်းလှေကြီး တစ်စင်း ဖြစ်ပြီး လှေပေါ်တွင် ရှေးခတ်နန်းဝတ်နန်းစား ဝတ်ဆင်ထားသူများကို တွေ့ရသည်။ လှေပေါ်တွင်ပါသော လှေလှော်သားတို့ကလည်း လှေလှော် သံသီချင်းကို သီဆိုပြီး လှော်ခတ်နေကြသည်။ တစ်ချို့သော အမျိုးသမီး များမှာမူကား လှေပေါ်တွင်ပါသည့် ယက်ကန်းကိုယက် နေကြသည်။

ထိုလောင်းလှေကြီးနှင့် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသောအခါ လောင်းလှေကြီး၏ ဘေးဘက်တွင် ကြီးမားသော အပေါက်ကြီးတစ်ခုကို

တွေ့မြင်ခဲ့ကြသည်။ ကြည့်နေရင်းပင် ထိုအပေါက်ကြီးထဲသို့ ရေများ ဝင်လာပြီး လောင်းလှေကြီးမှာ မျက်စိရှေ့တွင် နစ်မြုပ်သွားခဲ့သည်။

ထိုစဉ် လင်းထိန်နေသော မီးရောင်များလည်း ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်ကာ မှောင်အတိကျသွားခဲ့သည်။ ထိုနေရာ၌ နှင်းမှုန်များသာ ဖွဲ့ဖွဲ့ကျနေသည့် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို တွေ့မြင်ရသော လူတစ်စုမှာ ပင်လယ်ခြောက်သည်ဟု မှတ်ယူကာ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက် နားဆိုသလို ပြောခဲ့ကြသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် မြစ်မီးရောင်ပုံပြင်ကို ကြားဖူးသူများက ...

မြစ်မီးရောင်မင်းသမီးနှင့် ကျခတ်ဝန်မင်းသားလေးတို့မှာ ပင်လယ်ပြင်တွင် သေဆုံးသွားသည့်အတွက် မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်ကာ ဤသို့ တစ္ဆေလှောင်းလှေကြီးဖြင့် ခြောက်လှန့်သည်ဟု ထင်ကြေး ပေးခဲ့ကြသည်။

တစ်ချို့ကလည်း ဤအဖြစ်အပျက်ကို ယုံကြည်သလို တစ်ချို့ ကလည်း မယုံကြည်ခဲ့ကြပေ။ သို့သော် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ် ခန့်က ပင်လယ်မှပြန်လာသော ဦးဘိုးမောင်တို့ အုပ်စုသည်လည်း နှင်းဖွဲ့ ဖွဲ့များ ကျနေသည့်ကြားမှ “တစ္ဆေလှောင်းလှေကြီး”ကို မြင်တွေ့ ခဲ့ကြသည်ဟုဆိုသည်။

ဦးဘိုးမောင်သည် ရေလုပ်သားခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပြီး တည်ကြည် သောသူဖြစ်သည်။ စကားနည်းသလောက် မမှန်သောစကားကိုလည်း မပြောသူဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်က သူနှင့်အတူပါလာသော ဆယ်ဦးစလုံး တွေ့ရှိ သည်ဟု ပြောသည့်အတွက် ရှေးအခါက တွေ့ရှိခဲ့သည့်ဆိုသည့် စကားကို

အမှန်ဟုပင် ယူဆရပေမည်။ ဦးဘိုးမောင်တို့အုပ်စုမှာ ဆောင်းဥတု၏ မြို့မှုန်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ညဉ့်၏မလင်းတလင်းအရောင်တို့ ကြောင့်လည်းကောင်း မျက်စိအမြင်တွေလွဲပြီး မြင်ခြင်းပေလောဟု ဇဉ်းစားသူကလည်း ဤသို့စဉ်းစားကြသည်။ တိုက်ဆိုင်မှုဟုပင် ပြောရမလား မသိပါ။ ဦးဘိုးမောင်တို့အုပ်စုမှာ “တစ္ဆေလှောင်းလှေကြီး” တို့မြင်ပြီးနောက် ငါးဖမ်းထွက်ရာ ငါးအမြောက်အများရရှိကာ စီးပွား ဆက်ခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ရွာသူရွာသားများက ...

“နီးတစ်ပါးမှာပါတဲ့ ဥစ္စာရနီးနီးထဲကလိုပဲ ထိုလှောင်းလှေမှာ အူအပြည့်ပါ ဦးသူသွားရောက်ယူကြပါဆိုသည့်အတိုင်း ကံကောင်းစီးပွား ဆက်မယ့်သူတွေဟာ ဒီလှောင်းလှေကြီးနဲ့ တွေ့သလား မသိဘူး”

ဤသို့ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ထင်ကြေးပေးခဲ့ကြသည်။ တစ်ချို့ကလည်း ...

“ဒါဟာ တောခြောက်တဲ့ ပုံစံမျိုးလို ပင်လယ်ခြောက်တာပါ။ ညဉ့်အခါမှာ မျက်စိရဲ့ အမြင်သွေလွဲခြင်းရှိလို့ အရိပ်ထင်ဟပ်တာကို သစ်ကယ်ထင်တာပါ။”

ဤသို့ ဖာမျိုးမျိုးပြောကြသော်လည်း ...

“ဤမြစ်မီးရောင်မင်းသမီးလေးက မင်းသားလေးဝတ်ဖို့ ‘ဆတ်လဲတော်’ကို ယက်ကန်းခတ်နေတာ”ဟုလည်း ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ချစ်သံတွဲယူပြောတာမျိုး လဲရှိသည်။

သို့သော် ဤဇာတ်လမ်းနှင့် တစ္ဆေလှောင်းလှေကြီးအကြောင်းကို

ပင်လယ်ဒိတ် ရွာသူရွာသားတိုင်းသိကြသည်။ အထူးသဖြင့် မိခင်များက သားသမီးများအတွက် ပြောနေကြ အိပ်ယာဝင်ပုံဖြင့် တစ်ပုဒ်ဖြစ်ခဲ့သည်။
ဧည့်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ ...

ပင်လယ်နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ရွာများနှင့်တကွ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်ရှိ ရွာများတွင် ဤပုံပြင်ကို မကြားဖူးသူမရှိပေ။ တစ်ရံတစ်ခါ ဤလျောင်းလျော့ကြီးကိုတွေ့ခြင်းမှာ မြစ်ဝါးရောင်မင်းသမီးမှ သူ၏ နယ်သူနယ်သားများအား စောင့်ရှောက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူခဲ့ကြသည်။

အခန်း(၂)

“ညောင်မုတ်ဆိတ်အောက်တစ္ဆေခြောက်”

နံနက်မိုးသောက်အလင်းရောက်သည်နှင့် ...

ပင်လယ်ဒိတ်ရွာကြီးတွင် ပင်လယ်ငါးဖမ်းထွက်သူများနှင့် ထိုက်ပို့သူများကြောင့် ဆူညံပွက်လောညံနေသည်။ ဤနံနက်ခင်းတွင် အများနည်းတူ အလုပ်ရှုပ်နေသူမှာ ချစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

ချစ်ဦးဆိုသူကား ... အများခိုင်းဖက်။ အလုပ်မရွေး ခိုင်းချင် ဘာခိုင်း ထမင်းတစ်နပ်စားရရှိနှင့် အားလုံးသော အလုပ်ကိုလုပ်ပေးသူ။ ဘစ်နည်းဆိုရသော် ... ဖင်ပေါ့သူဟူ၍လည်း ခေါ်နိုင်သည်။

“ချစ်ဦးရေ... ချစ်ဦး”

“ခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျာ လုပ်မနေနဲ့၊ လူမြန်မြန်လာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လာပါပြီ”

“ဟိုမှာ ဦးကျော့တို့ လှေထွက်တော့မယ်။ ဒီကြပင်တွေ သွားစိုက်ခမ်း”

“ဒါဆို ကြပင်တွေပေးပါ။ သွားစိုက်ပေးမယ်”

“ချစ်ဦးရေ... ကြပင်ကို ကောင်းကောင်းယူသွား အပြေး မသွားနဲ့၊ ကြပင်ကျိုးရင် နီမိတ်မကောင်းဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အရိုးပုရဲ့ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်”

ချစ်ဦးက ကြပင်များကို မကျိုးအောင် ဂရုစာစိုက်ကိုင်ကာ ငါးဖမ်းလေဆီသို့ အပြေးသွားခဲ့သည်။ ထိုငါးဖမ်းလှေ၏ လှေသူကြီးမှာ အရိုးပု၏ ယောက်ျား ဦးကျော့ဖြစ်သည်။ ထိုနောက် ကြပင်များကို ဦးကျော့ကလှမ်းယူပြီး လှေဦးတွင် အသင့်ထောင်ထားသော တိုင်နှင့် ပူးကာ ကြကိုထောင်ပြီး ကြိုးဖြင့်သေချာစွာ တုတ်ချည်လိုက်သည်။

ဦးကျော့မှ ...

“အောင်ခါတို့ဖွင့်တဲ့ အချိန်အခါမှာ အကြအောင်ရန် အောင်ကြကို ထောင်ပါတယ်။ ယခု ငါးဖမ်းထွက်တဲ့အခါမှာ ငါးများများရပါစေ”

ဤသို့ ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် ပြောဆိုခဲ့သည်။ ဤသည်ကား မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ပင်လယ်ကမ်းခြေဒေသတွင် နေထိုင်ကြသော ရေလုပ် သားများ၏ မိရိုးဖလာ အစွဲအလန်းတစ်ခု ...

ရေလုပ်ငန်းဆိုသည်မှာ ငါးများများရလျှင် မျိုးမျိုးမြက်မြတ် ရနိုင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဖြစ်သလို လှိုင်းဒဏ်မိုးဒဏ်ကြောင့် လှေမှောက်၊ ရေမျောလျှင်လည်း ဘဝပျက်ရသည်အထိ အန္တရာယ်နိုင်သော လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။

ထို့အတွက် ရေလုပ်သားများ ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်မည်ဆိုလျှင် ကြပင်များကို ကြိုတင်ဝယ်ယူ စုဆောင်းထားသည်။ ကြပင်သည် ငါးဖမ်းလှေမှာ မပါမဖြစ်သော ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပင်လယ်ပင်လယ်

အိုယွန်းယုဉ်စာပေ

အိမ်တိုင်းလိုလို ကြပင်များကို စိုက်ထားလေ့ရှိသည်။ မိရိုးဖလာ ယုံကြည် ချက်အရ ...

“အကြအောင်လိုလျှင် အောင်ကြထောင်ရမည်” ဟူသည့် ရှေးအစဉ်အလာအတိုင်း လှေဦးတိုင်နှင့် တွဲချည်ကာ အောင်ကြထောင် ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကြထောင်ရာတွင် အသုံးပြုရမည့်ကြပင်မှာ ကွဲအက်ကြောင်းများ အကျိုးများမပါစေရ။ အောင်ကြမကောင်းလျှင် ကံမကောင်း ဟု ယူဆ ခဲ့ကြသည်။ ထို့အတွက် သန်စွမ်းပြီး အနာမရှိသော ကြအကောင်းများ ဆိုသာ ကြထောင်ကြသည်။

ကြထောင်ပြီးသည်နှင့် ဦးကျော့တို့လှေမှာ ပင်လယ်ဒိတ်ရွာကြီးမှ စတင်ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ အရိုးပုမှာ ခင်ပွန်းသည်၏ လှေထွက်သည် အထိ ကမ်းစပ်မှ ငေးမျှော်ကြည့်နေရာ ချစ်ဦးက ...

“အရိုးပု”

ဤသို့ခေါ်ပြီး ခါးကိုလက်ညှိုးနှင့် ထိုးလိုက်သဖြင့်...

“ဟဲ့... ပလုပ်တုတ်တုတ်... တုတ်... ဟယ် ဒုက္ခပါပဲ။

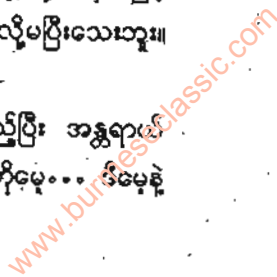
အိုပုစနဲ့”

အရိုးပုမှာ ပါးစပ်ထဲရှိရာယောင်ရင်း ချစ်ဦးကို ပြောလိုက်သည်။

“အရိုးပုကို စတာ မဟုတ်ဘူး။ ဦးလေးကျော့တို့ လှေကဖြင့် ပင်လယ်လောက်ရှောက်နေပြီ။ အရိုးပုက ကြည့်လို့မပြီးသေးဘူး။ ကြောင့် သတိပေးတာ”

“သေစာလေး... ငါလင်ရဲ့လှေကိုကြည့်ပြီး အန္တရာယ် အောင် သမ္မုဒ္ဒေဂါထာတော်ကြီး ရွတ်နေတာ ဟိုမေ့... ဒီမေ့နဲ့ အိုပုတို့ မဆုံးဘူး ဖြစ်နေလို့ဟေ့”

အိုယွန်းယုဉ်စာပေ

“ကဲ... အရီးပု သံပုံးတွေ... သံပုံးတွေလို့ ဆိုလိုက်”
ထိုသို့ပြောပြီး အရီးပု၏ ခါးကိုတို့လိုက်ရာ ယောင်တတ်သော
အရီးပုမှာ...

“သံပုံးတွေ... သံပုံးတွေ”

“သံပုံးတွေ... သံပုံးတွေ”

ဟုယောင်ရမ်း၍ ဆိုလိုက်ရာ ဦးဘိုးမောင်ရောက်လာပြီး...

“ဟဲ့... မပု... ရပ်ပါတော့”

ဟုပြောမှ အရီးပု ရပ်သွားခဲ့သည်။

ဤတွင် ဦးဘိုးမောင်က...

“ချစ်ဦး... လူကြီးကို မနောက်ရဘူး၊ ပြန်ပြီးတောင်းပန်လိုက်”

“ကန်တော့... ကန်တော့... အရီးပုကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“သေနာလေး... ငါ့ကိုမစနဲ့၊ ငါကယောင်တတ်တယ်
နင်လုပ်လို့ ငါ့မှာတော်တော်မောသွားပြီ”

“နောက်မစတော့ပါဘူး အရီးပုရဲ့”

“သွား... ငါ့ကို လာမထိနဲ့”

အရီးပုမှာ အတော်မောသွားသဖြင့် သစ်ပင်ရိပ်တွင် ထိုင်နေ
လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ငါးခွဲမည့် အပျိုလေး တစ်သိုက်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ချစ်ဦးရေ... ချစ်ဦး”

“ဘာတုန်းဟ”

“ငါ့တို့ ငါးခွဲတော့မယ်။ ဟောဟိုက ငါးတောင်းတွေထဲ
မပေးစမ်းပါ”

“မတော့ မ၊မနိုင်ဘူး၊ ငါထမ်းလာခဲ့မယ်”

အိုယွန်းယွန်စာပေ

“နင်က လျှာကိုရှည်တယ်။ ငါးတောင်းကို မပြီးပဲလာလာ
ထမ်းပြီးပဲလာလာ ရောက်လာဖို့က အရေးကြီးတယ်”

“အေးပါဟ ငါ ထမ်းလာပါ့မယ်”

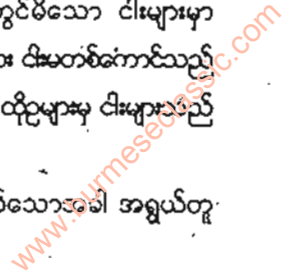
ချစ်ဦးကလည်း ချစ်ဦး...။ အစအနောက်သန်သူဖြစ်သည်။
အရီးပုအစ အဘဦးဘိုးမောင်အဆုံး...။ အပျိုမလေး နှင်းဥမှအစ
ခုနစ်အိုရှစ်အို အာဗြဲလန် ဒေါ်စွာကျယ်အဆုံး သူမစဖူးသူဟူ၍ မရှိပေ။
အစသန်လွန်း၍ ခဏခဏ အဆဲခံရသည်။

ထိုသို့ အဆဲခံရမှ ထမင်းဝင်သူတည်း။ သူ့ကို ဆဲဆိုလျှင်
ပါးစပ်ကြီး တဖြဲဖြဲနှင့် ရယ်နေတတ်သည်။ ဤပတ်ဝန်းကျင်တွင်
တဝုန်းဝုန်းနှင့် ပွဲကျနေလျှင် ချစ်ဦးရှိပြီသာမှတ်...

ချစ်ဦးရှိသောအရပ်မှာ ရယ်မောသံ ဆဲသံဆိုသံတို့ဖြင့် ပြည့်လျှံ
နေသည်။ ယခုလည်း... နှင်းဥတို့ မိန်းမပျိုတစ်သိုက်မှာ နံနက်စောစော
ဆိုက်ကပ်ထားသည့် ငါးဖမ်းလှေမှ ငါးတောင်းများကို ချစ်ဦးအား ယူခိုင်းပြီး
ငါးခွဲမည့်နေရာတွင် ချထားခိုင်းခဲ့သည်။

ထိုငါးတောင်းများရောက်လျှင် ငါးရွေးသူကရွေးကာ အရွယ်
ညီသော ငါးများကို ရင်ခွဲပြီး အတွင်းကလီစာများကို ထုတ်ကြသည်။
ထို့နောက် ငါးခြောက်ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်စေရန် အသားများကို ပုံစံကျကျ
ခွဲကြရသည်။ ငါး၏သဘောမှာ ပိုက်တစ်ပိုက်တွင်မိသော ငါးများမှာ
အရွယ်တူညီသည်က များလှသည်။ အကြောင်းကား ငါးမတစ်ကောင်သည်
ဥပေါင်းသိန်းပေါင်းများစွာကို တစ်ပြိုင်နက်ဥသဖြင့် ထိုဥများမှ ငါးများသည်
အရွယ်မတိမ်းမယိမ်း ဖြစ်လာသည်။

ယခုလည်း ငါးတောင်းကို သွန်ချလိုက်သောအခါ အရွယ်တူ
အိုယွန်းယွန်စာပေ

ငါးများစွာပါသည့်အတွက် ငါးရွေးသူက တစ်ပုံတည်း အခုလိုက်ပုံလိုက်သည်။
ငါးခွဲသမများက ထိုငါးများကို အပုံမှယူကာ ငါးခွဲခြင်း အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့
ကြသည်။

“ဟဲ့ ... ချစ်ဦး ... ငါးအူဖတ်တွေကို လာကောက်စမ်း”
ဒေါ်စွာကျယ်က လှမ်းခေါ်သဖြင့် ...

“ဟုတ်ကဲ့ အရီးစွာ”

ပြောပြောဆိုဆို တောင်းကိုယူပြီး ငါးအူဖတ်များကို ကောက်ထု
လိုက်သည်။

“အဲဒီ ငါးအူဖတ်တွေကို အရီးဒေါ်စိန်ဆီ သွားစို့စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ အရီးစွာ”

ချစ်ဦးမှာ ဝက်မွေးသော အရီးဒေါ်စိန်ဆီသို့ ငါးအူဖတ်များ
သွားပို့ပြီး အပြန်တွင် ဒေါ်စိန်ပေးသော ဝိုက်ဆံဖြင့် လက်ဖက်သုတ်နှင့်
ဆေးပေါ့လိပ်များဝယ်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

“ရော့ ... ဒါက နှင်းဥတို့ တစ်သိုက်စားဖို့ လက်ဖက်သုတ်”

ဒါက အရီးစွာအတွက် ဆေးပေါ့လိပ်”

“ဒါမှ တို့ချစ်ဦး”

အရီးစွာက ခိုင်းကောင်းသည့်အတွက် တို့ချစ်ဦး ဖြစ်သွားသည်။
သည်တွင် ဝှမ်းပုံက ...

“အရီးစွာကတော့ စံပဲ။ ခိုင်းကောင်းရင် တို့ချစ်ဦး၊ ခိုင်းလို့
မရရင် သေနာပဲ”

“ဟဲ့ ... ဒါပေါ့ ... ဆုပေး ... ဒဏ်ပေး စနစ်ဆိုတာ

ဒါပဲ။ အခုသူက အရီးဒေါ်စိန်ဆီ ငါးအူဖတ်သွားဖို့တော့ သူလည်း ထမင်းခွဲ
လက်ဖက်သုတ် စားရတာပေါ့။ ထိုင်နေလို့တော့ ဘာမှဖြစ်မလာဘူး”

“အလဲ့ ... အလဲ့ ... အရီးစွာကလည်း အလာကြီးပဲ”

“ဟော့ကောင်မတွေ ... ညည်းတို့ထက် ထမင်းအရင် စားလာ
တာ အကုန်သိတယ်။ ချစ်ဦးအကြောင်းတောင် သိသေးတယ်”

“ချစ်ဦးက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ချစ်ဦးက ရူးနှမ်းနှမ်းဖြစ်တာလဲ မပြောနဲ့ အေ၊ သူ့အဖေက
ပိုပြီး ရူးနှမ်းနှမ်းတော့”

“အရီးစွာကလည်း အဖေ့ကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့”

“ဟဲ့ ... ဟုတ်တာပြောတာ”

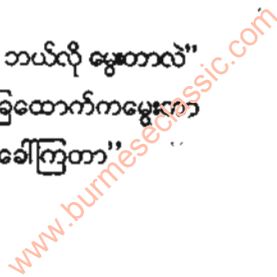
“ပြောစမ်းပါ၊ အရီးစွာရဲ့”

“ပြောရမယ် ... ပြောရမယ်။ သူတို့ သားအဖအကြောင်းက
ဒီလိုကွဲ့ ...”

“ချစ်ဦးမွေးကာနီးမှာ သူ့အဖေက ငါးဖမ်းလှေ ထွက်သွားတာ
မိန်းမဖော့နဲ့ ကြံကို အရင်းကမထောင်ဘဲ ပြောင်းပြန်ဖောက်ထိုးကြီး
ထောင်သွားခဲ့တယ်။ သူလည်းပြန်လာရော ချစ်ဦးမွေးပါလေရော။ ကြံကို
ပြောင်းပြန်ထောင်သွားလို့လား မသိဘူး။ ချစ်ဦးကို ပြောင်းပြန်ကြီး
မွေးပါလေရော”

“အရီးစွာ... ပြောင်းပြန်မွေးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လို မွေးတာလဲ”

“ဟဲ့ ... ခေါင်းကမွေးရမယ့်အစား ခြေထောက်ကမွေးကာ
အဲဒါအေ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ပြောင်းပြန်ချစ်ဦးလို့ ခေါ်ကြတာ”

“ဟောတော့ ... ပြောင်းပြန်ချစ်ဦးတဲ့လား”

“ဟုတ်တာပေါ့အေ ... ချစ်ဦးကို ကြည့်ပါလား ... ဘာလုပ်လုပ် ပြောင်းပြန်ချည်းပဲ။ ဘယ်မှာ တည်တာရှိလို့လဲ။ နှင်းဥ ညည်းလည်းကြည့်နေ ချစ်ဦးကိုယူဖို့ မစဉ်းစားနဲ့”

“အို ... အရီးစွာကလည်း”

နှင်းဥကရှက်သွေးဖြာပြီး လှမ်းပြောလိုက်ရာ ချစ်ဦးက ရှက်သွားပြီး ...”

“အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေတာ အရီးစွာတို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

အရီးစွာတို့ တစ်သိုက်မှာ ရယ်မောရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

နှင်းဥတို့လူသိုက်မှာ တစ်နေကုန် ငါးကို ဆားနယ်ကြ၊ ရင်ခွဲကြနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ပြောမယ့်သာပြောရသည် ချစ်ဦးမရှိတော့ ခြောက်ကပ် ကပ်နှင့် ပျင်းရိဖို့ကောင်းသည်။ ချစ်ဦးရှိလျှင် ပေါက်တတ်ကရ စကား များကို ပြောသူကပြော အရွှန်းဖောက်သူကဖောက်နှင့် ပျော်စရာကောင်း လှပေသည်။ သို့ဖြင့် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညနေစောင်း အချိန်သို့ ရောက်လာ ခဲ့သည်။

လုပ်ငန်းများ လက်စသိမ်းနေစဉ် ...

“ဟော ... ချစ်ဦးရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ငါတို့ကို ပိုင်းကူသိမ်းပေးစမ်းဟေ့”

အရီးစွာ၏ စွာကျယ်သော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ချစ်ဦးမှာ နဂိုတည်းကပင် နှင်းဥကို ကြိုတ်ပိုးနေသူပီပီ ...

“နှင်းဥ ... ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ထိုသို့ မျက်နှာချိုသွေးကာ မေးလိုက်ရာ နှင်းဥက ...

“ငါကတော့ ခိုင်းစရာမရှိပါဘူး။ အရီးစွာ ခိုင်းတာပဲ လုပ်ပေး လိုက်ပါ”

“နှင်းဥက လုပ်ပေးပါဆိုရင် ကျွန်တော် လုပ်ပေးမှာပေါ့ အရီးစွာရဲ့”

“အေး ... ဒါဆို ဟိုဘက်က တောင်းကိုထမ်းပြီး ငါ့အိမ် လိုက်ပို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို ... ထိုတောင်းကို ထမ်းလိုက်ရာ တော်တော် လေးနေသဖြင့် ...

“အရီးစွာရဲ့ တောင်းကလည်း လေးလိုက်တာ ဘာတွေထဲ ထားလို့လဲ”

“ဟဲ့ကောင်လေး ... တိတ်တိတ်နေ ... ထမ်းမှာသာ ထမ်းစမ်းပါ”

ထိုသို့ပြောပြီး တောင်းထမ်းကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ဆဖြည်းဖြည်းနှင့် လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ရာ မိုးစုံစုံချုပ်၍ အမှောင်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“အရီးစွာ ... ” အရှေ့မှသွားနေသော အရီးစွာကို ချစ်ဦးက

၄၆

သိုက်ဖွား

လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ဘာလဲ”

“အရီးစွာရဲ့ တောင်းက ဘာတွေထဲထားလို့ ဒီလောက်လေးရတာလဲ ထမင်းထုတ်ယူလာတဲ့ တောင်းထဲမှာ ဘာပါလို့လဲ”

“နင်ကလည်း လျှောက်ရည်တယ်။ ငါက ငါ့ခြောက်ခွဲရင်း အဲဒါတွေကို နည်းနည်းခိုးလာတာဟဲ့”

“အရီးစွာရဲ့ နည်းနည်းကလည်း ဆယ်ပိဿာလောက် ရှိမယ်ထင်တယ်”

“ဟဲ့ကောင်ရဲ့ ... နင်ပြောမှပဲ အပြစ်ကြီးသွားပြီ ... ငါ့ခိုးလာတာ တစ်ပိဿာလောက်ပါဟယ်”

“မကပါဘူး အရီးစွာရဲ့” ထိုသို့ပြောရင် ဆက်လျှောက်လာရာ ရွာလမ်းအဆုံးရှိ အမြစ်များအောက်သို့ အသွယ်သွယ်ကျနေသော ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုအမြစ်များကို ဖယ်ရှယ်ပြီး ညောင်ပင်အောက်မှ လာခဲ့ရာ ...

“ဒီလောက်ပါပဲဟယ် နင်က သူ့ဌေးကို သွားမတိုင်ခင်နော်”

“မတိုင်ပါဘူး။ ဒီညောင်ပင်မှာရှိတဲ့ တက္ကသိုလ်တွေကိုပဲ တိုင်မှာ”

“ဟဲ့ကောင်လေး ... မဦးမချွတ် မပြောနဲ့နော်။ ညက အတော် ခိုးချုပ်နေပြီ”

“ဒီညောင်ပင်မှာရှိတဲ့ တက္ကသိုလ်တွေ အရီးစွာရဲ့ တောင်းထဲက ငါ့တွေကို တစ်ပိဿာချန်ပြီး အကုန်စားကြပါဗျို့”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ တာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ဒီညောင်ပင်က

သရဲခြောက်တဲ့ နေရာမှာ နာမည်ကြီးဟဲ့”

အရီးစွာက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ဤသို့ပြောလိုက်ရာ နောက်နေကျဖြစ်သော ချစ်ဦးက ...

“အရီးစွာက ဒီညောင်ပင် အနီးအနားမှာရှိတဲ့ မကျွတ်မလွတ်တဲ့ ဝှိုလ်တွေအတွက် ငါ့စိမ်းများနဲ့ ဒါနပြုမှာဖြစ်လို့ အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့ကြပါဗျို့”

“ဟဲ့ ... ချစ်ဦး၊ အဲဒီလိုမစနဲ့ မစကောင်းဘူး”

“မစပါဘူး။ တကယ်ပြောတာပါဆို။ ကဲ ရှိရှိသမျှ ပိညာဉ်အပေါင်းတို့ အရီးစွာအိမ်ကို လိုက်ခဲ့ကြဟေ့”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် လေပြင်းတစ်ချက် တိုက်ခတ်ပြီး...

“ဂုန်း”

“အမလေး ... ပလုပ်တုတ်” အရီးစွာမှာ လန့်၍ အော်လိုက်သည်။

“အမလေးဗျ၊ တောင်းကြီးကလည်း လေးလိုက်တာ”

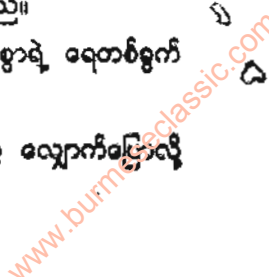
ထိုသို့ပြောစဉ် အရီးစွာမှ အရှေ့မှနေ၍ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ပြေးသောကြောင့် ဓူးကြောင်ကြောင် ချစ်ဦးမှာလည်း နောက်မှ ပြေးလိုက်သည်။

အရီးစွာ၏ အိမ်မှာ ညောင်ပင်ကြီး အလွန်၌ရှိသဖြင့် များစွာ ပြေးရတဲ့ အရီးစွာတို့ အိမ်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

“အမလေး ... မောလိုက်တာ၊ အရီးစွာရဲ့ ဝေတစ်ခွက်

အောက်ပေးစမ်းပါ”

“သေနာလေး ... နင်မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောလို့

သရဲက ငါ့တောင်းထဲကို ခုန်ချတာ”

“ဟုတ်တယ် အရီးစွာရဲ့ အရီးစွာရဲ့ တောင်းထဲကို သရဲခုန်ချတာ နေမှာ ထမ်းရတာ ပိုလေးလာတယ်”

“ဟေ ... ဒါဆို တောင်းထဲကို ကြည့်စမ်းပါဦးဟယ်။ ငါတော့ သေချင်တာပါပဲ”

ထိုသို့ပြောသဖြင့် တောင်းထဲသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ...

“အမလေး ... မဲမဲကောင်ကြီး”

မီးခွက်၏ မလင်းတလင်း အရောင်ကြောင့် တောင်းထဲတွင် ခပ်မည်းမည်း အရာဝတ္ထုကို မြင်ရသဖြင့် ချစ်ဦးက ဤသို့ အော်လိုက်သည်။ အရီးစွာကလည်း ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြင့် မရဲတရဲ တောင်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်ရာ ...

“ဟယ် ... ညောင်ကိုင်းကျိုး ကြီးပါဟယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

မှန်ပေသည်။ ပိုးထိုးနေသော ညောင်ကိုင်းကြီးမှာ အမြစ်များကြား ထဲမှ ချစ်ဦးတို့ ဖြတ်သန်းသွားသည့် အရိန်ကြောင့် အမြစ်နှင့်ညီနေသော ပိုးထိုးညောင်ကိုင်းကြီး ပြုတ်ကျခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော်လည်း ချစ်ဦးမှာမူကား အကြောက် မပြေသေးဘဲ ရေကိုသာဖိသောက်နေခဲ့သည်။

ထိုစဉ် အရီးစွာ၏ သမီးဖြစ်သူ ဖြူနုမှာ သူ၏ လသားအရွယ် သားငယ်ကိုချီကာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး ...

“အမေ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ချစ်ဦးပေါ့အေ ... ညောင်ကိုင်းပြုတ်ကျတာကို သရဲခုန်

ဘာလို့ ပြောလို့ဟေ့”

“ဟင် ... ဟုတ်လား။ ဒါထက်တောင်းထဲမှာ ဘာပါလို့လဲ”

“ငါးခြောက်ခွဲထားတဲ့ ငါးစိမ်းနည်းနည်းပါးပါးပါအေ”

“အမေကလည်း ဘာဖြစ်လို့ သားစိမ်းငါးစိမ်းတွေ ယူလာမှန်း သိဘူး။ ဒီညောင်ပင်ကြီးက သရဲ အလွန်ခြောက်တာ သိသားနဲ့”

ထိုသို့ပြောပြီး ဖြူနုက တောင်းထဲသို့ လှမ်းအကြည့်တွင် ဖြူနု၏

လသား အရွယ်သားငယ်လေး ကျော်မင်းထွန်းမှာ ...

“ဝါး ... ဝါး ... ဝါး”

“ဝါး ... ဝါး ... ဝါး”

“ဝါး ... ဝါး ... ဝါး”

နှင့် အသံကုန်ခြစ်၍ စူးစူးဝါးဝါး ငိုလိုက်သည်။ ဤတွင်

အရာက ...

“အမေရေ ... ကလေးက အရမ်းငိုတာပဲ လုပ်ပါဦး”

“နို့တိုက်လိုက်အေ”

“နို့တိုက်လို့လဲ မရဘူး။ ကော့လန်ထိုးပြီး ငိုနေတာ”

ဟဲ့ ... လေထိုးနေလား။ ဗိုက်အောင့်နေလားမှ မသိတာ။

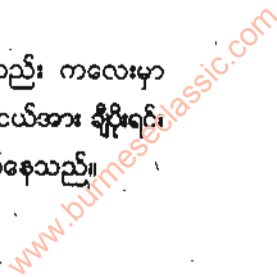
အညီအလိမ်းပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ လိမ်းပေးလိုက်မယ် အမေ”

ထိုသို့ ပြောပြီး ပရုပ်ဆီ လိမ်းပေးသော်လည်း ကလေးမှာ

အာလန်ထိုးပြီး အော်နေပါသည်။ ဖြူနုသည် ကလေးငယ်အား ချိတ်ရင်း

အလွန်အနောက်ကို လမ်းလျှောက်ရင်း ချောသိပ်နေသည်။

သို့သော်လည်း သူမ၏ သားငယ်မှာ ခေတ္တခန့်သာငြိမ်သွားရုံ
ဆိုတ်ဆွဲလိုက်သကဲ့သို့ ...

“ဝါး ... ဝါး ... ဝါး”

ထိုသို့ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ငိုပြန်ရာ အရိုးစွာမှာ ...

“ချစ်ဦးရေ ... ငါတော့ ဒီကလေးကို သိပ်မသကာဘူး”

“မသကာရအောင် ကလေးက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဒီလောက်ငိုနေတာ နင်မကြားဘူးလား။ ဒါဟာရိုးရိုး ငိုတာ

မဟုတ်ဘူး”

“ရိုးရိုး မငိုလို့ ဘယ်လိုငိုတာတုန်း”

“ဟဲ့ကောင် ငတုံးရဲ့ နင်လေ ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ တာ
သရဲတွေလိုက်ခဲ့ပါ။ လာစားပါလို့ နင်ခေါ်တာလေ။ အခုတော့ အ
အကောင်တွေ ခြောက်လှန့်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အရိုးစွာရယ် ကျွန်တော်က တကယ်ခေါ်တာ

မဟုတ်ပဲ အရိုးစွာကို စတာပါ”

“အေး ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးဒီလောက် ငိုနေတာ ငါ

သိပ်မသကာဘူး။ ရွာလည်က ဆေးဆရာကြီး ဦးဘထွန်းကို သွားပင့်

“အရိုးစွာကို လိုက်ပို့မိတာ မှားတာပဲ။ အခုထိတောင် ထာ

မစားရသေးဘူး”

“စကားရှည်မနေနဲ့။ ပြန်လာရင် ထမင်းကျွေးမယ်။

ဆရာကြီး သွားပင့်ချေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အရိုးစွာ”

ချစ်ဦးမှာ အရိုးစွာ၏ စကားကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ ဆရာကြီး
အိမ်သို့ သွားရောက်ခဲ့သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် မကျေနပ်သဖြင့်
တတွတ်တွတ်ပြောလေရာ ညောင်ပင်ကြီးအောက် အရောက်တွင်
အရိုးစွာ၏ စကားကြောင့် ကြောက်စိတ်များဝင်လာပြီး တစ်ကိုယ်လုံး
အေးစိမ့်သွားကာ ...

“အမလေး ... တစ်ကိုယ်လုံး ချမ်းစိမ့်ပြီး ကြက်သီးတွေတောင်
ထလာပြီး အမြန်ပြေးသွားမှ ဖြစ်မယ်”

ထိုသို့တွေးပြီး ညောင်ပင်အောက်မှ အမြန်ဆုံး ပြေးခဲ့ရာ
ညောင်မှတ်ဆိုတ်ပင်ကြီးမှ အမြစ်များမှာ အသွယ်သွယ် ကျဆင်းနေသည့်
အတွက် ထိုအမြစ်များနှင့် လည်ပင်းကို ရစ်ပတ်သကဲ့သို့ဖြစ်ရာ ...

“အမလေး ... ဆွဲမထားပါနဲ့ ကျွင်က ကြောက်တတ်တယ်ဗျ”

ထိုသို့ အော်ဟစ်ပြီးနောက် သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ...

“ရော် ... ညောင်မှတ်ဆိုတ် အမြစ်တွေပဲ။ တော်ပါသေးရဲ့
အင်း”

ဤသို့ သက်ပြင်တစ်ချက်ချကာ ဆေးဆရာကြီး အိမ်သို့
ပြေးသွားခဲ့သည်။

“ဆရာကြီး ... ဆရာကြီး”

“ဟဲ့ ဘယ်သူတုန်း”

“ကျွန်တော် ချစ်ဦးပါ”

“မောကြီးပန်းကြီးနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာတုန်း”

“အရိုးစွာ မြှါလေ။ တအားငိုနေလို့ အရိုးစွာက ဆရာကြီး

၅၂ ◆

သိုက်ပွား

သွားပင့်လို့ ပြောလို့လာခဲ့တာ”

“ဟေ ... သူ့မြေးလေးက ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း”

“ပြောရရင်တော့ အပစ်တုံ့သဘောပေါ့”

ချစ်ဦးက ဖြစ်စဉ်ကို အစအဆုံးပြောပြီး သူ့အား ညောင်မှတ်ဆိတ် မြစ်များကပါ ဆွဲထားပုံကို စိကာပတ်ကုံးပြောလိုက်ရာ ဆရာကြီးက ...

“ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ မင်း ငါနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

ဤသို့ဖြင့် မကြာမီအချိန်အတွင်း ဆေးဆရာကြီးနှင့် ချစ်ဦးတို့ နှစ်ဦးသည် အရီးစွာ၏ အိမ်သို့ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ဆရာကြီး ကြပါ... ကြပါ”

“ဟဲ့ ... ကလေးက ဘာဖြစ်တာတုန်း”

ဆရာကြီးက မေးမြန်းပြန်ရာ အရီးစွာကလည်း ချစ်ဦးအတိုင်းပင် ပြောပြခဲ့သည်။

ထိုအခါ ဆရာကြီးက ...

“နင့်တို့ တိမ်ခိုးငယ်ဝေဝေ အိုင်ချင်းကို ကြားဖူးသလား”

“မကြားဖူးပါဘူး ဆရာကြီး”

“မကြားဖူးရင် မှတ်ထား၊ ငါပြောပြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“အဲဒီ အိုင်ချင်းထဲမှာ “မိုးချုပ်ကယ်မှနေဝင်၊ စားဖိုထဲ အမဲကပ် စုန်းမုတ်နတ်တို့ ရဲတတ်တယ်တဲ့”

“အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ ဆရာကြီး”

“နင့်တို့မလဲ၊ ဗဟုသုတက တယ်နည်းတာကိုးဟ”

“ပြောပါ ဆရာကြီးရယ်”

“ဟဲ့ နေဝင်ဦးချုပ်ရောက်မှ ငါးခြောက်ငါးခြမ်းတွေကို အိမ်ထဲ သူလာတော့ အပဇိပြီး ကလေးကိုလှည့်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကလေးက ဒီလောက်ငိုနေတာ”

“ဒါဆိုဆရာကြီးရယ် ကျွန်မတို့ကို ကယ်ပါဦး”

“ကဲ ... ငါပြောတဲ့ အတိုင်းလုပ်”

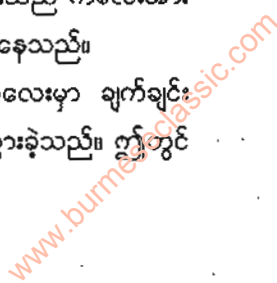
ထိုသို့ပြောပြီး စကောတစ်ချပ်တွင် စက္ကူခင်းလိုက်သည်။ ထမင်းဆုတ်(၇)ဆုတ်ပုံပြီး ၎င်း၏ဘေးတွင် အရီးစွာယူလာသော ငါးခြောက် နှစ်ပြားကို ထဲ့လိုက်သည်။

ထို့နောက် စကောကိုယူ၍ ခြံရှေ့ထွက်ပြီး ...

“ကလေးကိုလှည့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ကျွေးမွေးပါတယ်။ စားကြပါ၊ စားကြပါ၊ သောက်ကြပါ။ အခုကစပြီး ကလေးကို မလှည့်ပါနဲ့၊ နောင်ကိုလည်း ခလုပ်ပါနဲ့ မေတ္တာရှေ့ထားပြီး တောင်းပန်ပါတယ်”

ဆရာကြီးက နှုတ်မှတ်တွတ်တွတ်ပြောပြီး အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက် ခဲ့သည်။ ခဏအကြာတွင် ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင် ရောက်လာပြီး နီအရာများကို အားလုံးစားသောက်ပြီး ပြန်သွားခဲ့သည်။ စားသောက်ချိန်မှာ အလွန်ဆုံး ငါးမိနစ်ခန့်သာ ကြာပေမည်။ ဆရာကြီးသည် ကလေးအား ဆေးတစ်ခွက်တိုက်ပြီး ပရိတ်တော်များကို ရွတ်ဆိုနေသည်။

ထို့နောက် အော်ဟစ်ငိုယိုနေသော ကလေးမှာ ချက်ချင်း အငိုတိတ်ကာ သူ့မိခင်၏ နို့ကိုစို့ရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ဤတွင်

ဆရာကြီးသည် အိမ်ခေါင်းရင်းခန်းတွင်ထိုင်ပြီး ကွမ်းကိုယာလိုက်သည်။ ကွမ်းပလုတ်ပလောင်းနှင့် စကားဆက်ပြောခဲ့သည်။

“မြတ်စွာဘုရားရှင်က (၃၁)ဘုံရှိတယ်ဆိုတာ အတိအကျဟောခဲ့တယ်။ အဲဒီအထဲမှာ အပါယ်လေးဘုံရှိတယ်။ အပါယ်လေးဘုံထဲမှာ ပြိတ္တာဘုံသားတွေရှိတယ်။ ပြိတ္တာဘုံလို့ ပြောပေမယ့် တကယ်တမ်းဘုံအတိအကျမရှိလို့ လူ့ဘုံမှာ ရောနှောနေထိုင်ကြသကဲ့”

‘ဆက်ပြောပါ ဆရာကြီး’

ချစ်ဦးက သရဲတစ္ဆေအကြောင်းကို လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်၍ အားတက်သရော မေးလိုက်သည်။

“ပြောရရင်တော့ ပြိတ္တာတွေက အမျိုးမျိုးပေါ့ကွယ် အမျိုးအစားအားဖြင့်(၄)မျိုး သတ်မှတ်ထားတယ်ကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

“ပရဒတ္တုပဇိတံပြိတ္တာ၊ ဥပ္ပိပါသိကပြိတ္တာ၊ နိဇ္ဈာမတဏှိကပြိတ္တာနဲ့ ကာလကဉ္စိက ပြိတ္တာတို့ဖြစ်တယ်။ ပရဒတ္တုပဇိတံ ပြိတ္တာဆိုတာ သူတစ်ပါးတို့ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲသော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်ကို အမှီပြုပြီး အသက်ရှင်ရတဲ့ ပြိတ္တာမျိုးပေါ့ကွယ်။ လူနဲ့ နီးစပ်တယ်လို့ ဆိုရမယ်။ အဲဒီထဲမှာ တစ်ချို့ပြိတ္တာတွေဟာ စားချင်သောက်ချင်တော့ ကလေးငယ်တွေကို ချောက်လှန့်တတ်တယ်လို့ အဆိုရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ကလေးငယ်ငယ်လေးတွေကို နေဝင်မိုးချုပ်ရင် အပြင်မထွက်ရဘူး အပမှီတတ်တယ်လို့ပြောတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

“ဥပ္ပိပါသိကပြိတ္တာမျိုးက... တာ အစာငတ် ရေငတ်ခြင်းတို့နဲ့ နေအေးခဲနေရတဲ့ ပြိတ္တာမျိုးပဲ။ နိဇ္ဈာမတဏှိက ပြိတ္တာကတော့ အမြဲတမ်းလောင်ကျွမ်းပူပန်းခြင်းခံနေရတဲ့ ပြိတ္တာမျိုးပေါ့။ ကာလကဉ္စိက ပြိတ္တာကတော့ အသုရကယ်လို့ခေါ်တဲ့ ပြိတ္တာမျိုးပေါ့။ ဒါတွေဟာ ပေတဝတ္ထုတော်ဇာအတိုင်း ဆရာကြီးကပြောပြတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

“တကယ်တော့ သူတို့တွေဟာ သနားဖို့ကောင်းတယ်။ လူ့လောကမှာ နေထိုင်တုန်းက ဒုစိုက်တွေကို လုပ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ရဲ့ အကျိုးပေးပေါ့”

“သနားဖို့ကောင်းတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ခြောက်လှန့်တောင်းတာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့”

“မင်းပြောတာလဲ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်တက်က ကြည့်ရအလို သူတို့တက်ကိုလည်း ကြည့်ရတာပေါ့။ သူတို့ဟာ လူ့ဘဝတည်းက ဒုစိုက်သမားတွေဆိုတော့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပြုမှ အစာစားရမယ်ဆိုလဲ ပြောပြမှာပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်က သရဏ(၃)ပါးကို ဆောက်တည်ရမယ်။ ပြန်ပရိတ်တွေ ဂုဏ်တော်တွေ အစရှိတဲ့ ဓမ္မစာပေတွေကို ရွတ်ဆိုရမယ်။ အဆိုရင် သူတို့ဟာ ဆရာကြီးတို့ကို ခြောက်လှန့်ဖို့ဆိုတာ ဝေးလာဝေး။ အနီးတောင် မကပ်နိုင်ဘူး။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“ကဲ ဆရာကြီးက ကလေးကို ဆေးလည်းကျပြီးပြီ။ ကလေးအသည်း အိပ်ပြီဆိုတော့ ပြန်တော့မယ်။”

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါ့မယ် ဆရာကြီး”

ထိုသို့ဖြင့် ဆရာကြီးနှင့်အတူ ချစ်ဦးလည်း လိုက်ပါလာခဲ့သည်။
 လူစိတ်များ ဆန်းကြယ်လွန်းလှသည်။ ချစ်ဦးမှာ တစ်ယောက်
 တည်း သွားစဉ်က ဤညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးအောက်သို့ အရောက်တွင်
 ဒူးတုန်အောင် ကြောက်ခဲ့သမျှ သီလ၊ သမာဓိရှိသော ဆေးဆရာကြီး
 နှင့်အတူ ပြန်လာရသောအခါ ကြောက်စိတ်လုံးဝမရှိဘဲ ရဲဝံ့စွာ
 ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့သည်။ ဆရာကြီးသည် သူနှင့်အတူ အပြန်လမ်းတွင်
 တစ္ဆေပုံပြင် များကို ပြောပြခဲ့သည်။

အခန်း(၃)

“ပေတေဆေးဆရာပုံပြင်”

ဆရာကြီးက တစ္ဆေသရဲအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အတွေ့
 အကြုံ ဗဟုသုတများသူတို့ ပေတေခေါ်ပြိတ္တာတို့၏ အကြောင်းကို ပြောပြ
 ခဲ့သည်။

“တစ္ဆေ သရဲ၊ ကျပ်၊ ပြိတ္တာဆိုတာ ဘုမ္မသီတနတ် အမျိုး
 အစားထဲမှာ ပါတယ်ကွဲ့။ အညံ့စားနတ်တွေပေါ့ကွယ်။ ပြိတ္တာမျိုးနွယ်ထဲမှာ
 တစ္ဆေ သရဲ၊ အစိမ်းတဘက်၊ မြေ၊ ဖုတ်၊ မှင်စာ၊ .ကျပ်၊ ပိနီပါနီကာ
 စတဲ့ အမျိုးအစားတွေပါရှိတယ်။ တစ္ဆေဆိုတာကတော့ “တဖွေတိက”
 ရွေ့လျားလာတာ။ တဖွေတိရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ ခြောက်လှန်တတ်သူလို့
 အဓိပ္ပါယ်ရတယ်ကွဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

“ဆရာကြီးတို့လို ဆေးဆရာကြီးတွေဟာ သရဏဂုံသုံးပါးကို
 မနက်မိုးလင်းကတည်းက ရွတ်ဆိုရတယ်။ ပြီးတော့ ဂုဏ်တော်ပုတီး

စိတ်ပြီး ပရိတ်ကြီးတွေကို ရွတ်ဖတ်ရတယ်။ ငါးပါးသီလလုံရတယ်ကွဲ့၊ ဒါမှမကောင်းတဲ့ မိစ္ဆာတွေရဲ့ ဘေးအန္တရာယ်က ကင်းဝေးမှာ”

“ဆရာကြီး ကျွန်တော် မသိလို့ မေးပရစေ။ ဆေးဆရာနဲ့ အဲဒီ တစ္ဆေနဲ့ ဘယ်လိုသက်ဆိုင်လို့လဲ”

“သက်ဆိုင်တာပေါ့ကွာ။ တို့ဆေးဆရာဆိုတာ နေ့နေညည လူနာရှိတယ်ဆိုပြီး လာခေါ်ရင် လိုက်ရတဲ့ လူတွေပဲ။ တစ်ခါတစ်လေမှာ ကျပ်တွေဟာ လူယောင်ဆောင်ပြီး ဆေးဆရာလာပင့်တယ်တဲ့ ဒီပုံပြင် တွေက ရှေးဘိုးဘွား လက်ထက်က ပုံပြင်တွေပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဆရာကြီး နားထောင်ချင်လို့ပါ”

“ဟိုး... ရှေးအခါက ရွာတစ်ရွာမှာ နာမည်ကြီးတဲ့ ဆေးဆရာကြီး တစ်ဦးရှိတယ်ကွဲ့၊ သူဟာ ဆေးကုတာ အလွန်တော်တာကြောင့် ရွာနည်း ချုပ်စပ်က ရွာသူရွာတွေကပါ ဆေးဆရာကြီးကို လာပင့်ကြတယ်ဟဲ့။ တစ်ညမှာတော့ လူတစ်စုဟာ ဆေးဆရာကြီးကို လာပင့်တယ်တဲ့ ဆရာကြီးက ဘယ်ရွာကလဲလို့ မေးတော့ သူတို့ပြောတဲ့ ရွာကို ဆရာကြီးက ကြားတောင်မကြားဖူးဘူးဟဲ့။ ဒါနဲ့ ဆရာကြီးက သိပ်ဝေးလို့ မလိုက်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တော့ သူတို့မှာ မြင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် လိုက်ခဲ့ပါလို့ မရမက ပြောတော့ ဆရာကြီးကလည်း လူနာအတွက် စေတနာ ရှေ့ထားပြီး လိုက်လာခဲ့တယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆက်ပြောပါ ဆရာကြီး”

“အဲဒီအုပ်စုက ဆရာကြီးကို ခေါ်သွားလိုက်တာ ရွာစဉ်အတော် များများကို ကျော်သွားပြီး ချုံပုတ်တွေ တောတွေဆီကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။

ဒါနဲ့ ဆရာကြီးက မရောက်သေးဘူးလားလို့ မေးတော့ ရောက်ခါနီးပြီလို့ အသံထွက်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာတင် ဆရာကြီးက သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ပြီး သူစီးလာတဲ့ မြင်းကို စားမြောင်နဲ့ထိုးလိုက်တာ “အား” ဆိုတဲ့ အသံနက်ကြီးနဲ့အော်ပြီး ပျောက်သွားရော။ လာခေါ်တဲ့ လူထိုက်ကလည်း အလွန်ရှုပ်ဆိုတဲ့လူတွေ အသွင်ပြောင်းသွားပြီး တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ် သွားတယ်။ အဲဒီဆရာကြီးဟာ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ အချိန်လောက်မှာ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီး အလယ်မှာတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်နေခဲ့တယ်။ ဆရာကြီးလည်း အဲဒီကနေ ခြေလျှင်ပြန်လာခဲ့ရတယ်။”

“အဲဒါဘာကြောင့် ဒီလိုလာခေါ်ရတာလဲ”

“သူတို့ နေထိုင်ရာ နေရာကိုခေါ်သွားပြီး ချောက်လှည့်ကြမယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့် ဆရာကြီးက အဲဒီလို မိစ္ဆာတွေလာ မခေါ်နိုင်အောင် သရဏဂုံ သုံးပါးကို အမြဲရွတ်ဖတ်ပူဇော်တာပေါ့ကွယ်”

ထိုသို့ပြောရင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟိုး... ရှေးခေတ်ကလူတွေဟာ အဲဒီမိစ္ဆာတွေနဲ့ မကြာခဏ ကြုံကြိုက်ကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရွာတစ်ရွာနဲ့ တစ်ရွာကြားမှာ သစ်ပင်ကြီးတွေ လျှိုတွေ မြောင်တွေ တောအုပ်တွေရှိကြတယ်။ သူတို့ဟာ သီးခြားတုံမရှိတော့ အဲဒီ မြစ်ဖျား၊ ချောင်းဖျား၊ လျှိုမြောင်၊ တောအုပ် တွေမှာ နေကြတယ်။ သူတို့ဟာ စားချင်သောက်ချင်တော့ လူတွေကို လှည့်စားခဲ့ကြတယ်။ ဆရာကြီး အခုပြောပြမယ့် တစ္ဆေဆေးဆရာကြီး အကြောင်းကလည်း ဆရာကြီးတို့လို ဆေးဆရာအတွက် ဂရုပြုရမယ့် အကြောင်းအရာတွေထဲမှာ ပါတယ်ကွဲ့။”

“တစ္ဆေ ဆေးဆရာကြီး ဟုတ်လား၊ ထူးဆန်းလိုက်တာ”

“အေး... သူတို့ဟာ အမျိုးမျိုး ဟန်ဆောင်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် တောထဲ၊ တောင်ထဲသွားတဲ့အခါ နာမည်မခေါ်ရဘူး။ ညနေ နေဝင်ရီတရောမှာ ကလေးသူငယ်တွေ ချော်လဲရင် တစ်ခုခုပြောရတယ်”

“ဪ... သိပြီ ဆရာကြီး ကလေးငယ်တွေ ချော်လဲရင် ဖတ်၊ ဖတ်လို့ပြောပြီး ခြေဖနောင့်နဲ့ ဆောင့်တာကိုး”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒါဟာ အပမာန်အောင် လုပ်တာကွဲ့”

“ဒါနဲ့ တစ္ဆေဆေးဆရာကြီးအကြောင်း ဆက်ပြောပါဦး”

“ဒါလည်း ရှေးဘိုးဘွားတွေပြောတဲ့ ပုံပြင်ဆန်ဆန်အကြောင်း တွေပဲ အဖြစ်ကတော့ ဒီလိုပါ”

ဤသို့ အစချီလျက် ဆရာကြီးက မောင်ချစ်ဦးကို ပြောပြခဲ့သည်။ ဆေးဆရာကြီး ဦးရိုးညိုဆိုလျှင် ကုန်းတန်းကြီးရွာက နာမည်ကြီး ဆေးဆရာကြီး တစ်ဦးမှန်း ကုန်းတန်းကြီးရွာ၏ ရွာနည်းချုပ်စပ်ရွာများက အစသိသည်။ ကုန်းတန်းကြီး ကျေးရွာကား ရွာစဉ်ခုနှစ်ရွာရှိသည်။

ကုန်းတန်းကြီးရွာ၊ ကုန်းတန်းလေးရွာ၊ ငါးအိမ်စုရွာ၊ ဆယ်အိမ်စုရွာ၊ သဖန်းပင်ရွာ၊ သစ်ပုတ်ပင်ရွာနှင့် ခုနှစ်စဉ်တန်းရွာတို့ဖြစ်သည်။ ထိုရွာများမှာ တောင်ခြေတွင် တည်ထားပြီး ထိုရွာများ၏ အနောက်ဘက်တွင် ရိုးမတောင်တန်းကြီးရှိသည်။ ထိုရွာရှိ ရွာသူရွာသား အများစုမှာ နံနက်စောစော တောင်ပေါ်တက်၍ မျှစ်ချိုးသူချိုး၊ ပိုရာသူရာနှင့် တစ်ချို့ ရွာသူများမှာမူကား...။ ထင်းအဖြစ် သစ်ခုတ်ရောင်းသူက ရောင်းပျားဖွပ်သူကဖွပ်နှင့် ကြုံရာကျပမ်း လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့ကြသည်။

ထွန်းလူတို့သားအဖမှာ တောင်ပေါ်တက်ကာ သစ်ခုတ်သော အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။ တစ်နေ့သော်...

“သားရေ... ဒီအပင်ကြီးက မြင့်တော့မြင့်တယ်။ ဒါပေမယ့် အကိုင်းတွေများတော့ ဒီတစ်ပင်ထဲနဲ့တင် ထင်းများများရမယ်”

“ဒါဆို သားတက်မယ် အဖေ”

“မင်းမတက်နိုင်ပါဘူးကွာ။ ငါပဲတက်မယ်။ ငါခုတ်ချတဲ့ အကိုင်းတွေကို မင်း အောက်ကကောက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

ဤသို့ပြောပြီး ထွန်းလူက သစ်ပင်ပေါ်တက်သွားခဲ့သည်။ အောက်ဘက်ရှိ အကိုင်းများမှစ၍ တစ်ကိုင်းပြီး တစ်ကိုင်း တဆင့်တဆင့် အမြင့်သို့တက်သွားခဲ့သည်။ အမြင့်တွင် တွေ့ရှိရသော အကိုင်းများကိုလည်း ဓားဖြင့်ခုတ်ကာ အောက်သို့ပစ်ချလိုက်သည်။ သားဖြစ်သူကလည်း သစ်ကိုင်း များကို လွတ်သည်နေရာသို့ ဆွဲသွားပြီး ခုတ်ဖြတ်နေခဲ့သည်။

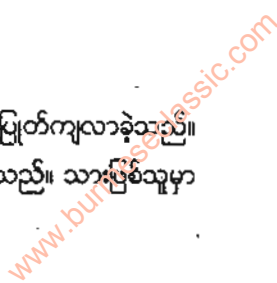
ထိုစဉ် အကိုင်းတစ်ကိုင်းကို နင်းလိုက်ရာ ထိုအကိုင်းမှာ သစ်ခြောက် ဖြစ်ပြီး ဆွေးနေသဖြင့် ကိုထွန်းလူ၏ ကိုယ်အလေးချိန်ကို မခံနိုင်ဘဲ...

“ဝုန်း”

“ဘုန်း”

“အမလေးဗျ”

ဟူသော အသံများနှင့်အတူ အောက်သို့ပြုတ်ကျလာခဲ့သည်။ အပင်မြင့်မှကျသည့် အချိန်ကြောင့် မေ့မောသွားခဲ့သည်။ သားဖြစ်သူမှာ

ဖခင်ဆီသို့ ပြေးလာပြီး ပွေ့ဖက်ကာ ...

“အဖေ ... အဖေ ... အဖေ”

ဟုခေါ်ပြီး လှုပ်နှိုးခဲ့သည်။ သို့သော် ဒဏ်ပြင်းသည့်အတွက် မေ့မောနေဆဲပင်။ ထိုအခါ သားဖြစ်သူမှာ ဖိုးရိမ်လွန်ပြီး အခြားတစ်နေရာ၌ မျှစ်ချိုး၊ ဝါးခုတ်နေသော သူများထံသို့ ပြေးသွားပြီး လမ်းတစ်လျှောက် လုံးတွင် ...

“လုပ်ကြပါဦး ... ကယ်ကြပါဦး။ အဖေထွန်းလူ သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလို့”

“လာကြပါဦး ... ကယ်ကြပါဦး။ အဖေထွန်းလူ သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလို့”

ထိုသို့ အော်ဟစ်ပြီး တောလမ်းအတိုင်း ပြေးလာရာ မကြာမှီ ဝါးခုတ်သူများဆီသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုအခါ ဝါးခုတ်သူများက ...

“ဟဲ့ ... ကောင်လေး ... ဘာလို့ မင်းအဖေနာမည်ကို တကျော်ကျော် အော်လာရတာတုန်း”

“အဖေ ... အဖေ ... သစ်ပင်သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျပြီ သေမလား။ ရှင်မလား မသိဘူး ခေါ်လို့လဲ မရဘူး”

“ဟေ”

“ဒါဆို ဝါတို့ လိုက်ခဲ့မယ်”

ဤသို့ပြောပြီး သူတို့သည် ဖိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ မကြာမီ ဦးထွန်းလူကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် ယခုထိတိုင်အောင် သတိမရသေးပေ။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဟေ့ကောင်ကြီး ထပါကွာ”

သူတို့က ထွန်းလူဟုမခေါ်ဘဲ “ဟေ့ကောင်ကြီး”ဟူသော နာမ်စားကို အသုံးပြုပြီး ခေါ်လိုက်သည်။ သည်တွင် ထွန်းလူ၏ သားမှာ ...

“အဖေ ထွန်းလူ အမြန်သတိရပါတော့။ သားစိတ်ဆင်းရဲလှပြီ” ထိုသို့ ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောလိုက်ရာ ဝါးခုတ်သူ ဦးကြီးက ...

“ဟေ့ကောင်လေး ... တောထဲ တောင်ထဲမှာ မင်းအဖေ နာမည်ကို မခေါ်ရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“နာမည်ခေါ်တာမျိုးဟာ တစ်ခါတစ်ရံ ကြုံကြုံကြုံရင် အပမ္မိ တတ်တယ်ကွဲ့”

“အဖေကလည်း မေ့နေလို့ နာမည်ခေါ်လိုက်တာပါ။ နောက်ဆို မခေါ်တော့ပါဘူး။”

“အေး ... အေး”

“ဒါထက် မင်းအဖေက အခုထိတောင် သတိမရသေးဘူး။ ဒီတော့ မင်းအဖေကို စောင့်ပခက်လုပ်ပြီး ရွာကိုပြန်ခေါ်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

ထိုလူတစ်ဦးမှာ စောင့်ပခက်လုပ်ပြီး ခုတ်ထားသော ဝါးများဖြင့် လျှိုထမ်းကာ ရွာသို့ သယ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

ဦးထွန်းလူမှာ ရွာရောက်သည့်တိုင်အောင် သတိမရသေးပေ။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ရွာနှင့် နှစ်ရွာခန့် ပိုဝေးသော ကုန်းတန်းကြီးကွဲ့မှ ဆရာကြီး ဦးမိုးညိုကို သွားပင့်ရန် ပြောဆိုနေစဉ် ...။

ထိုညနေစောင်းတွင် အချိန်တွင် ... ပုဆိုးထဲကွက်ကျကြွေ

ဝတ်ဆင်ထားပြီး အပေါ်တွင် တိုက်ပုံအင်္ကျီ ဝတ်ထားသော ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းထားသည့် သားသားနားနား အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် တပည့် တစ်ဦးနှင့်အတူ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လာပြီး ...

“ဒါထက် ... ဒီအိမ်က မောင်ထွန်းလူတို့ အိမ်လားကွဲ့”

“ဟုတ်တယ် ဘကြီး”

“အိမ် ... ဝါကတော့ နယ်လှည့် ဆေးဆရာကြီး ဦးဖြူသီးပါ မောင်ထွန်းလူတစ်ယောက် သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျတယ်လို့ ကြားလို့လာ ကြည့်တာပါ”

“ဪ ... နယ်လှည့် ဆေးဆရာကြီးလား။ ဒါဆိုရင် အတော်ပဲ၊ လူနာက အခုအထိ သတိမရသေးလို့ ဆေးဆရာပင့်ဖို့ လုပ်နေတုန်း အခန့်သင့်လိုက်တာ လာပါဝင်ပါ ဆရာကြီး”

ဦးထွန်းလူ၏ မိန်းမက အိမ်ပေါ်သို့ခေါ်သဖြင့် ဆရာတပည့် နှစ်ဦးမှာ အိမ်ပေါ်သို့ရောက်ရှိသွားသည်။ ထို့နောက် လွယ်အိတ်ထဲတွင် ပါသည့် ဆေးပုလင်းမှ ဆေးလုံးတစ်လုံးကို ရေချော်ပြီး ဦးထွန်းလူ၏ ပါးစပ်ထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်သည်။ မကြာမီ ဦးထွန်းလူမှာ သတိပြန်ပြန် ...

“ဝါ ... ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ လူတွေကလည်း အများကြီး ပါလား”

ဦးထွန်းလူမှာ ထထိုင်ပြီး စကားပြောလိုက်သဖြင့် အိမ်သားများမှာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဆရာကြီးရယ် ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆေးတိုင်း ဘယ်လောက် ပေးရမလဲ ဆရာကြီး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ စေတနာရှိရင် ညစာ ထမင်းတစ်နပ်ပဲ ကျွေးပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွေးပါမယ် ဆရာကြီး အရှေ့ပိုင်းက နွားပေါ်လို့ အမဲသားဟင်း ချက်ထားပါတယ် ဆရာကြီး အမဲသားဟင်းစားလား ဆရာကြီး”

“ကျုပ်ကတော့ ကြုံရာနဲ့ စားပါတယ်”

တောသူတောင်သားများမှာ စေတနာသဒ္ဓါတရား ထက်သန်သူ ဖြစ် ...။ ဆရာကြီးနှင့် သူ၏တပည့်ကို အမဲသားဟင်းဖြင့် ထမင်းကျွေးရာ လူနာကလည်း ...

“ငါလည်း ထမင်းစားချင်တယ်။ ငါ့လည်း ကျွေးဦး”

ဟူ၍ အသံမြည်ကြားပြီး ပြောလိုက်ရာ ၎င်း၏သားက သူ့အမေအား ...

“အမေ ... အမေ အဖေရဲ့ အသံက တစ်မျိုးကြီးပဲ”

ဤသို့ပြောလိုက်ရာ ထမင်းစားနေသော ဆရာကြီးက ...

“ဟဲ့ ... မင်းအဖေက သစ်ပင်ပေါ်ကကျတုန်းက ခေါင်းနဲ့ ကျတာကို။ ဒါကြောင့် လည်ချောင်း ပုစပ်သွားပြီး အသံမြည်သွားတာ”

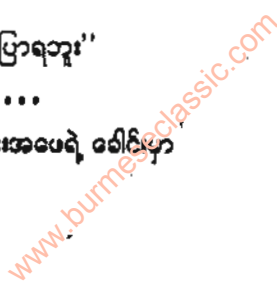
“အဖေ ... သစ်ပင်ပေါ်ကကျတုန်းက ဆရာကြီးမှ မရှိတာ။ ခေါင်းနဲ့ကျမှန်း ဘယ်လိုသိသလဲ”

ထိုစဉ် သူ၏ မိခင်ကြီးက ...။

“ဟဲ့သား ... ဆရာကြီးကို အိမ်ထဲ မပြောရဘူး”

ဤသို့လှမ်း၍ ဟန်လိုက်ရာ ဆရာကြီးက ...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သူမရှင်းလို့ မေးတာပဲ။ မင်းအဖေရဲ့ ခေါင်းမှာ

ဒဏ်ရာရထားတယ်ကွဲ့။ ခေါင်းကိုထိလို့ သတိမေ့သွားတာပေါ့။ လက်ကို ထိရင် ဘယ်သတိမေ့မလဲ။ ဒါကြောင့် ခေါင်းနဲ့ကျတာလို့ပြောတာ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး။ အဖေက သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျတော့ ဂျွန်ပြန်ပြီး အောက်ကိုထိုးကျတာဆိုတော့ ခေါင်းနဲ့ကျတာပါ ဆရာကြီး”

“အေး ... အေး”

ထိုသို့ဖြင့် ဦးထွန်းလူ့ ဆရာကြီးနှင့်တပည့် သုံးဦးသား စားကြရာ ထမင်းတစ်ဖိုးလုံးနှင့် အမဲသားဟင်းများပါ တက်တက်ပြောင်သွားခဲ့သည်။

“ဟင် ... အဖေကလည်း အရင်ကထက် သုံးဆလောက် ပိုစားနေပါလား အဖေ”

“အေးကွဲ့၊ များများစားနိုင်မှ မြန်မြန်ရောဂါ ပျောက်မှာပေါ့ကွယ် ထို့နောက် ဆေးဆရာကြီးနှင့် တပည့်တို့ပြန်သွားရာ ဦးထွန်းလူ့ အိမ်ယာထက်၌ ပက်လက်ကလေး၊ ကျန်ခဲ့သည်။ နောက်ရက်များတွင်လည်း မထနိုင်ဘဲ ပက်လက်အနေအထားဖြင့် အိမ်ယာထက်၌ လဲနေသည်။

ညနေပိုင်း နေဝင်ဖျိုးပျံ့ အချိန်တွင် နယ်လှည့်ဆရာကြီးနှင့် သူ၏တပည့်တို့ ရောက်ရှိလာပြန်သည်။ ဆရာကြီးက ...

“လူနာ ဘယ်လိုနေသေးလဲ” ဟု မေးရာ ဦးထွန်းလူ့ မိန်းမက ...

“ဆရာကြီး ပြန်သွားကတည်းက ပက်လက်ပဲ သိပ်မသက်သာ သေးဘူး ဆရာကြီး”

“အေး ... အေး ... ဘာမှစိတ်မပူနဲ့။ ဆရာကြီးနဲ့တွေ့ရ လူနာငေါက်ကနဲ ထထိုင်ရမယ်”

ဤသို့ပြောပြီးနောက် မနေ့ကလိုပင် ဆေးတစ်လုံးကို ရေဖျော်ပြီး ချက်လိုက်ရာ လူနာမှာ ငေါက်ကနဲ ထထိုင်ပြီး ...

“ထမင်းစားချင်တယ်။ မနေ့ကလို အမဲသားဟင်းနဲ့ ကျွေးပါ” ဟုပြောသဖြင့် ဆရာကြီးက တဟဲဟဲရယ်ပြီး ...။

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား ဆရာကြီးရဲ့ ဆေးက ဘယ်လောက် ချွမ်းထက်သလဲဆိုတာ သောက်လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းထထိုင်ပြီး ထမင်း စားတော့တာပဲ။ ကဲ ... ကဲ လူနာကို ထမင်းကျွေးလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာကြီး။ ဆရာကြီးတို့လဲ ကြုံတုန်း ထမင်းစား ချွမ်းပါဦး”

ဦးထွန်းလူ၏ မိန်းမက လူနာရော ဆရာကြီးနှင့်တပည့်ပါ ထမင်းကျွေးခဲ့သည်။ လူနာကလည်း အမဲသားဟင်း၊ တောင်းသကဲ့သို့ စိတ်လှည့် ဆေးဆရာကြီးကလည်း လူနာကို အမဲသားကျွေးမှ မြန်မြန် အေးကောင်းပြီး ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာမည်ဟု ပြောသဖြင့် နေ့စဉ် အမဲသားဟင်းဖြင့် သုံးယောက်စလုံးကို ကျွေးမွေးခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဆေးသတ္တပတ်သို့ တိုင်ခဲ့ပြီ။

လူနာကလည်း ထမင်းစားချိန်မှာ ထစားပြီး စားပြီးသည်နှင့် ချွမ်းပက်လက် အနေအထားမှ တိုးတက်လာခြင်း မရှိပေ။ ဆရာကြီးနှင့် တပည့်မှာလည်း ညနေတိုင်ရောက်လာပြီး ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ခဲ့သည်။ ဤသို့သာ အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အိမ်နီးနားချင်းများက ဦးထွန်းလူ၏ မိန်းမကို ...

“ဟဲ့ ... ထွန်းလူ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“မထူးပါဘူး အရိုးအေးသာရယ်။ နေ့တိုင်း အမဲသားဟင်းစား ထမင်းထစားပြီး ပြန်ပြီး အိပ်သွားတာပဲ”

“ဒါထက် ဆရာကြီးက ဘယ်တော့ ကောင်းမလဲလို့ ပြောလဲ”

“မပြောပါဘူးတော် ပြန်ပြန်နေကောင်းအောင် အမဲသားဟင်းချက်ကျွေးရမယ် ပြောလို့ ရွာတကာလှည့်ပြီး အမဲသားဝယ်ရတာနဲ့ ရှိလာပိုက်ဆံကုန်ပါပြီတော်”

“ငါတော့ အဲဒီဆရာကြီး ကြည့်ရတာတယ် မယ်ကာဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အရိုးအေးသာရဲ့”

“ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်ကပြန်သွားမှန်းလဲမသိ။ ထမင်းစားရင် ဆိုရင်ရောက်လာတာ အချိန်ကို မှန်နေတာပဲ”

“ဒါကတော့ လူနာကြည့်ရင်းနဲ့ ကြုံကြုံကလို့ပါတော်”

“လူနာကလည်း ပုံသိပ်မမှန်ဘူး။ ဒီတော့ ကုန်းတန်းကြီးရွာ ဆရာကြီး ဦးမိုးညိုနဲ့ပြောကြည့်ပါလား။ လူနာအခြေအနေလည်း အမှန်အတိုင်း သိရတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီးဦးမိုးညိုနဲ့ ပြောကြည့်မှပဲ”

ဦးထွန်းလူ၏ မိန်းမသည် ကုန်းတန်းကြီးရွာသို့ သွားကာ ဆရာကြီးဦးမိုးညိုအား သွားပင့်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဦးထွန်းလူမှာ လူသွားကြည့်နေသဖြင့် မတွေ့ရသဖြင့် ဆရာကြီး ပြန်ရောက်လာမီ သူမ၏ ရွာသို့လာပါရန် ပြောဆိုပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

ညနေစောင်း အချိန်တွင် ...

ထုံးစံအတိုင်း နယ်လှည့်ဆရာကြီးနှင့် တပည့်တို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ် ကုန်းတန်းကြီးရွာမှ ဆရာဦးမိုးညိုလည်း ရောက်ရှိလာရာ ထိုအိမ်ပေါ်တွင် ဆေးဆရာနှစ်ယောက် ဆုံမိခဲ့ကြသည်။

ထိုအခါ ဆရာကြီးဦးမိုးညိုက စိတ်ဆိုးပြီး ...

“ဟဲ့ ... နင်တို့မှာ ဆေးဆရာရှိရက်နဲ့ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ထာခေါ်ရသလဲ”

ဤသို့ မေးမြန်းရာ ...

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ် အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကိုထွန်းလူ ဆစ်ပင်ပေါ်ပြုတ်ကျကာတည်းက ဆရာကြီးကို ပင့်ဖို့ပါ။ ကျွန်မတို့ တိုင်ပင်နေတုန်း အဲဒီနယ်လှည့်ဆရာကြီးနဲ့ တပည့်ရောက်လာပြီး ဆေးကုပေးမယ် ပြောလို့ ဆေးကုခဲ့တာပါ။ အခုတော့ ခုနှစ်ရက်ရှိတာတောင် လူနာက ဖက်လက်ပုံဖြစ်နေလို့ ဆရာကြီးနဲ့ ထပ်ပြရင်လို့ လာပင့်တာပါ။ ဆရာကြီးနဲ့ မတွေ့တော့ အချိန်ခြင်းထပ်သွားတာပါ။

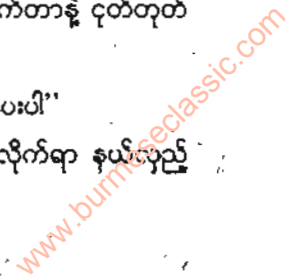
ဦးထွန်းလူ၏ မိန်းမက ဤသို့ရှင်းပြသောအခါ ဆရာကြီး ဦးမိုးညို စိတ်ပြေသွားပြီး နယ်လှည့်ဆေးဆရာကြီးဘက်သို့ ကြည့်ပြီး ...

“ကဲ ... ဆရာကြီးက ကုလက်စဆိုတော့ ဆရာကြီးပဲ ဆက်ကုပါ”

“အေးဗျာ ကျုပ်ဆေးကတော့ အခွမ်းထက်တယ် ဘယ်လောက် ဆဲနေတဲ့ လူနာဖြစ်ပါစေ ကျုပ်ရဲ့ဆေးကိုတိုက်လိုက်တာနဲ့ ငုတ်တုတ် ဆထိုင်တော့တာပဲ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ ကျုပ်ရှေ့မှာတင် ကုပေးပါ”

ဆေးဆရာကြီး ဦးမိုးညိုက ဤသို့ပြောလိုက်ရာ နယ်လှည့်

ဆရာကြီးက ထုံးစံအတိုင်း ဆေးတစ်လုံးကို ရေဖြင့်ဖျော်ပြီး လူနာကို တိုက်လိုက်သည်။ ဆေးတိုက်ပြီးသည်နှင့် လူနာမှာ ဝတ်တုတ်ထထိုင်ကာ ...

“ထမင်းဆာတယ်။ ထမင်းဆာတယ်။ အမဲသားဟင်းနဲ့ ကျွေးကြပါ အသံဩဩကြီးဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဆေးဆရာကြီးက တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကို သတိရသွားပြီး ...။ ၎င်းလွယ်အိတ်ထဲတွင်ပါသော တစ်စုံတစ်ခုကိုထုတ်ပြီး နယ်လှည့်ဆရာကြီး၏ ကျောကုန်းကို ဖြန့်ကား ရိုက်လိုက်ရာ နယ်လှည့် ဆရာကြီးမှာ ...

“အမလေး ... ကြောက်ပါပြီ ... ကြောက်ပါပြီ”

ဟုပြောပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်ပြေးရာ သူ့စာပည့်ဖြစ်သူပါ တစ်ပါတည်း ဆင်းပြေးလေသည်။

“ဟင်း ... မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ... မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ဆရာကြီးမှာ ဤသို့ကြီးပါးပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အမဲသားဟင်းမှ ထမင်းစားချင်သည်ဟုဆိုသည့် ဦးထွန်းလူမှာလည်း အိပ်ယာထဲသို့ ဘုန်းကနဲ ပြန်လဲကျသွား၏။

ထိုအခါမှ ဆရာကြီး ဦးမိုးညိုက လူနာကို ဆေးတစ်ခွက် တိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပရိတ်တော်များ ရွတ်ဆိုပေးလိုက်ရာ ဦးထွန်းလူမှာ အတော်အတန် သတိရလာခဲ့သည်။

ဤတွင်ဆရာကြီးက ...

“မင်းတို့ဟာ တောထဲမှာ နာမည်တွေခေါ်တော့ အပပီတာဆို လူနာရော ဆရာရော အမဲသားဟင်းတွေ စားနေရတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း

ရကတည်းက သိပ်မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ အဲဒါ ဆေးဆရာ ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကွဲ့။ ဒါပေမယ့် ဆရာဆိုတာ ကိုယ့်ကိုပင့်တဲ့လူရှိမှ ကုလို့ရတာ မပင့်သေးတော့ ဒီလိုပဲ နေလိုက်ရတယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး ဆရာကြီးက တစ်ညလုံး ပရိတ်များဆက်၍ ရွတ်ဆိုခဲ့သည်။ ဦးထွန်းလူကို ဆက်ပြီး ဆေးကုရာ လူနာမှာတဖြည်းဖြည်း နေကောင်းလာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကုန်းတန်ကြီး ရွာစဉ်ခုနှစ်ရွာလုံးမှာ ဤအကြောင်းကို အားလုံးကြားသိကာ ပေတဆေးဆရာကို ပြောမဆုံးအောင် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ဆေးဆရာကြီး ဦးဘထွန်းက ပေတဆေးဆရာ အကြောင်းကို မောင်ချစ်ဦးအား ပြောပြရင်းပြန်ခဲ့ရာ ဆရာကြီး အိမ်သို့ရောက်ရှိခဲ့သည်။

“ကဲ ... မောင်ချစ်ဦး ... မင်းလဲပြန်ပေတော့?”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ၎င်းနေထိုင်ရာ သူဌေးအိမ်၏ နောက်ဖေးရှိ အဖိကလေးဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အတော်ညာဉ်နက်သည့် တိုင်အောင် မအိပ်နိုင်သေးဘဲ ပြိတ္တာများအကြောင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

မိုးလင်းကာနီးမှ မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

ခမန်း(၄)

“မောင်းတီးကျွန်းက မယ်ခင်”

“တိုးမောင်တို့ တိုးရွှေတို့ရေ... နင်တို့ အဖေ လှေမှောက် တယ်တဲ့ဟေး”

နံနက်(၆)နာရီခန့် အချိန်လောက်တွင် လှေပေါ်မှ အော်ဟစ်အံ့များကို ကြားလိုက်ရသည်။ ပင်လယ်ဒိတ်ရွာကြီး၏ ထုံးစံမှာ နံနက်ပိုင်းတွင် ငါးဖမ်းလှေများအဆိုက်များသဖြင့် အနည်းဆုံး တစ်အိမ်လျှင် တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ခန့်က ကမ်းနားသို့ ရောက်နေကြသည်။

ငါးလှေဆိုက်လျှင် ငါးလှေမှ ငါးတောင်းများကို ငါးခွဲစင်သို့ ပို့ဆောင်ကြသည်။ ထိုလှေများအတွက် အနည်းဆုံး ဟင်းတစ်အိုးချက်ခန့် ငါးများရရှိပေမယ့် ငါးခွဲအလုပ်သမားများကလည်း ငါးခွဲခဏှ မျိုးမျိုး မြတ်မြတ်ရသလို ပိုင်းကျလုပ်သူများအတွက် ငါးခြောက်များရရှိသည်။ တစ်ချို့ ဝက်မွေးသူများက ဝက်စာထဲသို့ ထဲ့ကြိုသော ငါးအူဖတ်များနှင့်

ဝမ်းတွင်းကလီစာများကို ရရှိရန် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးကြသည်။ ထိုဝက်များ ကြီးပြင်းလာသောအခါ ငါးခွဲပိုင်ရှင်ထံ ပေးချ်ချီနှင့် ရောင်းချကာ ဝက်ပေါ်စားကြသည်။ ဤသို့ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး သံသရာလည်နေသည့် ရွာကလေး ဖင်ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း တိုးမောင်တို့ အဖေ လှေမှောက်ပြန်သတဲ့။ ချက်ချင်း တစ်ရွာလုံးသို့ ထိုသတင်းမှာ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။ တိုးမောင်က အရင်ဆုံး ကမ်းစပ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ကမ်းစပ်အနီးသို့ ရောက်နေသော လှေပေါ်ရှိ ဦးဘိုးမြအား ...

“ဦးကြီးမြ... အဖေ လှေမှောက်ပြီး သေပြီလားဟင်”
တိုးမောင်က ငိုသံပါကြီးနှင့် ဤသို့ အလောတကြီး လှမ်း၍ မေးလိုက်ရာ ဦးကြီးမြက ...။

“ဟယ်... ဘယ်ကသေရမှာတုန်း၊ ငါက မင်းအဖေ လှေမှောက် တာတွေ့လို့ ကယ်လာတယ်”

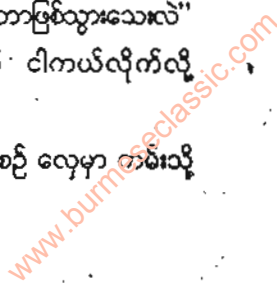
“အဖေ ... အဖေ ... မသေဘူး ဟုတ်လား။ တော်ပါသေးရဲ့”

“အေး... အဖေ မသေဘူး ငါ့သားရေ” ဦးလှမောင်က ဤသို့လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါထက် အဖေခေါ်သွားတဲ့ မြို့သားရေ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ရေနှစ်သွားတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် ငါကယ်လိုက်လို့ မသေဘူးဟေ့”

ထိုသို့ သားအဖနှစ်ဦး အချီအချပေါ်နေစဉ် လှေမှာ ကမ်းသို့ ကပ်ခဲ့သည်။

“အဖေ ... အဖေရယ်၊ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း”
တိုးမောင်က ဦးလှမောင်ကို လှေပေါ်မှ တွဲရုရင်း ခေါ်လိုက်သည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ငါ့သားရာ”

“အဖေရာ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း”

“ကုန်းပေါ်ရောက်မှ ပြောမယ်ကွာ။ မြို့သားကို တွဲလိုက်ပါဦး”
တိုးမောင်က မြို့သား “ဆန်နီအုန်း” ကို လှေပေါ်မှ တွဲရုလိုက်သည်။

ထိုစဉ်က ၎င်း၏ အိမ်ပေါ်သို့ခေါ်သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်း
ခဲ့ကြသည်။

“ကိုဆန်နီအုန်းရာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ”

“အဓိကကတော့ ငါမကောင်းလို့ဖြစ်တာပါကွာ”

“ဘယ်လိုမကောင်းတာလဲ ပြောပါဦး”

ဆန်နီအုန်းသည် ငါးခွဲခိုင်မှ သူဌေးဦးထွားအင်၏ တူဖြစ်သည်။
ငါးခွဲခိုင်သူဌေး ဦးထွားအင်သည် ငါးဖမ်းလှေသမားများနှင့် ငါးခွဲသူများကို
ငွေထုတ်ပေးသည့် သူဌေးဖြစ်၍ သူ့ကိုတစ်ရွာလုံးက လေးစားကြသည်။
ဆန်နီအုန်းမှာ ထိုရွာမှ ထွက်ရှိသည့် ငါးခြောက်များကို ရန်ကုန်သို့
တင်ပို့ရောင်းချပေးသူဖြစ်၍ ငွေစရွှင်သူလည်းဖြစ်သည်။ လူငယ်လည်း
ဖြစ်ပြန် ငွေကြေးချမ်းသာသူဖြစ်၍ စကားပြောရာတွင်လည်း မောက်မာ
သလို ကိုးလိုးကန့်လန့် ပြောတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

ယခုမူ သူသည် ငါးဖမ်းလှေများထောင်ရန် စိတ်ကူးရှိသဖြင့်
ဦးလှမောင်၏ ငါးဖမ်းလှေနှင့် ပင်လယ်ပြင်သို့ လိုက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။
ဦးလှမောင်၏ ငါးဖမ်းလှေတွင် ရေလုပ်သား သုံးယောက်လိုက်လာရာ
သူတို့နှစ်ဦးနှင့်ဆိုလျှင် ထိုလှေပေါ်တွင် ငါးဦးပါရှိသည်။ ၎င်းတို့မှာ ပိုက်ချ

ပိုက်ဆွဲ အားလုံးလုပ်ကြရသည်။ ပင်လယ်ဒိတ်ရွာမှ စထွက်ပြီးနောက်
မကြာမီတွင် ပင်လယ်ဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ပင်လယ်ဝမှ မြစ်တွင်းသို့
ဝင်ရာအရပ်နှင့် မနီးမဝေးတွင် ကျွန်းတစ်ကျွန်းရှိသည်။ ထိုကျွန်း၏
အမည်မှာ “အကောက်ကျွန်း”ဟူ၍လည်း အမည်ရသကဲ့သို့ “မယ်နီ”
ကျွန်းဟူ၍လည်း ခေါ်ကြသည်။

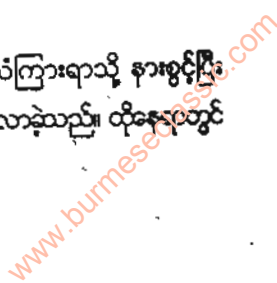
ထိုကျွန်းမှာ ရှေးယခင်ကပင် ထူးဆန်းသော ကျွန်းဟုပြော
စမှတ်တွင်ခဲ့သည်။ ဤနေရာသည် ရှေးမွန်တုရင်များ၏ ပိုင်နက်နယ်မြေ
တစ်ခုဖြစ်သည်။ မွန်တုရင်ကြီးသည် ရွှေဖောင်တော်ဖြင့် လှည့်လည်လာစဉ်
ထိုအရပ်မှ မောင်းတီးသံများ ကြားခဲ့ရသည်။

ထိုအခါ မင်းကြီးက ...။

“မျှူးကြီးမတ်ကြီးများ ဒီကျွန်းပေါ်က မောင်းတီးသံများ ကြားရသည်။
အဘယ်သို့သော လူအများက မောင်းတီးနေသည်ကို သွားရောက် စုံစမ်း
ကြချေ”

ဤသို့ အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် မျှူးမတ်ကြီးများက ထိုကျွန်းပေါ်သို့
တက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုကျွန်းပေါ်တွင် သစ်ပင်ကြီးများ ထူထပ်ပြီး ဝါးပင်များ
လည်း ပေါများသည်။ ထိုကျွန်းကြီးမှာ ကမ်းစပ်နှင့်နီးပြီး ရေမြေသဘာဝ
ကောင်းမွန်ခြင်းကြောင့် တောတွင်နေသားရဲ တိရစ္ဆာန်များလည်း ပေါများ
သည်။

မျှူးကြီးမတ်ကြီးတို့သည် မောင်းတီးသံကြားရာသို့ နားစွင့်ပြီး
လာခဲ့ရာ ထိုကျွန်းကြီး၏ အလယ်ခေါင်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ထိုနေရာတွင်
ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရှိရပြီး ...။

“အလို... ဟောဟိုမှာ ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုပါလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့ မောင်းတီးသံက အဲဒီအထဲကလာတာပဲ”

“ဒါဆိုရင် ဘယ်သူတွေ တီးနေသလဲဆိုတာ သိရအောင် ဝင်ကြည့်ဦးမုပဲ”

၎င်းတို့ အချင်းချင်း ဤသို့တိုင်ပင်ကာ အတွင်းသို့ ဝင်သွားရာ...

“အလို... ဟိုမှာ ကျောက်မောင်းကြီးပါလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ကျောက်မောင်းကြီးရဲ့ နံဘေးက ကျောက်လက် မောင်းနှင်တိုက်ပြီး မြည်သံထွက်နေတာပဲ”

မှန်ပေသည်။ ကျောက်နံရံမှ တွဲလဲကျနေသော ကျောက်မောင်း ကြီးသည် လေတိုက်မှုကြောင့် လှုပ်ရမ်းသောအခါ ၎င်း၏နဘေး တွဲလဲကျ နေသော ကျောက်လက်မောင်းနှင့်တူသော ကျောက်သားချောင်းနှင့် ထိခိုက်မိပြီး အသံထွက်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤမောင်းသံမှာ အမြဲမြည်နေခြင်း မဟုတ်ပေ။ လှိုင်ဂူအတွင်းသို့ လေတိုက်ခတ်သောအခါမှ လှုပ်ရမ်းကာ မြည်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဤသို့ တွေ့ရှိရသည့်အတွက် မှူးကြီးမတ်ကြီးတို့က မင်းကြီးထံသို့ ပြန်လျှောက်ထားခဲ့ကြသည်။

“မင်းကြီးဘုရား မင်းကြီးဘုန်းတော်ကြောင့် အဝိညာဏက ဖြစ်သော အသက်ကင်းမဲ့သည့် ကျောက်မောင်းကပင် အသံမြည်ကာ ဦးခိုက်ပါသည်ဘုရား”

“အိမ်း... ဒါဆို ငါကိုယ်တော်တိုင် ကျောက်မောင်းကို ရှုစားတော်မူမယ်”

ထိုသို့ဖြင့် မင်းကြီးနှင့်တကွ မောင်းမစ်သံဖြစ်သော မယ်နုဝါ အပါအဝင် မောင်းမများစွာဖြင့် ကျောက်လှိုင်ဂူသို့ သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် လေခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်သဖြင့် ကျောက်မောင်းက အသံကျယ်လောင်စွာ မြည်လေသည်။

ထိုအခါမှူးကြီးမတ်ကြီးများက...

“အရှင်မင်းကြီး ကြွရောက်လာမှန်းသိ၍ ကျောက်မောင်းက အသံကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟီးပြီး ကြိုဆိုနေပါသည် ဘုရား”

“အိမ်း... ဒီနေရာဟာ ထူးထူးခြာခြား မောင်းတီးသံများ ပေါ်ထွက်လာတာကို အကြောင်းပြုလို့ ‘မောင်းတီးကျွန်း’ လို့ အမည်တွင်စေ”

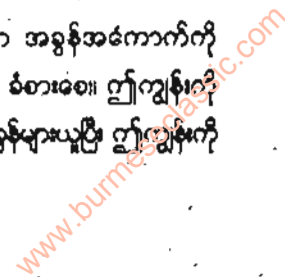
“လျှောက်နံ သင့်မြတ်ကြောင်းပါ ဘုရား”

“ဤနေရာသည် လှေသမ္ဗန်များ ဝင်ထွက်ရာ အရပ်ဖြစ်၍ ဝင်ထွက်သည့် လှေသမ္ဗန်များကို အခွန်အကောက်များ ကောက်ခံစေ။ ထိုအခွန်အကောက်များဖြင့် ဤကျွန်းကြီးကို တင့်တယ်လှပအောင် ပြုပြင်စေ”

“လျှောက်နံသင့်မြတ်ကြောင်းပါ ဘုရား”

“အရှင်မင်းကြီး ဤကျွန်းကြီး လှပတင့်တယ်အောင် ဆောင်ရွက် ရန်နှင့် အခွန်တော် ကောက်ခံရန်အတွက် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဟာဝန် ပေးတော်မူပါ ဘုရား”

“အိမ်း... ဟုတ်ပေသားပဲ။ အဲဒီက အခွန်အခကောက်ကို ငါ၏ ချစ်လှစွာသော မိဖုရားငယ် ‘မယ်နုဝါ’က ခံစားစေ။ ဤကျွန်းကို မယ်နုဝါအား အပိုင်စားပေးလိုက်မည်။ အကောက်ခွန်များယူပြီး ဤကျွန်းကို သာယာလှပအောင် ပြုလုပ်စေ”

“မှန်လှပါ ဘုရား”

ဤသို့ဖြင့် မင်းကြီး ပြန်ကြွသွားသောအခါ မယ်နုဝါနှင့် အပျိုတော် လူပျိုတော် တစ်သိုက်မှာ ဤကျွန်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ မိဖုရားငယ် မယ်နုဝါမှာ ထိုကျွန်း၌ အခွန်အကောက်များ ကောက်ခံရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းကို အစွဲပြု၍ “သခင်မ မယ်နုဝါကျွန်း”ဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။

ဤကျွန်း၌ အခွန်အကောက်များကို တစ်မျိုးလေး သီဟသူက ဦးစီးကောက်ခံရာ အခွန်အတုတ်များ များစွာရရှိခဲ့သည်။ ဤတွင် အခွန် အတုတ်ပေးရသော လှေသမ္ဗန်ရှင်တို့မှာ ...။

“အရင်က ဒီနေရာမှ အခွန်အတုတ် မပေးဘဲ သွားလို့ရသည်။ ယခု သခင်မမယ်နုဝါတို့ ရောက်လာမှ အခွန်ပေးရသည်အတွက် အမြတ် အစွန်း၊ လေ့ကျနည်းသွားသည်”

တစ်မျိုးလေးသီဟသူကလည်း ဝင်ထွက်သမျှ လှေအားလုံးကို မလွှတ်တမ်း အခွန်ကောက်သည့်အတွက် သီဟသူရော မယ်နုဝါ အပေါ်တွင် ကုန်သည်များက မကျေနပ်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

၎င်းတို့အုပ်စုသည် သခင်မလေးနှင့် သီဟသူတို့အပေါ် အညှီ၊အတေးထားကာ သူတို့နှစ်ဦးသည် မင်းကြီးနောက်ကွယ်တွင် ဖောက်ပြန်နေသည်ဟု မလိုတမာစကားဖြင့် ဝါဖြေခံခဲ့ကြသည်။ ကုန်သည် လှေတစ်စင်းမှစ၍ အစင်းများစွာ ထိုသတင်းမှာ တောမီးပမာ ပြန့်နှံ့ သွားသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ...။ တဆင့်စကား တဆင့်နားထိုသလို ဤသတင်းမှာ

မင်းကြီးထံသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ မင်းကြီးမှာ မယားထိတော့ ဓားကြည့် ဆိုသလိုဖြစ်ကာ ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါသဖြင့်ပြင်းထန် ပေါက်ကွဲကာ သူတို့ နှစ်ဦးကို ဖမ်းဆီးတုတ်နှောင်ကာ နန်းရင်ပြင်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

မိဖုရားငယ် မယ်နုဝါကို စစ်ဆေးရာ မယ်နုဝါက ...။

“အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုးမသည် မင်းကြီးအပေါ်မှာ သစ္စာ ဖျက်ယွင်းခြင်း အလှင်းမရှိခဲ့ပါ။ တစ်ပါးသူနှင့်လည်း ဖောက်ပြန်မှုမလုပ်ခဲ့ပါ။ မရှိခဲ့ပါ”

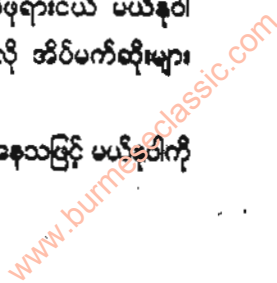
“မင်းကြီးမှာ မိဖုရားငယ်မယ်နုဝါက မည်သို့ပင်ပြောသော်လည်း ယုံကြည်တော် မမူခဲ့ပေ။”

“အရှင်မင်းကြီး ယုံကြည်တော်မမူမှန်း ကျွန်တော်မျိုးမ သိပါပြီ။ ဒို့အတွက် ကျွန်တော်မျိုးမသည် အသက်ကိုနှင်း၍ မင်းကြီးအား ချစ်ကြောင်း သက်သေပြပါမည်။”

မိဖုရားမယ်နုဝါမှာ မင်းကြီးလက်ချက်ဖြင့် မသေလိုသည့်အတွက် ဤသို့ပြောပြီးလျှင်ပြီးချင်း နန်းရင်ပြင်၌ ဓမ္မာနေသော စစ်သူကြီး တစ်ဦး ဆံ့မှ ဓားကိုဆွဲယူပြီး မိမိလည်ပင်းကို ချက်ချင်းဖြတ်လိုက်သည်။ မယ်နုဝါ၏ ဆဝကား ...။ ဤနန်းရင်ပြင်တွင် အဆုံးသတ် သွားခဲ့သည်။

ထိုဖြစ်အင်ကို မြင်ရသော မင်းကြီးမှာ သီဟသူကို မသတ် တော့ဘဲ အသက်တေးမှ ရမ်းသာပေးခဲ့သည်။ မိဖုရားငယ် မယ်နုဝါ ဆေးဆိုးပြီးနောက်ပိုင်းတွင် မင်းကြီးမှာ ညစဉ်လိုလို အိပ်မက်ဆိုးများ မြောက်လှန့်ခဲ့သည်။

မင်းကြီးမှာ အိပ်မက်များ မကြာခဏ မက်နေသဖြင့် မယ်နုဝါကို

သတိရကာ ထိုမောင်းတီးကျွန်းသို့ ဖောင်တော်ဖြင့် ခရီးထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုအရပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်းပေါ်တွင် လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီး မိဖုရားမယ်နုဝါကို လွန်စွာသတိရတော် မူခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ညနေချမ်းတွင် ထိုနေရာမှပြန်ရာ ဖောင်တော်မှာထွက်၍ မရဘဲ ဆွဲထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့်ပါလာသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တော်များကို တွက်ကြည့်ခိုင်းရာ “မိဖုရားမယ်နုဝါဟာ မကျွတ်မလွတ်သော ဘဝကို ရောက်ရှိပြီး ဤကျွန်း၌ မှီတွယ်ခိုကပ်နေသည်ကို သိစေချင်သောကြောင့် ဆွဲထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဘုရား”

ဤသို့လျှောက်တင်ချက်ကို ကြားသောအခါ ယခင်ကပင် လွမ်းဆွတ်သော စိတ်ကြောင့် ...။

“ကဲ ... ဒီကျွန်းကို မယ်နုဝါကို အပိုင်စားပေးစေ”

ဤသို့ အမိန့်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် လေခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်လာပြီး ဖောင်တော်လည်း ဤနေရာမှ အလိုလို လှုပ်ရှားလာပြီး ထွက်ခွာနိုင်ခဲ့သည်။

ဤသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဤကျွန်းကို ယခုထက်တိုင်အောင် “သခင်မမယ်နုဝါကျွန်း” ဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေရာ၌ ငါးဖမ်းလှေများကလည်း ထိုကျွန်းကို ဦးခိုက်ပြီးမှ ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ အချို့သော ငါးဖမ်းလှေများမှာမူကား ထိုကျွန်းပေါ်သို့ သွားရောက်၍ ငှက်ပျောသီး၊ အုန်းသီး၊ လက်ဖက်၊ ကွမ်းသီး စသည်တို့ဖြင့် ပွဲစဉ်ပြင်ကာ မူဇော်ပသခဲ့သည်။ သူတို့၏ အလိုအား ...

ဤသို့မူဇော်ပသခြင်း သခင်မက အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးစေ

သည်းကောင်း၊ ငါးများများရစေရန်လည်ကောင်း မ၊စသည်ဟု မိမိပလာ ခိုးရာယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။

ယခုလည်း ဦးလှမောင်နှင့် ဆန်နီအုန်းတို့ စီးနင်းလာသော ငါးဖမ်းလှေကြီးသည် သခင်မကျွန်းနားသို့ ရောက်လာသဖြင့် သခင်မကျွန်းကို ဦးတိုက်ကာ ဦးလှမောင်က “အန္တရာယ်ကင်းပါစေ ... ငါးများများ ချပါစေ” ဟု ဆုတောင်းခဲ့သည်။

ထိုသို့ပြုလုပ်သည့်အတွက် ဆန်နီအုန်းက မေးမြန်းရာ အထက်ပါအတိုင်း ဦးလှမောင်က ပြန်ပြောခဲ့သည်။

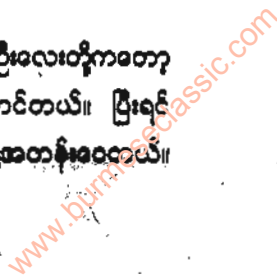
သည်တွင် ဆန်နီအုန်းက ...

“ဦးလေးတို့ကလည်း အစိမ်းသေများ အရိုအသေပေးနေ သလား ဦးလေးတို့ အယူအဆတွေ ခေတ်နောက်ကျနေပြီ”

“မပြောပါနဲ့ ငါတူရာ မင်းမေးလို့ ဦးလေးကပြောပြရတာ။ ငါ့မယုံကြည်လည်း ငြိမ်ငြိမ်နေပေါ့။ ပုတ်ခတ်ပြီး ရင့်သီးတဲ့စကား ပြောပါနဲ့။”

“အစိမ်းသေ၊ အစိမ်းသေပေါ့ဗျာ။ ဒါတွေကို ကျွန်တော်တို့က မယုံကြည်လည်း မရှိဘူး။ အရိုအသေလည်း မပေးနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် တို့ လှေတွေထောင်ရင်လည်း အဲဒီလှေတွေကို မိကျွန်းနဲ့ မပတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားမယ်”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်သဘောပါ။ ရပါတယ်။ ဦးလေးတို့ကတော့ ငါ့အပေးမယုံ နေ့တိုင်းလှေပေါ်မှာ ဘုရားဆွမ်းတင်တယ်။ ပြီးရင် ငါ့အပေးမယုံမှာ ရောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အမှုအတန်းခဝေလဲ”

ဦးတိုက်တယ်ဆိုတာထက် အမှုအတန်းဝေပြီး ဆုတောင်းတဲ့ သဘောပါ။”

“ဆုတောင်းလည်း အပိုပါပဲဗျာ။ ကိုယ်ရှာမှ ကိုယ်ရတာ။ ကျွန်တော်က ကျန်တဲ့သူတွေက ဘာမှမပြောဘူးဆိုရင် အဲဒီနတ်ကွန်းကိုတောင် မီးရှို့ပစ်မယ့် အကောင်ဗျ”

“ဟေ့... သူငယ် မင်းပြောတာ နည်းနည်းတော့ လွန်လာပြီ။ သူဟာသူနေတဲ့ ဥစ္စာ ဘာဖြစ်လို့ မီးရှို့ချင်ရတာလဲ”

“မျက်စေ့ထဲမှာ ရှုပ်လွန်းလို့ပါဗျာ”

“လုပ်ငန်းကြီး လုပ်တဲ့သူတွေဟာ စိတ်ရှည်ရှည် ထားမှပေါ့။ ပြီးတော့လည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သင့်တင့်တဲ့ နှလုံးသွင်းမှု ရှိရမယ်”

“ဦးလေးရာ ငါးဖမ်းတဲ့သူက သင့်တင့်တဲ့ နှလုံးသွင်းမှုတို့ ဘာတို့ဆိုတဲ့ စကားစကား လာမပြောပါနဲ့။ ငါးဖမ်းတဲ့ စကားသာပြောပါ”

“ငါးဖမ်းတာ စကားနဲ့ပြောပြီး ဖမ်းလို့ မရဘူးကွ။ လက်တွေ့ ဖမ်းမှရတာ မင်းလုပ်ပုံနဲ့ လှေသမား ကောင်းကောင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ပိုက်ဆံပေးရင် ဘယ်နှစ်ယောက် ယူမလဲ ရပါတယ်ဗျာ”

ဆန်နီအုန်းနှင့် ဦးလှမောင်မှာ လှေစထွက်ကတည်းက စကားပြောရာတွင် အပေါက်အလမ်းမတည့်ပေ။ လူငယ်လည်းဖြစ်၍ မာန်မာနကလည်း ကြီးသေးသည်။ ဤသို့သော လူမျိုးနှင့်မည်သို့မျှ တည့်ရန် လမ်းမမြင်ပေ။

သို့ဖြင့် ... ပင်လယ်ပြင်ကြီးသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဦးလှမောင်တို့သည် လုပ်နေကျ လုပ်ကွက်များတွင် ပိုက်ချခြင်း အလုပ်ကို စတင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဆန်နီအုန်းမှာ စောင့်ရသည်ကို ပျင်းသည်ဟုဆိုကာ

သီချင်းများကို အော်ဟစ်ဆိုနေသဖြင့် ...။

“မောင်ဆန်နီ ... ပင်လယ်ပြင်မှာ ပေါက်တတ်ကရပါတဲ့

သီချင်းတွေ မဆိုရဘူး”

“ဆိုတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ပထမဦးဆုံး ပြောချင်တာက ပင်လယ်ပြင်မှာ စောစောက ဆိုသွားတဲ့ “အုတ်ဂူ” ပါတဲ့ သီချင်းမျိုး မဆိုရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နိမိတ်မကောင်းဘူး”

“ငါးဖမ်းတာပဲဗျာ နိမိတ်ကောင်းတာ မကောင်းတာ လိုသေးလို့လား”

“လိုတာပေါ့ကွာ။ မိန်းမမီးနေ ယောက်ျားဖောင်စီးတဲ့။ ပင်လယ်ပြင်မှာ အစစအရာရာ အန္တရာယ်တွေကြီးပဲ။ ဒီတော့ နိမိတ်မကောင်းတဲ့

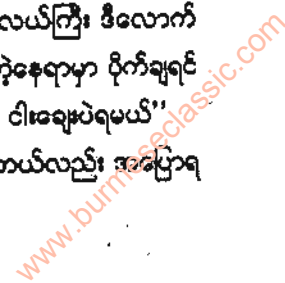
သီချင်းတွေ နိမိတ်မကောင်းတဲ့ စကားတွေ မပြောရဘူး။ နိမိတ်နောက်မှာ နုမာလိုက်တယ်ကွ”

“ဒါတွေလည်း အယုံအကြည် မရှိပါဘူးဗျာ”

“နောက်တစ်ခု ထပ်ပြောဦးမယ်။ ငါးဖမ်းတဲ့နေရာမှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နေမှ ငါးရတာ ဆူညံနေရင် ငါးမရဘူး”

“အဲဒီ အယူအဆကိုက မှားတာပဲ။ ပင်လယ်ကြီး ဒီလောက် တူယတာ ငါးတွေအများကြီးပဲ။ ခင်းဗျားတို့ ငါးရို့တဲ့နေရာမှာ ပိုက်ချရင် ငါးများများရမယ်။ ငါးမရှိတဲ့နေရာမှာ ပိုက်ချရင် ငါးချေးပဲရမယ်”

“အင်း... အခုခေတ်ကလေးတွေက တယ်လည်း အပြောရခက်ပါလား”

“ကဲ... ဦးလေး... ကျွန်တော့်ကို စကားနိုင်အောင် မပြောနိုင်ဘူးမှတ်လား”

ထိုသို့ ခပ်ကြားကြားလေး ပြောလိုက်ရာ ဦးလှမောင်က...
“မင်းကိုတော့ ငါအရှုံးပေးပါပြီကွာ”

ဤသို့ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဆန်နီအုန်းကား စိတ်ထဲမှ ပါချင်မှပါပေမည်။ လူငယ်ပီပီ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးလိုသောစိတ်ဖြင့် တမင်ကပ်၍ ပြောခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် ဦးလှမောင်၏ စိတ်တွင်...။

“ဒီကောင်လေးက ဒီလိုအချိုးမပြေလို့ သူ့ဦးလေးက ငါတို့ ဆီကို လွှတ်လိုက်တာနော့။ ပါးစပ်ကလည်း စည်းကမ်းမရှိ။ ပေါက်လွှတ် ပဲစား ပြောတတ်တဲ့သူနဲ့ ဒီပင်လယ်ရေလုပ်ငန်းနဲ့ ဘယ်ကိုက်လိမ့်မလဲ”

ထိုသို့ စဉ်းစားခန်းဖွင့်ခဲ့သည်။ အချိန်ကျသောအခါ ပိုက်ကို ဆွဲတင်လိုက်ရာ ငါးအတော်အသင့် ရခဲ့သည်။ ဤတွင် ဆန်နီအုန်းက...

“ဦးလေး၊ ကျွန်တော် မပြောဘူးလား။ ငါးရှိတဲ့နေရာမှာ ဖမ်းရင် ငါးရမှာပဲလို့”

“အေးပါကွာ။ ဦးလေးပြောမိတာ မှားပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ လေ့ထွက်ရင် မင်းပဲ လေ့သူကြီး လုပ်တော့ဟေ့”

“ဦးလေးတောင် အမြင်မှန်ရသွားပြီပဲ”

ဦးလှမောင်မှာ ဤသို့ ကပ်ဖွဲ့ပြောတတ်သူနှင့် အမြင်မပြောရင် ခပ်စိတ်စိတ်သာ နေလိုက်သည်။ သူသည် စကားမပြောတော့ဘဲ ပိုက်ကို သည့်အလုပ်ကို စိတ်နှစ်၍ လုပ်ဆောင်ခဲ့ရာ ငါးအတော်အသင့် ရရှိခဲ့သည်။

“ကဲ... ငါးလည်းသင့်သလောက်ပြီ။ အိမ်ပြန်တော့မယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး လှေကြီးကို ပြန်လှည့်ပြီး ရွာဘက်သို့ မှန်းဆကာ မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် တစ်ညလုံး မောင်းနှင်လာရာ အခက်အခဲ တစ်စုံတစ်ရာမှ မရှိခဲ့ပေ။ ဦးလှမောင် မောင်းနှင်လာသော လှေကြီးမှာ အပြည်းဖြည်းနှင့် မယ်နုပါကျွန်းအနီးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ နံနက် (၉)နာရီခန့် ဖြစ်သဖြင့် ပုံမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် နံနက်(၉)နာရီအချိန်တွင် ပင်လယ်ဒိတ်ရွာသို့ ရောက်ပေမည်။ ဦးလှမောင်၏ စိတ်တွင် ဆန်နီအုန်း နှင့်အတူ ခရီးမသွားလိုသည့်အတွက် ပင်လယ်ဒိတ်ရွာကြီးသို့ အမြန်ဆုံး ရောက်ချင်လှသည်။

ထိုကျွန်းနားသို့ အရောက်တွင်...။

အနောက်တောင်ဆီမှ လေခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်ခတ်ရာ လှိုင်းလုံး ငြိုးများ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး လှေကြီး၏ နံဘေးသို့ ရိုက်ခတ်သဖြင့် လှေကြီးမှာ ဆိုင်းရိုက်ခတ်တိုင်း တစ်ဖက်သို့စောင်း၍ ကျသွားခဲ့သည်။

ဤအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဆန်နီအုန်းမှာ ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်ကာ...

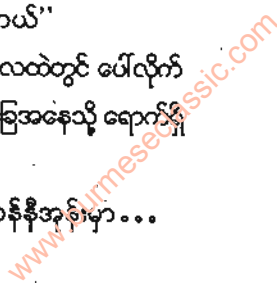
“အမလေး... လုပ်ကြံပါဦး လှေမှောက်တော့မယ်နဲ့ တူတယ်။

ဦးလှမောင်စက်လှေကို သေသေချာချာ မောင်းပါဗျ”

“အေးပါ။ သေသေချာချာ မောင်းနေပါတယ်”

ထိုသို့ပြောရင်း ဦးကျော့တို့လှေကြီးမှာ လှိုင်းလေထဲတွင် ပေါ်လိုက် ဖြစ်လိုက်နှင့် အင်မတန် အန္တရာယ်ကြီးမားသော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိ နေသည်။

စောစောက ကပ်တီးကပ်ဖွဲ့ပြောသော ဆန်နီအုန်းမှာ...

“အမလေး... ကြောက်ပါပြီဗျ။ လုပ်ကြံပါဦး။ အမေရေ... ကယ်ပါဦး သားတော့ ဒီပင်လယ်ပြင်ထဲမှာ သေရဲမယ်နဲ့တူတယ်”

ဤသို့ပြောပြီး ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် အော်ဟစ်နေရာ ဦးလှမောင်မှာ ၎င်းအား ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ လျှောက်ကိုင်နံ့၍ မောင်းနေစဉ်...

“ဂုန်း”

‘ဂုန်း’

“ဂုန်း”

ဟူသော လှိုင်းလှီးကြီးများ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ရိုက်ခတ်လိုက်ရာ စက်လှေကြီးမှာ ဘေးဘက်သို့ တိမ်းစောင်းသွားစဉ် ငါးများ၏ အလေးချိန်ကြောင့် ရုတ်တရက် နစ်မြုပ်သွားခဲ့သည်။

ဆန်နီအုန်းမှာ ဤသို့ဖြစ်မည်မထင်သောကြောင့် မည်သို့ပင် ဆင်မထားရသေးမီ ရေအောက်သို့ ထိုးကျသွားတော့သည်။ ၎င်းသည် ကောင်းမွန်စွာ ရေကူးမကျွမ်းကျင်သဖြင့် ရေထဲတွင် မွန်းကာ အောက်သို့ ထိုးစိုက်ကြသွားတော့သည်။ ဤတွင် ကျွန်းနှင့်မန်းမဝေဖြစ်၍ ရေအောက်တွင် ကျောက်ဆောင်များရှိရာ ထိုကျောက်ဆောင်နှင့် ဆောင်မိကာ သတိလစ်သွားခဲ့သည်။

ဦးလှမောင်သည် သူဌေး၏တူဖြစ်သူ ဆန်နီအုန်းအား ရေငုပ်ကာ ရှာဖွေခဲ့သည်။ မတွေ့သဖြင့် ၎င်းလှေတွင် ပါလာသော လူသုံးယောက်က ၎င်းခိုင်းရာ နောက်ဆုံးတွင် သတိလစ်နေသော ဆန်နီအုန်းကို ရှာဖွေခဲ့သည်။ သူတို့သည် အနီးဆုံးဖြစ်သော သခင်မကျွန်းသို့ ကူးသွားပြီး ဆန်နီအုန်းကိုပြုစုရာ မကြာမီ ပြန်လည်သတိရလာခဲ့သည်။ သူသည်

သတိရလျှင် သတိရခြင်း...

“အမလေး... တောင်ပန်ပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော် ပြောမိတာ မှားပါတယ်။ ငွေမယူပါနဲ့၊ ပြောချင်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ စကားနိုင်လှပြီး ပြောတာပါ”

မျက်စိမဖွင့်ဘဲ စွပ်အော်နေသဖြင့် ဦးလှမောင်က...။

“မောင်ဆန်နီ သတိထားပါဦး။ လျှောက်အော်မနေနဲ့” ထိုသို့

ပြောပြီး လှုပ်နိုးမှ...။

“ဦးလေးရေ... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အေးပါ။ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး”

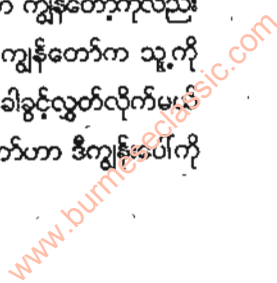
“ပြောပါမယ် ဦးလေးရယ်”

ဤသို့ အစချီကာ ပြောပြခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ရှေ့နစ်ပြီး ကျောက်ဆောင်နဲ့ ခေါင်းနဲ့ဆောင်မိပြီး သတိလစ်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ထဲက ကိုယ်ပွားတစ်ခု ထွက်သွားပြီး အဲဒီကျွန်းပေါ် ရောက်သွားခဲ့တယ်”

“ဟေ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ ဦးလေးရယ်။ အဲဒီမှာတင် ဖတ်ထဲက မင်းသမီးလိုမျိုး အရောင်တလက်လက် အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကိုလည်း တွေ့ရော ကြိမ်းလိုက်မောင်းလိုက်တာ အလွန်ပဲ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကြောက်ပြီး တောင်းပန်တော့ “အမှိုက်မဲ့မို့ ဒီတစ်ခါခွင့်လွှတ်လိုက်မယ် လို့ပြောတယ်။ အဲဒီမှာတင် သတိရလာပြီး ကျွန်တော်ဟာ ဒီကျွန်းပေါ်ကို

ရောက်နေတာ တွေ့ရတာပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီကျွန်းပေါ် ရောက်နေတာတုန်း”

“မင်းရေနစ်တုန်းက ကျောက်ဆောင်နဲ့တိုက်မိပြီး သတိလစ် နေတာ တွေ့လို့ ငါတို့ မနည်းသယ်ပြီး ဒီကျွန်းပေါ်ကို ခေါ်တင်ရတာ နောက်သတိရအောင် လုပ်ပေးနေတုန်း မင်းအော်ဟစ်ပြီး သတိရလာ တာပဲ”

“အမလေး... တော်ပါသေးရဲ့။ ကံကောင်းလို့ မသေတယ်။ သေများသွားရင် ချစ်သူနဲ့တောင် ပေါင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ နိမိတ်မရှိတာတွေ မပြောရဘူးလို့ ကံကောင်းလို့ မင်းအုတ်ဂူ မဖြစ်တာ”

“ဦးလေးရယ် တော်ပါတော့။ ကြောက်ပါပြီဆို”

“အဲဒါပေါ့ကွာ။ မိဘဆွေမျိုးတွေက ဆုံးမလို့မရရင် သဘာဝက ဆုံးမတယ်ဆိုတာ မင်းလိုမျိုးပဲ”

“ဦးလေးရယ် ပြောချင်သလိုသာ ပြောပါတော့။ ဒါထက်ရွာကို ဘယ်လိုပြန်ကြမလဲ”

“ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့။ မကြာခင် ပင်လယ်ပြင်က လှေတွေ ပြန်လာမှာပဲ။ ဒီကျွန်းနားကို ဖြတ်ကိုဖြတ်ရမယ်။ ဒီကျွန်းကနေပြီး အချက်ပြ လိုက်မယ်”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီး စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် နံနက်(၄)နာရီခန့်တွင် စက်လှေတစ်စင်း ပြန်လာသည်ကို တွေ့ရှိသဖြင့် စွပ်ကျပ်အင်္ကျီကို အလံဖြူ ကဲ့သို့ ဝှေ့ယမ်းပြခဲ့သည်။ လှေသူကြီး ဦးဘိုးမြလည်း အလံဖြူဝှေ့ယမ်း

ပြနေသော အုပ်စုကို မြင်သဖြင့် ထိုကျွန်းသို့ ဆိုက်ကပ်ခဲ့ရာ ဦးလှမောင်ထံ အုပ်စုဖြစ်နေမှန်း သိခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့အုပ်စုကို ခေါ်တင်ကာ ပင်လယ်ဒိတ်ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆန်နီအုန်းသည် ရွာကိုရောက်သည်နှင့် သူ့ဦးလေးအိမ်သို့ အမြန်ဆုံးပြန်ပြေးပြီး သူ၏အဖြစ်အပျက်များကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြ ခဲ့သည်။

ပင်လယ်ဒိတ်ရွာနှင့် အနီးတစ်ဝိုက်ကား...။

ဤသို့သော ထူးခြားဆန်းကြယ်မှု အမျိုးမျိုးရှိပြီး ဒဏ္ဍာရီပေါင်း များစွာ ပုံပြင်ပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့သော နယ်မြေကြီးတစ်ခုဟု ဆိုရသော် မှားအံ့မထင်ပါ။

အခန်း(၅)

“ကံဆိုးသူနှစ်ယောက် အချုပ်ထဲခရာကံ”

“ချစ်ဦးရေ”

“ဗျာ”

လူပျိုခေါင်း မြဒင်က ခေါ်လိုက်သဖြင့် ချစ်ဦးသည် “ဗျာ” ဟု ထူးရင်း မြဒင်ဆီသို့ အပြေးလာခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းကို ငါပြောစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ အစ်ကိုကြီး”

“မင်း... နှင်းဥကို ကြိုက်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

“မင်း... နှင်းဥကို ချစ်စကားပြောပြီးပြီလား”

“မပြောရသေးဘူး အစ်ကိုကြီး”

“ဘာဖြစ်လို့ မပြောသေးတာတုန်း”

“အဲဒီစကားပြောရမှာ ကြောက်နေလို့”

“ကြောက်နေလို့ မပြောမှတော့ နှင်းဥက မင်းကြိုက်တာ ဘယ်သိမလဲ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမတုန်း အစ်ကိုကြီး”

“လူလစ်တုန်းမှာ လက်ဆွဲပြီး ချစ်စကား ကြိုက်စကား ပြောပေါ့ကွာ”

“မပြောရဲပါဘူးဆိုနေမှ”

“မင်းမပြောရင်နေပေါ့ကွာ ငါကတော့ ဝှမ်းပုံကြီးကို လူလစ် တုန်းမှာ လက်ဆွဲပြီး ချစ်စကား ကြိုက်စကား ပြောလိုက်တာ ဒီည ငါ့ကို အဖြေပေးဖို့ ချိန်းထားတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

“အေးပေါ့ကွာ”

“ဘယ်နေရာမှာ ချိန်းထားတာတုန်း”

“ဟိုကွာ ဝှမ်းပုံတို့ အိမ်နောက်ပေးက ကောက်ခိုးပုံမှာပေါ့”

“ဟာ... ဒါဆို အစ်ကိုကြီးက တစ်ဝက်သေချာနေပြီပေါ့”

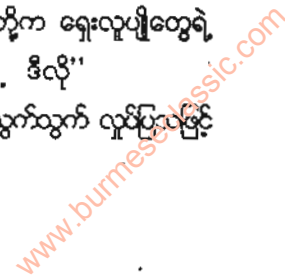
“ဘာတစ်ဝက်ရမှာလဲ၊ ချိန်းပြီဆိုကတည်းက အပိုင်သေချာပြီ ပေါ့ကွာ”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

“ဒီမှာ မင်းကသာ “အ” နေတာ ငါတို့က ရှေးလူပျိုတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း လူပျိုလက်ဝက်ခြီးဆိုသလို ဒီလို၊ ဒီလို”

လူပျိုခေါင်းမြဒင်က သူ၏ လက်ကို ခပ်သွက်သွက် လှုပ်ပြားဖြင့်

“ဟား... ဟား... ဟား”

ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။

“အစ်ကိုကြီးကတော့ ရယ်စရာ တော်တော်ပြောတတ်တယ်။ ဒါနဲ့ အစ်မကြီး ဝမ်းပုံနဲ့ရရင် လူပျိုခေါင်းရာထူးကို ဘယ်သူ့ကို တင်ရမလဲ အစ်ကိုကြီး”

“ငါသွားပြီဆိုမှတော့ ဒီရာထူးကို မင်းယူလို့ ဘယ်သူယူမလဲ”

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရာ”

“ဒါနဲ့ ငါမင်းကို ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်လိုက်တာ ကြားစကားတွေ လျှောက်ပြောရင်းနဲ့ လိုရင်းစကားတောင် ပြောဖို့မေ့သွားတယ်”

“ဘာပြောမလို့လဲ ပြောပါ အစ်ကိုကြီး”

“ငါ ... ဒီည ဝမ်းပုံနဲ့ ချိန်းတွေ့ရင် မင်းအဖော်လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“လိုက်တော့ လိုက်ချင်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့်”

“ဘာ ဒါပေမယ့် လုပ်နေတာတုန်း”

“အခုတလော ငါ့ခြောက်တွေ ပြန်ခွဲနေတော့ ငါ့ခြောက် စင်ပေါ်မှာ ငါ့ခြောက်တွေ ဒီအတိုင်းထားခဲ့တာ။ အဲဒါ ခွေးတွေ ဘာတွေ စားမှာစိုးလို့ ကျွန်တော် စောင့်ပေးရဦးမယ်”

“ဒါများကွာ ငါကလည်း ကိုးနာရီလောက်သွားပြီး ဆယ်နှစ်နာရီ လောက်ပြန်လာမှာပဲ လိုက်ခဲ့ကွာ”

“ဖြစ်ပါ့မလား ငါ့ခြောက်တွေ ခွေတက်စားသွားရင် ကျွန်တော်မှာ လျော်စရာ မရှိဘူးဗျ”

“ဟေ့ကောင်ရေ ဘာခွေးမှ မစားဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း မခိုးဘူး။ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ငါလျော်မယ်။ ညကိုးနာရီ မထိုးခင် မင်းက

မခိုးဘူး။ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ငါလျော်မယ်။ ညကိုးနာရီ မထိုးခင် မင်းကို ငါလာခေါ်မယ်။ အဆင်သင့်သာ ပြင်ထားပေးတော့”

“ဒုက္ခပါပဲ အစ်ကိုကြီးရာ”

“ဘာဒုက္ခလဲ။ မင်းသူ့ကို မြင်ရစေမယ်။ ဒါပဲကွာ ငါမင်းကို ဟောခေါ်မယ်”

လူပျိုခေါင်းမြဲဒင်က ဤသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပြန်ထွက် သွားခဲ့သည်။ ချစ်ဦးမှာ ခြေထောက်တစ်ဖက် နိမ့်နေသူပီပီ ခြေထောက်လေး ထောက်ကြထောက်ကြနှင့် ငါးခွဲစင်ရှိရာသို့ သွားခဲ့သည်။

ငါးခွဲစင်တွင် ...။

နှင်းညှို့ အုပ်စုဖြစ်သော ဝမ်းပုံ၊ အရိုးစွာ၊ ထွေးလှ၊ ထွေးမြ ညီအစ်အမနှင့် ဒေါ်ခွန်းလှတို့ လူတစ်သိုက်မှာ စုံစုံညီညီ ရောက်ကာ ငါးများကို စတင်ခွဲနေကြသည်။

“ဟော ... ဟိုမှာ ချစ်ဦး လာပါပြီတော်”

ငါးခွဲစင်သို့ လှမ်းအဝင်တွင် အရိုးစွာ၏ အော်ပြောသံကို စတင်ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့... ချစ်ဦး... နင်က ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေရတာလဲ” ဒေါ်ခွန်းလှက ဤသို့ လှမ်းမေးလိုက်ရာ ...။

ဝမ်းပုံက ...။

“နောက်ကျမှာပေါ့အေ။ သူ့ခြေထောက် တစ်ဖက်သာနေတာ နွားတာ သွားတယ် ခရီးမရောက်လို့နေမှာပေါ့”

ဤသို့ သူများအားနည်းချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်ရာ

အာကျယ်သော်လည်း မဟုတ်မခံနိုင်သူ ဒေါ်စွာကျယ်က...။

“ညည်းကလဲအေ... သူများအားနည်းချက်ကို မပြောပါနဲ့၊ ဒီကောင်ကလေးကို ဒီငါးခွဲစဉ်မှာပဲ မွေးတာပါ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ အရီးစွာ ပြောစမ်းပါဦး”

ထွေးလှက ဤသို့ မေးလိုက်ရာ ...။

“သူ့အမေ ခင်မြဟာ အလွန်အလုပ်ကြီးစားတယ်။ မွေးကားနီး ဖွားကားနီးတောင် ငါးခွဲတုန်းပဲ။ အဲဒီတုန်းက သူ့အဖေ ကိုသာဦးက လှေထွက်သွားတုန်း ကြပ်တောင် ပြောင်းပြန်လှန်စိုက်သွားတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ကြပ်ကို ပြောင်းပြန် စိုက်သွားတာလဲ အရီးစွာနဲ့”

“ဖောတွေပေါ့အေ ... သူ့မိန်းမက မွေးကားနီးဆိုတော့ ဖောစိတ်တွေဝင်ပြီး လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်တာပေါ့အေ။ အဲဒီမှာ ခင်မြက ငါးခွဲရင်း ခိုက်နာပြီး ချက်ချင်းမွေးပါလေရော”

“ဟောတော့”

“ခင်မြက ငါးခွဲစဉ်မှာပဲ မွေးတော့ ငါးအူဖတ်တွေ ငါးခေါင်းပြတ် တွေကြားမှာ မွေးရတာ။ နောက်မှ လက်သည်ရောက်လာတာ”

“ဟုတ်လား”

“မွေးတုန်းက အကောင်းပါအေ။ သူ့အမေက ငါးခွဲရတော့ ဒီနားမှာ ပုခက်စင်ပြီး ကလေးကိုထားတာ။ ပုခက်ထဲက ခဏခဏ လိမ့်ကျရင်း ခြေထောက်ကိုထိပြီး ခြေဆာသွားတာပါအေ”

ချစ်ဦးရှေ့တွင် သူ့အကြောင်းပြောနေသဖြင့် သူသည် ကွယ်လွန် သွားသော မိဘနှစ်ပါးကို သတိရမိသည်။

“သူ့အမေရော၊ သူ့အဖေပါ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် သေသွားလို့ ငါးသူဌေး “ဦးသာဒင်” က ခေါ်မွေးထားတာပါအေ”

အရီးစွာက ခိုင်းချင်တာခိုင်း၍ရသော ချစ်ဦးအတွက် သူ့ဘက် ထိုက်ကာ ပြောလိုက်သည်။ သည်တွင် ဝှမ်းပုံက မကြားတကြား ထွေးလှ ဘက်သို့ လက်ကာ၍ ...။

“ပုခက်ပေါ်က ခဏခဏပြုတ်ကျလို့ ဦးနှောက်သိပ်မကောင်း သူးလို့ ထုံပြောပါဦးလား” ဤသို့ပြောလိုက်သည်။

“အစ်မ ဝှမ်းပုံရယ် ပေါ်တင်ကြီး မပြောပါနဲ့ အားနာစရာ”

“အေးပါအေ ... သူကခေါင်းမကောင်းပေမယ့် ခိုင်းလို့တော့ ကောင်းပါတယ်အေ” ဝှမ်းပုံကဆက်၍ ကွန်ပြီး ပြောလိုက်ရာ ...။

လူငယ်ပီပီ နားပါးသော ချစ်ဦးက ကြားသွားပြီး ...။

“အစ်မ ဝှမ်းပုံနော် ကျွန်တော့် မကောင်းကြောင်းတွေ မပြောနဲ့”

“ဟဲ့ ... ငါက မှန်တာပြောတာ”

“ဒါဆိုလည်း အစ်မဝှမ်းပုံ အကြောင်းပြောလိုက်မယ်နော်”

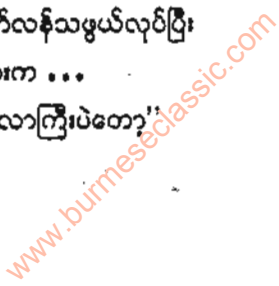
“ငါက ဘာအပြစ်လုပ်ထားလို့လဲ ပြောပေါ့”

“ဒီည (၉)နာရီမှာ ကိုကြီးမြဒင်နဲ့ အိမ်နောက်ဖေးက ကောက်နိုး ခုံမှာ ချိန်းထားတယ်ဗျို့”

ချစ်ဦးက ပါးစပ်နားတွင် လက်ကို အော်လန်သဖွယ်လုပ်ပြီး အော်ပြောလိုက်ရာ အားလုံးသော ငါးဖမ်းသမားများက ...

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ မဝှမ်းပုံက အလာကြီးပဲတော့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ချစ်ဦးကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြီဟေ့”

အရီးစွာက ဤသို့ပြောရင်း မျက်ရည်ထွက်အောင် ဖင်ဆောင့်ရယ်သဖြင့် ဝမ်းပုံကြီးမှာ ရှက်အားပိုပြီး”

“သေနာလေး ... ငါ့ကို မဟုတ်တာ ပြောတယ်”

ဤသို့ဆိုကာ ငါးခွေးစားနှင့်လိုက်သဖြင့် ချစ်ဦးမှာ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ထွက်ပြေးခဲ့သည်။

အားလုံးသော ငါးဖမ်းသမားများမှာ တဟားဟားရယ်မော၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ဤတွင် အရီးစွာက ...။

“ပြောမယ့်သာ ပြောရတယ်။ ချစ်ဦးကလည်း ဝမ်းပုံပြောသလို ရူးနမ်းနမ်းနဲ့ ပြောရမယ့်စကားမှန်း မပြောရမယ့်စကားမှန်းလည်း မသိဘူး”

“ချစ်ဦးက ရူးနမ်းတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျပ်မပြည့်တာပါအေ”

ဒေါ်ခွန်းလှက ဤသို့ပြောလိုက်ရာ ထွေးမြက ...

“ဘယ်လိုကျပ်မပြည့်တာလဲ ဒေါ်ခွန်းလှနဲ့”

“ဟဲ့ ... တစ်ကျပ်မှာ ဆယ်ပြားလို့ခေါ်လို့ဟေ့ ... ဆယ်ပြား ... ဆယ်ပြား”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ငါးခွဲသမားလည်း ရယ်စရာ မောစရာပြောရင်း ငါးများကို ဆက်၍ ခွဲနေကြသည်။

မကြာမီ ဓားကိုင်ပြီး ဝမ်းပုံက ပြန်လာကာ ငါးခွဲနေခဲ့သည်။ အတော်လေးကြာမှ လက်ဖက်သုပ်ကို လက်မှဆွဲကာ ချစ်ဦးတစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

“အစ်မဝမ်းပုံ ... အစ်မတို့စားဖို့ လက်ဖက်သုပ် ဝယ်လာခဲ့တယ်ဗျ”

ထိုသို့ မျက်နှာချိုသွေးကာ ပြောလိုက်ရာ ဝမ်းပုံက ...။

“မစားဘူး”

ဤသို့ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“အစ်မဝမ်းပုံရယ် ကျွန်တော်က ချစ်လို့စတာပါ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ စားပါအစ်မရယ်”

“သေနာလေး နောက်ကို ငါ့ကိုမစနဲ့”

“ဒေါက်”

ပြောပြောဆိုဆို ချစ်ဦး၏ ခေါင်းကို ခေါက်လိုက်ရာ ချစ်ဦးက ...

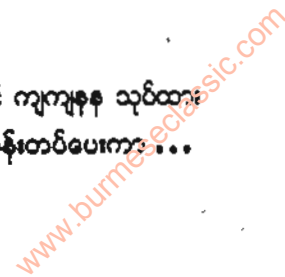
“ခေါက်ပါ အစ်မရယ်၊ ခေါက်ပါ။ အစ်မစိတ်ဆိုးပြေရင် ပြီးရော”

ဤတွင် အရီးစွာက အစားငမ်းသူပီပီ ...

ဟဲ့ ... နင်တို့ လင်မယားတွေ ပြေးလိုက်လွှားလိုက် အကြည် ဆိုက်လိုက်လုပ်နေကြနဲ့။ ငါတော်တော် ခိုက်စားနေပြီ။ လက်ဖက်သုပ်ကို မြန်မြန်ထုပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ အရီးစွာ”

ချစ်ဦးက ရေခဲရည်သီး၊ ဂေါ်ဖီများနှင့် ကျကျနန သုပ်ထားသော လက်ဖက်များကို ပန်းကန်ထဲတွင်ထည့်ပြီး ဇွန်းတစ်ပေးကား ...

“ကဲ ... အချီးစွာက အကြီးဆုံးမို့ အရင်စားပါ”

“အေးပေါ့ဟ”

ထိုသို့ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်စွန်း စားကြရာ လက်ဖက်တစ်ဖန်ကြီးမှာ တစ်ခဏချင်း ကုန်သွားလေသည်။ ချစ်ဦးက သူတို့နှင့်အတူ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးသဖြင့် ငါးတောင်းများမှ ငါးများကုန်အောင် ငါးခွဲပြီး ခွဲလေပြီ။

ညနေစောင်း အချိန်ဖြစ်လာပြီဖြစ်၍ အားလုံးအိမ်ပြန်ရန် ဖြစ်ဆင်နေစဉ် ချစ်ဦးက ဝှမ်းပုံနားသို့ကပ်ကာ ...

“အစ်မ ... ဒီည (၉)နာရီမှာ ကောက်ရိုးပုံကိုလာဖို့ မပေ့နဲ့ ဟု တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောလိုက်ရာ ဝှမ်းပုံမှာ ရှက်သွားပြီး “သေနာလေး”

ထိုသို့ပြောပြီး ဓားနှင့် လှမ်းပစ်လိုက်သဖြင့် ...

“ဒိုးပြီ ... ဒိုးပြီ ဗျို့”

ဟု အောအော်ပြောပြော ပြေးခဲ့သည်။

ငါးခွဲသမများမှာ တဟားဟားရယ်မောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ည (၈)နာရီခန့် အချိန်တွင် ...

“ချစ်ဦးရေ ... ချစ်ဦး”

ဤသို့ခေါ်ရင်း ကိုမြဒင်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ချစ်ဦးမှာ နံနက်က ငါးခြောက်ခွဲထားသည့်စင်ကို စောင့်ရမည် ဖြစ်၍ ငါးခြောက်စင်တွင် ရောက်ရှိနေသည်။

“ချစ်ဦး ... သွားမယ်ကွာ”

“အစ်ကိုကြီး အခုမှ (၈)နာရီပဲရှိသေးတယ်။ စောပါသေးတယ်”

“မင်းကို အဲဒါကြောင့် နှင်းဥက မကြိုက်တာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ အစ်ကိုကြီးရ”

“အပျိုလူဖျို စကားပြောတယ်ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ ကြောက်စူး တုန်တယ်ကွ။ ဒီတော့ “ကိုသိန်း” ထန်းရည်ဆိုင်မှာ တစ်ခွက်တစ်ဖလား မော့ပြီးမှ သွားမှဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် ရည်းစားစကားပြောရင် ပါးစပ်က ထန်းရည်စော်နံ နေမှာပေါ့ဗျ”

“ဟေ့ကောင် ကွမ်းယာဆိုတာ ဘာကြောင့်ပေါ်လာတာလဲ သီလား ဝတုံးရဲ့ မသိရင်မှတ်ထား။ ထန်းရည်တို့ ကဖော်တို့ သောက်ပြီးရင် အနံ့မထွက်အောင် ငါးရတယ် ဝတုံးရဲ့”

“ဒေါက်” ပြောပြောဆိုဆို မြင်က ချစ်ဦးခေါင်းကို ခေါက် ထိုက်ရာ ...

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ။ ဒီက အကောင်းလည်း ပြောရ သေးတယ်။ ခေါင်းလည်း အခေါက်ခံရသေးတယ် အစ်ကိုကြီးနောက် မလိုက်တော့ဘူး”

ချစ်ဦးက စိတ်ကောက်စွာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ...

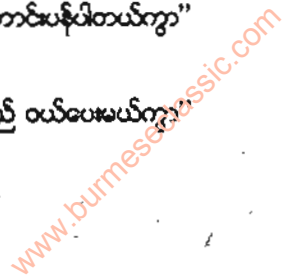
“အေးပါကွာ ငါးမှားသွားတယ်။ မင်းကို တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

“ဒီလောက်နဲ့ မရဘူး”

“ဒါဆိုရင် ကထိန်မှာ ဝတ်ဖို့ ပုဆိုးတစ်ထည် ဝယ်ပေးမယ်ကွာ”

“အစ်ကိုကြီး ... တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ကွ”

“အင်း... ဒါဆိုလိုက်မယ်”

ဘယ်တော့ ဝယ်ပေးမှန်းမသိသော ပုဆိုးတစ်ထည် ရမည်ဆို၍ ချစ်ဦးမှာ မြဒင်နောက်သို့ ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့သည်။ မြဒင်ကလည်း ဝယ်ပေးမည်ဟု ပြောပေါင်းများလှပြီ။ သို့သော်လည်း တစ်ခါမှ မြဒင်ဆီသို့ ပုဆိုးတစ်ထည်မျှ မရဘူးခဲ့ချေ။

သူတို့၏ ခြေလှမ်းများကား...။ ကိုသိန်းထန်းရည်ဆိုင်က ဦးတည်လျှက် ထန်းရည်ဆိုင်တွင် အချိန်ဖြန်ဖြန်နောက် (၉)နာရီ ထိုးခါနီးတွင် အရိုးကျော့၏ နောက်ဖေးလမ်းကြားမှဝင်ကာ ဝှမ်းပုံ၏ကောက်နိုး နောက်၌ စောင့်နေခဲ့သည်။ မကြာမီ ဝှမ်းပုံတို့ အိမ်နောက်ဖေး တံခါးကွဲ လာပြီး ဝဝလုံးလုံးမည်းမည်းသဏ္ဍာန် တစ်ခုထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မြဒင်က...

“ဟိုမှာ ဝှမ်းပုံ လာနေပြီကွ”

“ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ ပိုပြီး ဝနေသလိုပဲ”

“မင်းကလည်း လူတွေဟာ ညဘက်ဆိုရင် ပိုပြီးဝတယ်ကွ”

“အစ်ကိုကြီးကလည်း မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“ရှား... တိုးတိုး... ငါ့ချစ်ချစ်က တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီ”

ထိုမည်းမည်းသဏ္ဍာန်မှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးကပ်လာပြီ။

အိမ်သာပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်ရာ”

“ဟာ... တော်ပါသေးရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“ငါလည်း ဝပါတယ်ဆိုပြီး ကြည့်နေတာ။ ဒါဟာ ဝှမ်းပုံ အိမ်သာ

လုံးတင်မပဲကွ”

“တော်သေးတာပေါ့၊ လှမ်းသာဖက်လိုက်ရရင်”

“ဖျန်းကနဲ ပါးရိုက်သွားမှာပေါ့ကွာ”

ဤသို့ ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် လုံးတင်မမှာ

ဘီစွဲပြီးစီးသွားပြီဖြစ်၍ အိမ်သာမှ ဆင်းသွားခဲ့သည်။

တစ်နာရီကျော်ခန့်အကြာမှာ နောက်ဖေးတံခါး တစ်ချပ်ပွင့်လာပြီး

မိန်းမဝသဏ္ဍာန်တစ်ခု ထွက်လာခဲ့သည်။

“အခုမှ... ဝှမ်းပုံ လာတာကွ”

“သေသေချာချာ ကြည့်ဦးနော်။ ဝှမ်းပုံညီမ မိညွှက် ဖြစ်နေ

ဦးမယ်”

“ဒီတစ်ခါ သေချာပါတယ်ကွာ”

ဝှမ်းပုံသည် အိမ်သာ၏ အနောက်ဘက်ရှိ ကောက်ရိုးပုံသို့

ခြေစွန်းပြီးလာခဲ့ရာ

“ဝှမ်းပုံ”

“အမလေး... လန့်လိုက်တာ”

“အစ်ကို စောင့်နေတာ ကြာပြီ”

“သိပါတယ်တော်။ အစ်မလုံးတင်မက အရင်အိမ်သာ သွားနေလို့

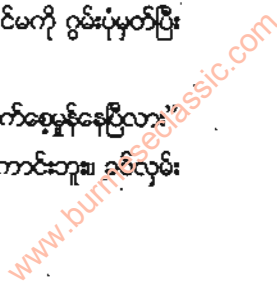
စောင့်နေရတာ”

“အစ်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ပါတယ်။ လုံးတင်မကို ဝှမ်းပုံမှတ်ပြီး

ဝှမ်းပုံဖက်လိုက်တော့မလို့”

“အစ်ကိုကလည်း အသက်မကြီးသေးဘူး မျက်စေ့နှစ်နေပြီလား”

“ဟုတ်တယ်။ အစ်ကိုက မျက်စေ့ သိပ်မကောင်းဘူး။ ခုပဲလှမ်း

လှမ်းကသွားတဲ့ အပျိုမှန်သမျှ ဝှမ်းပုံလိုပဲထင်တာ”

“သွားပါ... ဘာတွေလျှောက်ပြောမှန်း မသိဘူး။ လိပ်မျိုး”

“ဒါက ဝှမ်းပုံကို ချစ်လွန်းလို့ပါ။ မျက်စေ့ထဲက ထွက်ကို မထွက်ဘူး ဖြစ်နေတော့ တွေ့တဲ့ အပျိုမှန်သမျှ ဝှမ်းပုံလို ထင်ကုန်တာပါ”

“သွားပါ... ကျွန်မ ရှင့်ကို မကျေနပ်ဘူး သိလား”

“ဟင်... ဒါက အစ်ကိုကို ပေးတဲ့အဖြေလား”

“အဖြေ ဟုတ်မလား။ အဖြေကပေးတောင် မပေးရသေးဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ မကျေနပ်တာလဲ”

“ဒီည (၉)နာရီ ဒီကောက်ရိုးပုံမှာ တွေ့မယ်လို့ အစ်ကိုကို ချိန်းထားတာ ဟို... ဝမ်းတွင်းရူး ချစ်ဦးကို ဘာကြောင့် သွားပြော ရတာလဲ”

“သူလည်းလိုက်ခဲ့... ဟာ ဟုတ်သေးပါဘူး။ အစ်ကို သူ့ကို ဘာမှပြောမထားဘူး”

“ဒါဆိုရင် သူက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကြောင်းကို သိရတာလဲ”

“ဒီကောင်က အရှူးဆိုတော့ သူ့အတွေးနဲ့သူ မှန်းတုတ်ရမ်းချဉ် ပြောတာနေမှာပေါ့”

“ဟင် သူမှန်းတုတ်ရမ်းချဉ်တာကလည်း တစ်ယောက်ယောက်က ပြောထားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဝှမ်းပုံလေးရယ် အချိန်ကုန်မခံပါနဲ့။ အချိန်က အရမ်းအဖိုးတန် တယ်”

“အဖိုးတန်တော့ ဘာဖြစ်တုန်း”

“အစ်ကိုကို ချစ်တယ်လို့ အဖြေပေးပါလား”

ပြောပြောဆိုဆို လူပျိုလက်ဝက်ခြီးကဲ့သို့ ဝှမ်းပုံ၏ လက်ကို ဆွဲပြီး ရည်းစားစကားပြောလိုက်ရာ မဆွတ်ခင်ကပင် ညွတ်ချင်ချင် ဖြစ်နေသော ဝှမ်းပုံမှာ...

“အဖြေတောင် မပေးရသေးဘူး... သွား... လူဆို”

ဝှမ်းပုံကလည်း သူမကြည့်ထားသော ဗီဒီယိုဇာတ်ကားမှ အသံ အနှုန်းကိုပြောလိုက်ရာ ချက်ဆိုနားကွက်က မီးတောက်သော ကာလ ဘားခေါင်း မြဝင်က သူမ၏လက်ကလေးကိုဆွဲပြီး ဖွဲ့ဖက်ကာ ကောက်ရိုး ပုံရှေ့ထိုင်ချလိုက်သည်။

နောက်တော့ သူတို့ အချင်းချင်း ပြေလည်သွားပြီး ဝှမ်းပုံက မြဝင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်နေသည်။ အဖော်လိုက်လာသော ချစ်ဦးမှာ အသစ်စက်စက် ချစ်သူနှစ်ဦးကိုကြည့်ပြီး ကြည်နူးနေမိသည်။ ထို့နောက် တစ်ဖက်သတ်ချစ်ရသော နှင်ဥကို ချက်ချင်းသတိရမိသည်။

“နှင်ဥရယ် နင့်ကို ငါသတိရလိုက်တာ။ ငါလည်း အစ်ကိုကြီးကို

မြီဒင်နဲ့ အစ်မဝှမ်းပုံတို့လို နင်နဲ့ ချစ်နေချင်တယ်”

ထိုသို့ နှင်ဥကိုတွေးကာ ရော်ရည်မှန်း၍ တမ်းတနေမိသည်။ ထို့နောက် သူသည်ဖျပ်ကနဲ အိပ်ပျော်သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီး...

ကိုမြီဒင်နှင့် ဝှမ်းပုံတို့ နှစ်ဦးနေရာတွင် သူနှင့် နှင်ဥဖြစ်နေသည်။

နှင်ဥနှင့် ချစ်စကားများကို ဖွဲ့သီမဆုံးအောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပျော်လိုက်သည့် ခြိမ်းခြင်း၊ အပျော်တကာအပျော်တွင် သည်အပျော်က ထိပ်ဆုံးကာ၊ မီးမမြင် ခေမမြင် အပျော်လွန်ကဲကာ ချစ်မဝဖြစ်နေစဉ်...။

“ဟေ့ကောင့် ချစ်ဦး... ထတော့လေကွာ”

“ဟင် ... အစ်ကိုကြီး”

“အစ်ကိုကြီး ... လုပ်မနေနဲ့ သန်းကောင်ကျော်သွားပြီ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား။ ငါးခြောက်တွေ ခွေးတက်စားရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ”

မစာစောက် တစ်ချိန်လုံး အတွေးရေယာဉ်ကြောမျောနေသမျှ အခုမှပင် ငါးခြောက်များကို သတိရမိသည်။ ထိုပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ ရွာများသည် ငါးခြောက်ခွဲပြီး ငါးခြောက်စင်တွင် နေရာညပါ လှမ်းထား လေ့ရှိသည်။ ညရောက်လည်း ငါးအစုံများကို ခွဲထားသဖြင့် မသိမ်းကြဘဲ အစောင့်အရှောက်ထားကာ လှမ်းထားလေ့ရှိသည်။

ယခုလည်း ငါးခြောက်များမှာ မနက်က ခွဲလှမ်းထားသဖြင့် မခြောက်သေးပေ။ အနည်းဆုံးနေ့ပူတွင် တစ်ပတ်လောက်လှမ်းရပေမည် ထို့ကြောင့် အမောတကောနှင့် ငါးခြောက်စင်ဆီသို့ အပြေးအလွှာ လာခဲ့သည်။

ငါးခြောက်စင်သို့ အရောက်တွင် ...

“ဟောဗျ ... ငါးခြောက်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့် ဒီလောက်များတဲ့ ငါးခြောက်တွေ ဘယ်သူလာခိုးပါလိမ့် ဒုက္ခပဲ”

မှန်ပေသည်။ ငါးခြောက်စောင့်ဖို့ အစောင့်ချထားသော ချစ်ဦးမှာ တာဝန်ပေးလျော့သဖြင့် ငါးခြောက်များ တစ်မျှတစ်ခေါ်လှမ်းထားသည့် ငါးချောက်များစွာမှာ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေသည်။ ငါးလှမ်းဆီ တစ်စင်တွင် ငါးခြောက်လေး ငါးခုသာ ကျန်တော့သည်။ ငါးလှမ်းဆီ

များမှာလည်း ဖရိုဖရဲ ...။

“မနက်မိုးလင်းရင် ငါ့သူဌေးကို ဘယ်လိုပြောရပါမလဲ”

ချစ်ဦးမှာ လွန်စွာစိတ်ဆင်းရဲပြီး တစ်ညလုံး အိပ်၍မပျော်တော့ပေ။

နံနက် မိုးလင်းလင်းခြင်း သူဌေးဆီသို့ အပြေးသွားကာ ...

“ဦးလေး ... ဦးလေးရဲ့ ငါးခြောက်တွေ ဘယ်သူခိုးသွားမှန်း မသိဘူး”

“ဟေ ... ပြောစမ်းပါဦး”

“ဦးလေးရဲ့ ငါးခြောက်တွေ ကုန်ပြီ။ ဘယ်သူ ခိုးသွားမှန်း မသိဘူး”

“ဒီလောက်များတဲ့ ငါးခြောက်တွေ ဘာဖြစ်လို့ ကုန်ရတာလဲ။ မင်းကိုစောင့်ခိုင်းထားတာ မင်းမသိဘူးလား”

“ကျွန်တော်လဲ တစ်ညလုံးစောင့်နေတာ။ မိုးလင်းကာနီးမှ မေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ နီးတော့ ငါးခြောက်တွေ မရှိတော့ဘူး”

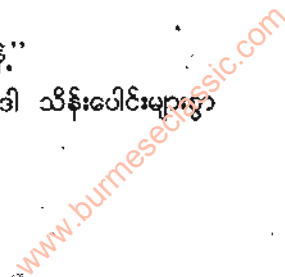
“ဒါဆိုရင် မဖြစ်ဘူး။ မြို့က ရဲစခန်းကို လှမ်းတိုင်မှဖြစ်မယ်”

“ဦးလေး ရဲတိုင်တော့ ကျွန်တော့ကိုဖမ်းပြီး စစ်ကြမှာပေါ့။

“အေး ... မင်းကို ရိုက်နှက်ပြီး စစ်မှာပေါ့။ အစောင့်ခိုင်းတာ အိပ်တဲ့အကောင် ရဲကရိုက်ပြီး စစ်မှအေးမယ်” သူဌေးက စိတ်ဆိုးလွန်း သဖြင့် ဤသို့ပြောလိုက်သည်။

“ဦးလေးရယ် အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့”

“အဲဒီလို မလုပ်လို့ ဖြစ်မလား။ အဲဒါ သိန်းပေါင်းများစွာ ထန်တယ်။ အဲဒီပိုက်ဆံ ဘယ်သူလျော်မလဲ”

“ကဲ... ပြောစမ်း၊ ဘယ်သူလျော်မလဲ”

“အစ်ကိုကြီးမြဒင်က စိုက်လျော်မယ်လို့ပြောတယ်”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ စိုက်လျော်မှာလဲ”

ပြောရင်းဆိုရင် အားလုံးရွှင်ကုန်ပြီ။ သူဌေးကြီးမှာ ဤမျှ များပြားလှသော ငါးခြောက်များ ပျောက်ကုန်သဖြင့် လွန်စွာစိတ်ဆိုးလျှက် ရှိသည်။ ဤသို့ သိန်းချီငါးခြောက်များ ပျောက်ဆုံးသဖြင့် သူကြီးထံသို့ တိုင်ကြားခဲ့သည်။ သူကြီးကဖြေရှင်း မပေးနိုင်သဖြင့် မြို့ပေါ်မှ ရဲစခန်းသို့ တိုင်ကြားရာ ချစ်ဦးနှင့် မြဒင်တို့နှစ်ဦးကို မြို့သို့ခေါ်သွားကာ အချုပ်ချထား လိုက်သည်။

အချုပ်ခန်းသို့ တစ်ခါမှမရောက်ဖူးသည့် ချစ်ဦးသည် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ကြောက်လန့်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ချစ်ဦး၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တုန် နေအောင် ကြောက်ရတာလဲ”

“ကျွန်တော်က နဂိုကမှ ငွေမရှိလို့ ဂုဏ်ငယ်ရတဲ့အထဲမှာ အခုလို အချုပ်ကြပြီဆိုတော့ နှင်းဥက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်ချစ်တော့ မလဲ”

“မင်းကွာ အရေးထဲ နှင်းဥက မချစ်မှာ စိုးတာနဲ့တောင်တိုးနေပြီ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံးက နှင်းဥပဲ”

“နှင်းဥလုပ်မနေနဲ့၊ အခုနှင်းဥက လာကယ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

မကြာမီ စခန်းမှူး၊ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ထိုအခါ မြဒင်ကဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ရှင်းပြခဲ့သည်။

ချစ်ဦးကို စစ်မေးပြန်တော့လည်း အတူတူပင် ...

စခန်းမှူးက အထပ်ထပ် အခါခါ စစ်မေးပြီးနောက် ပြစ်မှု မထင်ရှားသဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးကို ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ ချစ်ဦးကိုမူ သူဌေးက ပြန်မခေါ်သဖြင့် အရိုးစွာအိမ်သို့ လိုက်နေခဲ့သည်။

ချစ်ဦးမှာ ငါးခြောက်စင်စောင့်ရသော အလုပ်လည်း ပြုတ်သွား ခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ငါးခွဲစင်သို့လည်း လာရန်ကိစ္စမရှိတော့ပေ။ ဒါပေမယ့် နှင်းဥကို အလွန်တွေ့ချင်သောကြောင့် ငါးခွဲစင်သို့ အလွန်လာချင်မိသည်။ အရင်ကလို အပျော်အနောက်တွေပြောရင်း ပျော်ရွှင်ချင်သည်။ အခုတော့ နှင်းဥကို အဝေးကလှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း အချစ်စိတ်ကို မြို့သိပ်နေခဲ့ရသည်။

မကြာမီအချိန်တွင် မြဒင်နှင့် ဂွမ်ပုံတို့ မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့သည်။

ချစ်ဦးလည်း မြဒင်နှင့်အတူလိုက်နေရင်း မြဒင်၏လက်သမား အလုပ်တွင် ကူညီလုပ်ကိုင် ပေးခဲ့သည်။

ဂွမ်းပုံက ညနေရောက်မှ ငါးခွဲပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

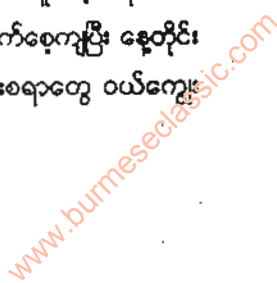
ညစာ ထမင်းပိုင်းတွင် ဂွမ်းပုံက ...

“နှင်းဥတောင် မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ နီးစပ်နေပြီ”

“အစ်မဂွမ်းပုံ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“နှင်းဥက ငါးခွဲစင်ဆီ မလာတော့ ဘာမှမသိဘူးပေါ့။ ဟိုတစ်ခါ လှေမှောက်သွားတဲ့ ငါးသူဌေးရဲ့တူက နှင်းဥကို မျက်စေ့ကျပြီး နေ့တိုင်း ငါးခွဲစင်ကို ရောက်လာတယ်။ ငါတို့ကိုလည်း စားစရာတွေ ဝယ်ကျွေး လိုက်တာ ဗိုက်ကိုတင်းနေတာပဲ”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်လား လုပ်မနေနဲ့။ နင် နှင်ဥကို ကြိုက်နေတာ တစ်ရွာလုံး သိတယ်။ နင်က အကြီးလိုလုပ်နေတော့ နှင်ဥကလည်း နှင်ကို ဘယ်လို ပြန်ကြိုက်မလဲ။ အခုတော့ သူများနောက်ပါသွားတော့မယ်”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

ချစ်ဦးမှာ နွေလည်ခေါင်တွင် ပိုးကြီးပစ်ချခံလိုက်ရသည်နယ်...

ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး မူးမိုက်ကာ ခြာခြာလည်သွားပါတော့သည်။ စားလက်စ တစ်ပန်းကန်ကုန်အောင်ဆက် မစားနိုင်ဘဲ ထမင်းပိုင်းမှ ထသွားခဲ့သည်။

အခန်း(၆)

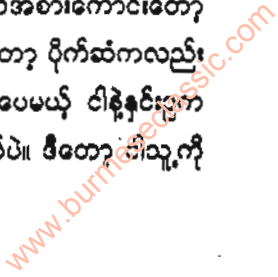
“စင်မြန်းကျွန်းက မြေမြေတောကြီးများ”

နှင်ဥတစ်ယောက် လက်ထပ်တော့မည်ဟုဆို၍ ရင်မှာ ဒိန်းကနဲ ခြည်အောင် ရင်ခုန်နေသည်။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး မူးနောက်တွေဝေနေသည်။ သည်တော့ စိတ်ဖြေရာ ကိုသိန်း၏ ထန်းရည်ဆိုင်သို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့သည်။ ထန်းရည်ကို တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်မော့ခဲ့သည်။

“အင်း... ဟိုကလာနေတာ ဆန်နီအုန်းပါလား”

“ဒီကောင်က ငါးခွဲစင်ဘက်ကို သွားကတည်းက နှင်ဥကို ပိုးမနတ်သူမုန်း ငါသိရမှာ”

“ဒီကောင်က မြို့ကလာတဲ့ကောင်ဆိုတော့ လူရည်လည်း ထည့်တယ် ရုပ်ကလည်း မချောပေမယ့် အဝတ်အစားကောင်းတော့ ကြည့်ကောင်းတာပေါ့။ နောက်ပြီး သူဌေးတူဆိုတော့ ပိုက်ဆံကလည်း ချမ်းသာမယ်။ ငါနဲ့တယ်လိုမှ မယှဉ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါနဲ့နှင်းဥက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကစားဖော်ကစားဖက်ပဲ။ ဒီတော့ ဒါ့သူ့ကို

ဘယ်လိုစွန့်လွှတ်ရမှာလဲ။ အခုတော့ ငါ့ရဲ့ဘဝဟာ သူ့ခိုးလို့ ရိုးစွပ်ထားတော့ ငါးခွဲစင်လောက်တောင် သွားလို့မရဘူး”

ချစ်ဦးလည်း သူ့ဘဝအကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း ရင်နာမိသည်။ ကိုသိန်းထန်းရည်ဆိုင် ပိတ်သည်အထိ ထိုဆိုင်မှာ ထိုင်သောက်နေခဲ့သည်။ ကိုသိန်းက ...

“ဟေ့ကောင်ချစ်ဦး ... ဆိုင်ပိတ်ပြီ။ ပြန်တော့?”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလေး”

ထိုသို့ပြောပြီး ဆိုင်အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုမြအင်အိမ်ကိုလည်း သည်လိုပုံနှင့် မပြန်ချင်။

စိတ်ပြေလက်ပျောက် ငါးခွဲစင်ရှိရာ ကမ်းနားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကမ်းစပ်ရောက်သောအခါ ငါးခြောက်လှမ်းစင်များကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ငါးခြောက်လှမ်းစင် တစ်ပြင်လုံးတွင် ငါးခြောက်များ လှမ်းထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ သူကင်းစောင့်ခဲ့ဖူးသော စင်ကလေးတွင် မောင်ဦးက အိပ်စောင့်နေသည်။ သူသည် ထိုနေရာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သဲသောင်ပြင်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး မြစ်ပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ...။

ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်နှင့် ပြည့်ပြည့်ဝဝသာနေသော လမင်းကြီး မြင်သောအခါမှ ...

“ဪ ... ဒီနေ့ည လပြည့်နေပါလား။ ဒါကြောင့် လမင်းကြီးက ထိန်ထိန်သာနေတာကိုး”

လမင်းကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး”

“နှင်းညရယ် ... ငါနှင့်ကိုးအရမ်းလွမ်းတာပဲ။ နင်က လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတော့ ငါ့ရင်တွေ ပူလောင်နေပြီ။ နင် အဲဒီကောင်ကို မယူပါနဲ့။ ငါရင်ကွဲပြီး သေတော့မယ်”

သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး မြစ်ပြင်ဆီသို့ ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ ချစ်ဦးတစ်ယောက် ရင်ထဲရှိရာ တစ်ယောက်တည်း ရင်ဖွင့်ပြောနေမိသည်။ ဤသို့ ပြောလိုက် ဝိုလိုက်နှင့် ဖိုးလမင်းကြီးအား ရင်ဖွင့်ပြောဆိုခဲ့ရာ ...

ညဉ့် (၁၂)နာရီခန့် အချိန်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ထိုစဉ် ရေပြင်ထက်မှ မည်းမည်းအကောင်ကြီးများ တရွေ့ရွေ့တက်လာသည်ကို မှုန်တိမှုန်ဝါး မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟင် ... ဘာတွေပါလိမ့်။ ငါမူးပြီး ဘာတွေမြင်နေပါလိမ့်”

ထိုသို့စဉ်းစားပြီး မျက်လုံးနှစ်လုံးကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ကြည့်နေသည်။ မှန်ပေသည်။ မည်းမည်းအကောင်ကြီးများ ...

“ဟ ... ဘာကောင်တွေပါလိမ့်”

မကြာမီ အချိန်တွင် ...။

“အား”

ဟူသော အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ချစ်ဦးလည်း လန့်ဖြန့်သွားပြီး အမှောင်အကွယ်မှ ထိုနေရာဆီသို့ တရွေ့ရွေ့သွားခဲ့သည်။

မည်းမည်းအကောင်ကြီးနှင့် မောင်ဦးတို့ ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခု ပူးသွားပြီး မောင်ဦးထံမှ အော်သံထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မကြာမီ ခန္ဓာကိုယ်

နှစ်ခုမှာ ကွာသွားပြီးနောက် မောင်ဦးမှာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားခဲ့သည်။
ထိုအကောင်ကြီးများမှာ တရွေ့ရွေ့နှင့် ငါးခြောက်လှမ်းစင်ဆီသို့
သွားနေသဖြင့် ချစ်ဦးမှာ မည်းမည်းကောင်ကြီးများသည် မည်သို့သော
သတ္တဝါများပင်လော၊ သရဲတစ္ဆေလောဟု ထင်မှတ်ပြီး ကြောက်လန့်
နေခဲ့သည်။

“သရဲတွေ၊ တစ္ဆေတွေ ငါးလှမ်းစင်လာပြီး ငါးခြောက်တွေကို
လာဆွဲစားတာလား”

ထိုသို့တွေ့ရင်း ကြောက်ရွံ့တုန်နေသည်။ ထိုနောက် သူသည်
ငါးခြောက်ပျောက်မှုကြောင့် အချုပ်ခံရပုံကို တဖြည်းဖြည်း သတိရ
လာပြီး ...

“ဟင်း ... ငါကြောက်နေလို့တော့ မပြီးသေးဘူး။ တစ္ဆေ
ဖြစ်ဖြစ်၊ သရဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတရားခံကို ငါဖော်ထုတ်မှဖြစ်မယ်”

ထိုသို့ တွေးတောပြီး ထိုနေရာ အနီးသို့ရောက်အောင် တဖြည်း
ဖြည်းချင်း မှောင်ရိပ်ခိုကာ သွားလိုက်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အနီးသို့ ရောက်သခွားသောအခါ ...။

“အမလေး ... မြေကြီးတွေပါလား။ မြေတွေက အများကြီးပဲ”
လန့်ဖြန့်ပြီး အသံခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလောက်ကြီးတဲ့ မြေကြီးမျိုးတစ်ခါမှ မမြင်ဘူးဖူး”
မြေကြီးများကိုကြည့်ပြီး အလွန်တုံ့ကြံကာ ကြက်သေသေနေသည်။

မြေကြီးများကား ငါးခြောက်လှမ်းစင်ဖော်မှ မခြောက်သေးသည့်
ငါးခွဲသားများကို ပါးစပ်ကြီးများနှင့်ဟပ်ကာ ဟပ်ကာဆွဲစားနေသည်။

ချစ်ဦးသည် ပေါင်ရင်းလောက်ရှိသော စပါးကြီးမြေကြီးမျိုးကိုလည်း
ဆွဲဖူးသည်။ ဤမျှကြီးသော မြေကြီးများကို တစ်သက်မှာတစ်ခါသာ
မြင်ဖူးခဲ့သည်။ ဤမြေကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝဝတုတ်တုတ် သုံးနှစ်သား
ခန္ဓာကိုယ်လုံးများရှိပြီး လည်ပင်းတွင် အရစ်အရစ်များထကာ နဂါး
သစ်ကောင်၏အသွင် ဖြစ်နေသည်။ လရောင်တွင် သူတို့၏ မျက်လုံးများမှာ
လရောင်တောက်နေသဖြင့် လျှပ်စစ်ဓီးပွင့် အသေးစားကလေးများ
သစ်ထင်ထားသည့် စက်ရုပ်နှင့်တူနေသည်။ သူသည် လည်ပင်းတွင်
အရစ်ထနေပြီး ခိစ္ဆာသော အရည်များရှိနေသည့် မြေကြီးများကို ကြည့်ရင်း
တုလာသည်။ မြေကြီးများဆီမှ အပုပ်နဲ့ တစ်ထောင်းထောင် ထွက်နေ
သည်။

သူသည် မည်မျှကြာအောင် ကြည့်နေသည်မသိ။

နောက်မှ သတိရမိသည်။ ငါးခြောက်သူခိုးမှာ ဤမြေကြီးများ
ဖြစ်သည်။ ထိုအခါက မောင်ဦးကဲ့သို့ အိပ်စင်တွင် အိပ်နေပါက
အလှိုင်းပင် အသက်ရှုနေရန်လမ်း မရှိနိုင်။ မောင်ဦးထက် အရင်စောစွာ
ထင်နိုင်သည့် သွားရပေလိမ့်မည်။

“ငါ ... ဒီလို ကြည့်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ သူဌေး
အခါမှပဲ”

ချစ်ဦးသည် ဤသို့ သတိရသွားပြီး သူဌေးအိမ်သို့ အပြေးသွား
သည်။

“ဦးလေး ... ဦးလေး ... တံခါးဖွင့်ပါဦး”

“ဘယ်သူလဲ”

“ချစ်ဦးပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ငါးခြောက်စင်နားမှာ မောင်ဦးသေနေပြီ”

“ဟေ... ဟုတ်လား”

“ဦးလေး... တံခါးဖွင့်ပါဦး”

“အေးပါကွ”

သူဌေးက တံခါးဖွင့်လိုက်ပြီးနောက်...

“မောင်ဦး သေနေတာ မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တွေ့တာလဲ”

“မြွေပေါက်လို့ဗျို့”

“ဟေ”

“ဦးလေးနဲ့တကွ လူလေးငါးဆယ်ယောက်လောက် ငါးလှစ်စစ်

လိုက်ခဲ့ပါ။ အဲဒီမှာ မြွေအကြီးကြီးတွေ ဦးလေးရဲ့ ငါးခြောက်တွေ ဆွဲစားနေလို့”

ချစ်ဦးက ငါးခြောက်ဆွဲစားနေသည်ဟု ပြောလိုက်ရာ သူဌေး

ပြုံးတူးပြာတာ ဖြစ်သွားပြီး...

“ဟေ့ကောင်တွေ ထကြစမ်း။ ငါ့ ငါးခြောက်တွေ မြွေ

ကုန်ပြီတဲ့”

သူဌေးက ဤသို့ အော်လိုက်ရာ သူဌေး၏ ငယ်သားများက

“ဦးလေး... ငါးခြောက်ကို မြွေစားတယ်ဆိုတာ မကြားဘူး”

“ခွေးသားတွေ မကြားဘူးဖူး လုပ်မနေနဲ့။ အခု ဓားထိုး

ယူပြီး ချစ်ဦးနောက်ကို လိုက်ကြ”

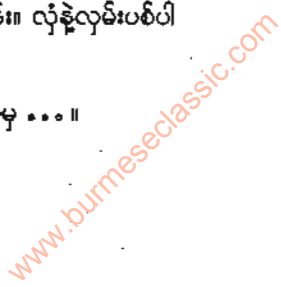
သူဌေး၏ အော်ဟစ်ဆဲဆိုပြောလိုက်သည် စကားသံကြောင့် သူဌေးအိမ်၌နေသော ငယ်သားများမှာ တုတ်ဆွဲသူဆွဲ ဓားဆွဲသူဆွဲနှင့် ခုတ်ဆွဲတာ ထွက်လာသူကလည်းမရှား။ တစ်ချို့က မီးတုတ်ဆွဲ၍ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ချစ်ဦးက ဦးဆောင်ပြီး အပြေးသွားရာ ချစ်ဦးနောက်မှ ဓားလိုက်တုတ်ဆွဲသူများက နောက်မှ အပြေးလိုက်ခဲ့ကြသည်။ သူဌေးမူကား ခုတ်ဆွဲနောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။

ငယ်သားတစ်ယောက်ကိုလည်း သူကြီးအိမ်သို့ပြောခိုင်းရာ ကြီးကလည်း လူစုခွဲပြီး လိုက်လာခဲ့သည်။ သူတို့ရောက်လာချိန်တွင် သူကြီးများမှ ငါးခြောက်များကို အတော်အတန် စားပြီးပြီဖြစ်၍ တစ်ချို့မှာ ဆုတ်သို့ပြန်၍ ဝှပ်လျှိုးသွားခဲ့သည်။ သို့သော် ဆယ်ကောင်ခန့် ကျန်နေခဲ့သည်။

“ဟော... ဟော... ဟိုမှာ မြွေကြီးတွေ”
ချစ်ဦးက ဤသို့ အော်ပြောလိုက်သည်။ သူဌေး နောက်လိုက်တာ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ...

“အမလေး... မြွေကြီးတွေဗျ”
ထိုသို့အော်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်ကြသည်။ ဤတွင် နောက်မှလိုက်သော သူဌေးက...

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာလုပ်နေကြတာတုန်း။ လုံနဲ့လှမ်းပစ်ပါနဲ့ဗျာ။ ဓားနဲ့လှမ်းပေါက်ပါတော့လား”
ဤသို့ ခပ်ထန်ထန် အမိန့်ပေးလိုက်တော့မှ...
တစ်ချို့ကလည်း မီးတုတ်နှင့်...

တစ်ချို့ကလည်း လုံဖြင့်လှမ်းပေါက်ကြသည်။

ထိုသို့တိုင် မြွေကြီးများက မဖြူပေ။ သူတို့၏ စူးရှသော မျက်စိများဖြင့် လှမ်းကြည့်ရာ မီးတုတ်များ၏ အလင်းရောင်ကြောင့် နီရဲရဲနေသည်။ အားလုံးမှာ နောက်သို့တစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး ကြည့်နေစဉ် ...

“ဟော ... ဟိုမှာ သူကြီးနဲ့ ရွာသားတွေ လိုက်လာပြီ”

ရွာသားများမှာ အပြေးလိုက်လာပြီး လောက်လေးများဖြင့် ပစ်ခတ်ကြသည်။ တစ်ချို့က လေးမြားတို့ဖြင့် ပစ်ခတ်ကြသည်။ တစ်ချို့ကလည်း ခြောက်လှန့်သည့်အနေဖြင့် တွေ့ရာ သံပုံးများ၊ သံပြားများ တီးလိုက်ရာ ...။

“ဘုံ ... ဘုံ ... ဘုံ”

“ဂျမ်း ... ဂျမ်း ... ဂျမ်း”

“တုန် ... တုန် ... တုန်”

ထိုသို့ ဆူညံသော အသံများကြောင့်လည်းကောင်း၊ လောက်လေးနှင့် လေးမြားတို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကြောက်လန့်ကာ ရေထဲဆင်းပြေးသွားတော့သည်။

“ဟင်း ...”

သည်တော့မှ အားလုံး သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

လူတို့၏ သဘာဝအရ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များ တွေ့ဆုံသောအခါ ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

“အမလေး ... မြွေကြီးတွေကနည်းတဲ့ မြွေကြီးတွေ ဟုတ်တယ်လို့ တစ်ယောက် ကိုယ်လုံးလောက်ရှိတယ်”

“ဟုတ်ပါကွာ။ လည်ပင်းက အရစ်ရစ်တွေ တွဲကျနေပုံများ နီကြီးတွေလား ထင်ရတယ်”

“မျက်လုံးကြီးတွေကလည်း နီရဲပြီး အရှောင်တောက်နေပုံများကွာ ငါတို့ကို ညှိနေသလား မှတ်ရတယ်”

မြွေကြီးတွေကို တွေ့လိုက်သူတွေကလည်း ဤသို့ သာသာ ဆီးထိုး ပြောခဲ့ကြသည်။

“ငါ ... လောက်လေးနဲ့ ပစ်လိုက်တာ မြွေကြီး အိစလန် ချားတာပဲ”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ။ ငါလေးနဲ့ ပစ်လိုက်လို့ မြားမှန်ပြီး မြွေကြီးတွေ ထွက်ပြေးတာ”

ထိုသို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေသဖြင့် သူကြီးက ...

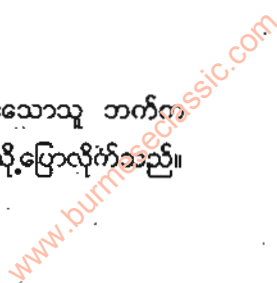
“ကဲ ... တိတ်ကြ ... တိတ်ကြ။ မြွေကြီးတွေလည်း ချွတ်ပြေးသွားပြီ။ ဟိုတစ်ခါ ငါးခြောက်တွေ ပျောက်တုန်းကလည်း နီမြွေကြီးတွေပဲ လာစားတာဖြစ်မယ်။ ဒီတော့ ငါးခြောက်သူခိုးပေါ်ပြီး နှင်နဲ့ ချစ်ဦးတို့ကို အထင်မလွဲကြနဲ့တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သူကြီး”

“ကဲ ... သူဌေး၊ ခင်ဗျားလည်း သူခိုးအစစ်ကို တွေ့ပြီဆိုတော့ ချစ်ဦးကို ခင်ဗျားပြန်ခေါ်ထားပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ သူကြီး”

သူကြီးကလည်း မဟုတ်မခံ အားနည်းသောသူ ဘက်က ချစ်တည်တတ်သော လူမျိုးဖြစ်၍ သူဌေးအား ဤသို့ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ ချစ်ဦးရာ။ ဦးလေး မှားပါတယ်။ ဒီတော့ မင်း ငါ့အိမ်မှာပဲ ပြန်လာနေပါ။ နောက်ပြီး ငါးခွဲစင်မှာ ပြန်လုပ်ထည့်တာကလည်း ငါးလှမ်းစင်မှာ ပြန်စောင့်ပေါ့ကွာ။ အခု သူကြီး ရှေ့ထဲ ငါမင်းကို အလုပ်ပြန် ခန့်ပါတယ်ကွာ”

“ရပါတယ် ... ဦးလေးရယ်။ ဒီလောက်ပြောစရာ မလိုပါဘူး ချစ်ဦးမှာ ငါးခွဲစင်မှာ ပြန်အလုပ်လုပ်ပါဟု ပြောကတည်းက နှင်းဥနှင့် တွေ့ရတော့မည်ဖြစ်၍ လွန်စွာဝမ်းသွားသွားကာ ထရန်မတတ်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ မြွေကြီးတို့ရယ်”
အရှုပ်ထုပ်ကို ရှင်းပေးသွားသော မြွေကြီးများပင် ချစ်ဦးကျေးဇူးတင်မိသည်။

ထိုသို့ပြောနေစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လူတစ်ယောက် ပြေးထလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အနီးသို့ရောက်ခါနီးတွင် ...

“သူကြီး ... သူကြီး ... ဘယ်မှာလဲ မြွေကြီးတွေ”
“တို့ရွာသားတွေ ဝိုင်းတိုက်လို့ ပြေးကုန်ပြီ”
“တောက် ... နာတာပဲ။ ကျွန်တော် လာတာ နောက်ထဲ သွားလို့”

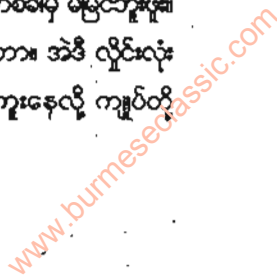
“နောက်မကျရင် မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”
“ဒီမှာ ... လေသေနတ် နံပါတ်တူးနဲ့ ပစ်လိုက်မမြဲမပြောနဲ့ နဂါးတောင် မခံနိုင်ဘူး”
“တော်စမ်းပါကွာ အခုမှ လေကျယ်မနေနဲ့။ စောစော

“မြွေကြီးတွေနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲတွေ့ရင် မင်းထွက်ပြေးမှာပါကွာ”
ကိုကြီးမြဒင်က ခပ်ချဉ်ချဉ်ရှိသဖြင့် ဤသို့ပြောလိုက်ရာ ရွာသားများက တဟားဟား ရယ်မောလျှက်ရှိသည်။

သည်တွင် ချစ်ဦးက ...။
“ကိုကြီးမြဒင်ရယ် ဆန်နီအုန်းကို မပြောပါနဲ့ အားနာစရာကြီး”
“မပြောလို့ ဖြစ်မလား။ သူနိုးပြေးမှ ထိုးကွင်းထနေတာ”
“ဟင်း ... ပူးရို ... ဗိုလ်ရှားနဲ့တူတယ်”
“အေးကွာ လူကြည့်ရတာ ပုံစံက ဒေါင့်မကျိုးဘူး”
ဤသို့ရွာသားများမှာ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောဆိုရာ နောက်ဆုံးတွင် သူကြီးက ...။

“ဟော ... ဟိုမှာ လှေတစ်စီး ပြန်လာနေပြီ။ မီးနီပြနေတယ်”
“ဒါဆို စောင့်ကြည့်ဦးမှပဲ”
မကြာမီ ဦးမုံတို့ လှေမှာ ကမ်းစပ်သို့ ဆိုက်ကပ်လာခဲ့သည်။
“ဦးမုံ ... ဘာကြောင့် မီးနီပြတာပဲ”
“ထူးဆန်းလွန်းလို့ဗျို့”
“ဘာထူးဆန်းတာလဲ”

“ကျုပ်လှေဟာ ပင်လယ်ဝန်းအရောက်မှာ မြွေကြီးတွေဟာ ခေလဲမှာ အလိပ်လိပ်ထပြီး ရေကူးလာတာ ကျုပ်ဖြင့် တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးဗျို့။ သူတို့ရေကူးတဲ့ အရှိန်ဟာ လှိုင်းလုံးကြီးတွေလိုဖြစ်နေတာ။ အဲဒီ လှိုင်းလုံးကြီးထဲမှာ မည်းနက်နေတဲ့ ကိုယ်လုံးကြီးတွေနဲ့ ရေကူးနေလို့ ကျုပ်တို့ သေတောင်ရပ်စောင့် နေရတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့။ အဲဒီမြေကြီးတွေဟာ သူငွေရဲ့ ငါးခြောက်ပြန်
တွေကို လာဆွဲစားတာ။ ကျုပ်တို့က ခြောက်လှန်လိုက်လို့ ပြန်ပြေးသွားတာ”

“ဟုတ်တယ် သူကြီး။ ကျုပ်မြင်ရတာတော့ အဲဒီမြေကြီးတွေဟာ
ဇင်ပြွန်းကျွန်းဘက်ကိုသွားတာ တွေလိုက်ရတယ်”

“ဟုတ်မယ် ... ဟုတ်မယ်။ ဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးတွေက
မြေပြိတ္တာကြီးတွေဟာ ဇင်ပြွန်းကျွန်းမှာ နေတယ်လို့ပြောတာ”

“ဒါဆိုရင် ဇင်ပြွန်းကျွန်းက မြေပြိတ္တာကြီးတွေကို ရှေးလူကြီး
တွေလည်း တွေ့ဖူးပုံပေါ်တယ်”

“ဇင်ပြွန်းကျွန်းမှာ ဇင်ပြွန်းသီးတွေ ဩဇာသီးတွေ အုန်းသီးတွေ
သွားကောက်တဲ့ လူတစ်ချို့ဟာ ဒဏ်ရာမရှိဘဲ သေနေကြတာ ဒီမြေပြိတ္တာ
ကြီးတွေရဲ့ လက်ချက်နေမှာ”

“ဒါဆိုရင် နောက်ထပ် မြေပြိတ္တာကြီးတွေ မလာအောင် ဘယ်
လုပ်ကောင်းမလဲ”

“အင်း ... အဲဒါ အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး ဆုံးဖြတ်မှဖြစ်မယ်”

“ကဲ ... အဲဒါတွေ ခဏထားဦး။ မောင်ဦး အလောင်းကို
စစ်ဆေးကြည့်ကြပါဦး”

သူကြီးက ဤသို့ပြောသဖြင့် မောင်ဦး၏ အလောင်းကို စစ်ဆေး
ကြည့်သောအခါ ...

“ဟာ ... လည်ဂုတ်မှာ အစွယ်ရာနှစ်ခု”

“ဟုတ်တယ်။ အစွယ်ရာက အနက်ကြီးပဲ”

“မြေကြီးတွေက ဒီလောက်ကြီးတော့ အစွယ်ကလည်း အပြန်

ကြီးပေါ့”

“မြေကြီးကိုက်သွားတာ ဘယ်လောက်မှ မကြာသေးဘူး
အဆိပ်တွေကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး မည်းနက်နေပြီ”

“ဟုတ်ပါကွာ အိုးမည်းတုံးလို ဖြစ်နေပြီ”

ဤသို့ တစ်ယောက်တစ်မျိုး အမျိုးမျိုးပြောဆိုပြီးနောက်
မောင်ဦး၏ အလောင်းကို သင်္ချိုင်းသို့ ယူဆောင်သွားခဲ့ကြသည်။

အခန်း(၇)

“ချစ်သူအတွက် အသက်ပင်သေသေ”

မြေပြိတ္တာကြီးများ၏ အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်စဉ်းစားကြသည် ပင်လယ်ဒိတ်ရွာသားတစ်သိုက်မှာ ဇင်ပြွန်းကျွန်းသည် ဤရွာနှင့် နီးသည် အတွက် ...

“သူကြီး ... ဒီမြေကြီးတွေဟာ ဒီလိုလာပြီး စားနေတာ ရွာအတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်လည်း ငါးခြောက်မလှမ်းရဲသလောက် ဖြစ်နေပြီ”

“တကယ်လို့ ငါးခြောက်မရှိရင် လူတွေကို အန္တရာယ်ပေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဤသို့အမျိုးမျိုးပြောကြရာ သူကြီးက စဉ်းစားပြီးနောက် ...

“မြေကြီးတွေက တို့ဆီကိုအမြဲလာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ သူတို့နေတဲ့ ဇင်ပြွန်းကျွန်းကိုသွားပြီး မြေပြိတ္တာကြီးတွေ ထွက်အလာကို

စောင့်ကြည့်ရမယ်။ ပြီးမှ မြေပြိတ္တာကြီးတွေကို အဆိပ်လူးမြားနဲ့ ပစ်သတ် ရမယ်။ ပြီးရင် သူတို့ အသိုက်ရှိတဲ့ ဇင်ပြွန်းကျွန်းကို မီးရှို့ပစ်မယ်။ ဒါမှ မြေကြီးတွေလည်း သေ၊ မြေကြီးတွေရဲ့ အသိုက်တွေလည်း ပီးလောင်ပြီး နေစရာမရှိဖြစ်မယ်။

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီကျွန်းမှာရှိတဲ့ ချုံပုတ်တို့ သစ်ရွက်ဆွေး တွေကို မီးရှို့ဖျက်စီးရမယ်”

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် အစီ အစဉ် စတင်ခဲ့ကြသည်။ ပင်လယ်ဒိတ်ရွာမှ သတ္တိကောင်းသော မြဒင် အပါအဝင် ကာလသားများ၊ ရေမုဆိုးများနှင့် လေးပစ်ကောင်းသူများ အဖွဲ့နှင့်တကွ တောက်တိုမယ်ရခိုင်ရအောင် ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ အဲဒီ အဖွဲ့ထဲတွင် ချစ်ဦးလဲ ပါဝင်သည်။ အားလုံးစုစုပေါင်း လူအယောက် နှစ်ဆယ်ခန့်သည် မီးရှို့ရန် ဓါတ်ဆီ၊ မီးတုတ်များနှင့် လေးမြားများ ယူဆောင်ကာ ထိုကျွန်းသို့ သွားခဲ့ကြသည်။ သူတို့ရောက်ချိန်မှာ နေ့လည်ခင်း အချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုကျွန်းမှာ သဘာဝအားဖြင့် ကျောက်ဆောင်များရှိပြီး သစ်ပင်ကြီးများ ချုံပုတ်များနှင့် သစ်ရွက်ကြွေများဖြင့် ပြည့်နက်နေသည်။ မြေကြီးများမှာ ထိုကျွန်း၌နေသည်ဟု ဆိုသော်လည်း တွင်းအောင်း သတ္တဝါမျိုးဖြစ်၍ နေ့ခင်းဘက်တွင် ၎င်းတို့၏ အသိုက်ကိုရှာရန် မလွယ် ကူပေ။ သူတို့ အုပ်စုသည် ကျွန်းပေါ်၌ လျှောက်လှမ်းကာ ကြည့်ရှု ခဲ့ကြသည်။ ပင်လယ်နှင့်နီးသော ကျွန်းတို့၏ သဘာဝအရ ကမ်းစပ်၌ အုန်းပင်များစွာ ပေါက်လျက်ရှိသည်။

ဇင်ပြွန်းကျွန်းဟု ဆိုသည့်အတိုင်း ဇင်ပြွန်းပင်များစွာ ပေါက်နေ

သည်။ ထိုကျွန်းပေါ်တွင် ဇင်ပွန်းပင်များသာမက သြဇာပင်များလည်း ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသည်။

“မြေပြိတ္တာကြီးတွေက ညဘက်မှ ထွက်တာဆိုတော့ ဒီကောင်ကြီးတွေလာတဲ့အထိ စောင့်ရမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင်ကြီးတွေကို အဆိပ်လှူခြားနဲ့ ပစ်ရမယ်။ ပြီးရင် သူတို့ အသိုက်တွေကို ဖျက်ဆီးရမယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီမြေပြိတ္တာတွေ ထွက်အလာကို လှေပေါ်က စောင့်ကြည့်ကြစို့”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ ကောင်းပါတယ်”

သူတို့ အစီအစဉ်ချထားသည့်အတိုင်း လှေပေါ်မှ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အချိန်ကုန်ခဲ့ရာ ညဉ့်(၁၁)နာရီခန့် အချိန်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်လာပြီး လေချွန်သံ ကဲ့သို့သော ဆူညံသောအသံများ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဤတွင် အုပ်စုခေါင်းဆောင် မြဒင်က ...

“ရှ၊... တိတ်တိတ်နေကျ အခြေအနေကစပြီး ထူးလာပြီ”

“ဟုတ်”

ဤသို့ပြောပြီး အားလုံး ငြိမ်သက်နေကြသည်။

မကြာမီ အချိန်တွင်း ကမ်းစပ်သို့ လက်ညှိုးလက်မခန့်ရှိသော မြေများတန်းစီ၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုမြေများကား အရောင်မျိုးစုံပါရှိပြီး ယိမ်းထွက်လာသည့်အလား ဦးခေါင်းများကို လှုပ်ရှားကာ ပင်လယ်ပြင်ထဲသို့ ဆင်းသွားသည်ကို လှပြည့်ညဏ် လရောင်အောက်တွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။

ထိုမြေများနောက်မှ သူတို့ထက်ကြီးသော လက်မောင်းခန့် ခေါင်လုံးခန့်ရှိသော မြေများမှာ တစ်နှိုင်းအသံပေးကာ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ထိုအခါ ချစ်ဦးက မြဒင်အား ...

“ကိုကိုမြဒင် ဒီမြေကြီးတွေက ပင်လယ်ထဲဆင်းပြီး ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

“အဲဒါ အစာရှာတာပေါ့။ ဒီအနီးအနားက ကျောက်ဆောင်အကြိုအကြားမှာနေတဲ့ ငါးတွေကို စားတာပေါ့ကွာ”

“ဒါဆိုရင် ဒီမြေတွေပြီးရင် မြေပြိတ္တာကြီးတွေ ရောက်လာမှာပေါ့ဟုတ်လား”

“အေး... ငါလည်း အဲဒီလိုဖြစ်မယ်လို့ ထင်တာပဲ။ လေးနဲ့စစ်မယ့်သူတွေ အသင့်ပြင်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် ပဲ့တင်သံကဲ့သို့သော အသံများ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟော... ဟော အသံတွေတော့ ပြောင်းသွားပြီ”

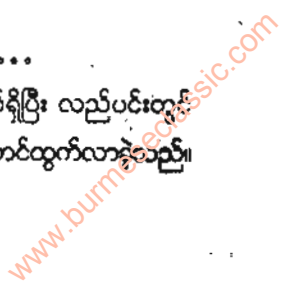
“မြေပြိတ္တာကြီးတွေလာတော့မယ်နဲ့ တူတယ်”

ထိုစဉ် ...

“ရှ၊... ရှ၊... ရှ၊”

ဟူသော အသံပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် ...

ကလေးတစ်ယောက်၏ ကိုယ်လုံးအရွယ်ရှိပြီး လည်ပင်းတွင် အရစ်ရစ်များ တွဲရွဲကျနေသော မြေပြိတ္တာကြီးများ စတင်ထွက်လာခဲ့သည်။

“အစ်ကိုမြအင် ပစ်လိုက်ရတော့မလား” ရွာသာတစ်ဦးက ဤသို့ လှမ်းပြောလိုက်ရာ ...

“ခဏနေဦး၊ ဒီထက်ကြီးတဲ့ အကောင်ကြီးတွေ ထွက်လာ ဦးမယ်၊ အားလုံးထွက်မှ မြားနဲ့ပစ်မယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး စောင့်ကြည့်နေရာ ...

“ရှဲ့ ... ရှဲ့ ... ရှဲ့”

ဟူဟော ခုနကထက် ပိုကျယ်သော အသံကြီးနှင့်အတူ လူကြီး ကိုယ်လုံးခန့်ရှိသော မြွေပြိတ္တာကြီးများ ထွက်လာရာ နောက်ဆုံး အကောင် ကြီးမှာ အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ဤတွင် မြအင်က ...

“သေသေချာချာ ချိန်ပြီး ပစ်ဟေ့”

ထိုသို့ အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ...

“ရှဲ့ ... ဒုတ်”

“ရှဲ့ ... ဒုတ်”

“ရှဲ့ ... ဒုတ်”

“မြွေကြီးတွေကို ထိသွားပြီဟေ့”

ဤသို့သော မြားလေတိုးသံနှင့်အတူ မြွေပြိတ္တာကြီးများတွင် အဆိပ်လူးထားသည့် မြားများစိုက်ကုန်ကြသည်။ မြွေကြီးများမှာ မထင်မှတ်သော အန္တရာယ်နှင့် တွေ့ကြုံရသည့်အတွက် ပင်လယ်ဆီသို့ လူးလူးလိမ့်လိမ့်နှင့် ကူးခတ်သွားခဲ့သည်။

တစ်ချို့ မြွေကြီးများမှာ မြားချက်ထိပြီး တွန့်လိမ်တွန့်လိမ် ဖြစ်ကာ ဒေါသတကြီးဖြင့် ရေထဲတွင် အခြီးတွင်နှင့် ရိုက်ခတ်ကာ ...

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

ဟူသော ကြောက်မက်ဖွယ် အသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

မြွေကြီးများမှာ ကမ်းစပ်၏ အနောက်ဖက်မှ မြားနှင့် ပစ်နေ

သဖြင့် အရှေ့ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသော

မြွေကြီးများလည်းရှိသည်။ မြွေကြီးများမှာ မြားချက်ကြောင့် အထိနာပြီး

ကျောက်ဆောင်များကြားတွင် တဝုန်းဝုန်း တဒိုင်းဒိုင်း အသံမြည်ကာ

လူးလိမ့်နေခဲ့ကြသည်။ မြွေတိုက်ပွဲကို ကြည့်ရသည်မှာ အသည်း

တယားယား ဖြစ်နေသည်။ မြွေကြီးများ၏ ပြင်းထန်သော လှုပ်ရှားမှုကြောင့်

ရေပြင်မှာ ရေပန်း ရေမွှားများသဖွယ် ဖြစ်နေပါသည်။

သည်တွင် မြအင်က ...

“မြွေကြီးတွေ မရှိတုန်း ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေနဲ့ သစ်ရွက်ဆွေး

တွေကို မီးရှို့ရအောင် ကျွန်းပေါ်တက်ကြစို့”

ဤသို့ပြောလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ထိုလူများမှာ လေ့ကျင့်

ထားသော စစ်ရေးကျွမ်းကျင်သူများသဖွယ် ကျွန်းပေါ်သို့ အပြေးတက်

လာပြီး ချုံပုတ်များနှင့် မြွေသိုက်ဖြစ်နိုင်သော သစ်ရွက်ဆွေးပုံများ၊

တောင်ပို့ များနှင့် ကျောက်ကြိုကျောက်ကြားရှိ တွင်းထဲသို့ ဓါတ်ဆီများ

ပက်ဖျန်း လိုက်သည်။ ထို့နောက် အပေါက်များထဲတွင် အသင့်ယူဆောင်

လာသော ရေနံကြီးသုတ်ထားသည့် အဝတ်များကိုထည့်ကာ မီးရှို့ခဲ့ကြသည်။

ရာသီဥတုမှာ နွေရာသီဖြစ်၍ သစ်ရွက်ခြောက်များနှင့် ခြုံပုတ်တို့မှာ

ခြောက်နေသဖြင့် မီးရှို့ရာတွင် လျင်မြန်စွာ တဟုန်းဟုန်း မီးတောက်ကြီးများဖြစ်ကာ လောင်ကျွမ်းနေသည်။

“ကဲ... မီးတွေအတော်လောင်နေပြီ။ ဒီကျွန်းက ပြေးမှပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

ကျွန်းပေါ်ရှိနေရာ အနံ့အပြား၌ မီးတောက်ကြီးများဖြစ်ကာ လောင်ကျွမ်းနေသည်။

မြဒင်တို့ အုပ်စုမှာ စက်လှေကလေးကိုမောင်းပြီး တဖြည်းဖြည်း ထွက်ခွာခဲ့ရာ မီးတောက်လောင်နေသော ကျွန်းနှင့် တစတစဝေးခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့ပြန်လာသောအခါ သူရဲကောင်းများကို ကြိုဆိုသည့်နယ် ရွာသူရွာသားများက လှေဆိပ်မှနေ၍ ကမ်းလုံးညွတ်မျှ ကြိုဆိုခဲ့ကြသည်။

“မြဒင်တို့အုပ်စု ပြန်လာပြီဟေ့”

“မြေကြီးတွေ တွေခဲ့လား”

“တွေ့ခဲ့တာပေါ့။ ကျုပ်တို့ မြားချက်မိပြီး အတုံးအရုံးပဲ”

ဤတွင် သူဌေးက ...

“ငါ့... ငါ့ခြောက်တွေကို လာစားတဲ့ အကောင်တွေ

သေကုန်မှ အေးမယ်”

“မင်းတို့အဖွဲ့ကို သူကြီးက ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ညစာ

ကျွေးမယ်”

ဤသို့ဖြင့် တစ်ရွာလုံးမှာ မြေကြီးများ၏ အန္တရာယ်မှ ရှင်းပေးသည့်အတွက် ဝမ်းပမ်းတသာ လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုဧည့်ခံခဲ့ကြသည်။

သူကြီးက ဂုဏ်ပြုညစာကျွေးပေးပြီး နာမည်ကောင်း လက်မှတ်

များပါ ချီးမြှင့်သဖြင့် မြဒင်တို့ ချစ်ဦးတို့အုပ်စုမှာ နေချင်းညချင်း နာမည်ဆောင်းစာရင်း ဝင်သွားခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ ငါးခွဲစင်သို့ ချစ်ဦးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ သူဌေးကလည်း သူ့စွပ်စွဲမိသည်မှာ သူ့အမှားသာဖြစ်ကြောင်း ဆောင်းပန်ကာ ယခင်ကအတိုင်း ငါးခွဲစင်တွင် အလုပ်ပြန်ခန့်သဖြင့် ငါးခွဲစင်သို့ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ချစ်ဦးမှာ ဤအလုပ်ကို ပြန်ရသဖြင့် ပိုက်ဆံရသည်ထက် နှင်းဥ မျက်နှာလေးကို နေ့စဉ် နေ့တိုင်း မြင်တွေ့နေရသဖြင့် အတိုင်းပင် ပျော်ရွှင်ခဲ့သည်။ ချစ်ဦးမှာ အရင်ကလို ခဲသွေး မဟုတ်တော့ပဲ၊ မြေကြီးများကို စတင်တွေ့ရှိသူ နှိမ်နင်းနိုင်သူဖြစ်၍ မျက်နှာရနေသည်။

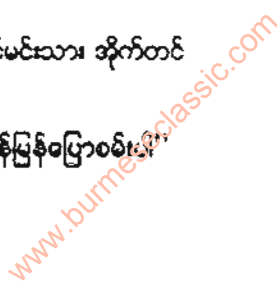
ငါးခွဲစင်မှ အပျိုမလေးတွေသာမက ရွာထဲက အပျိုချောကလေးများကပင် သတ္တိခံ ချစ်ဦးကို ကိုချစ်ဦး... ကိုချစ်ဦးနှင့် မျက်နှာပေးကာ ဆက်ဆံလာခဲ့ကြသည်။ ချစ်ဦးမှာ နဂိုကပင် ခြေထောက်တစ်ဖက်ဆာနေသဖြင့် ထောက်ကြွထောက်ကြွ ဖြစ်နေရာမှာ ပိုပြီး ထောက်ကြွကာ နီးမမြင် လေမမြင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ငါးခွဲစင်သို့ ရောက်သောအခါ ဂွမ်းပုံ၏ ညီမဖြစ်သူ မိညွက်က

“ကိုချစ်ဦးကြီး မြေပြိတ္တာကြီးတွေကို ဘယ်လိုနှိမ်နင်း ထိုက်သလဲ ပြောပါဦး”

ထိုအခါ ချစ်ဦးကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ရှင်ရှင်မင်းသား အိုက်တင်အမ်းကာ ဟန်ချောပြနေသဖြင့် အရီးစွာက...

“ဟဲ့... ချစ်ဦး။ အိုင်တင်ပဲမနေနဲ့ မြန်မြန်ပြောပါဦး”

ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုတွေ မြေပြိုတာကြီးတွေ ထွက်အလား
အဲဒါတွေနဲ့ အသေးလက်မောင်း လက်ရုံးလောက် အကောင်တွေ
အုပ်စုတာ မနည်းဘူး။ မြေတွေက ညဘက်မှ အစရာထွက်တာကိုး

“ဪ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုထဲမှာ ရွာအရှေ့ဖျားနား
နေတဲ့ အောင်သူလည်းပါတယ်။ သူက မြေကြီးတွေကို တစ်ခါမျှ မဖြို
ဘူးဗျ။ ဒါနဲ့ အဲဒီမြေတွေလည်းသွားပြီး မကြာခင်မှာ ကလေးကိုယ်တို့
လောက်ရှိတဲ့ မြေပြိုတာကြီးတွေ ဆင်းလာပါလေရော။ အဲဒီမြေပြိုတာကြီး
တွေဟာ အရမ်းကြီးပြီး မျက်လုံးများကလည်းနီရဲပြီး အရောင်တောက်
နေတယ်။ အဲဒါကို အောင်သူက တွေ့တော့ကြောက်ပြီး သေးဖျန်းဖျက်
ပါချလိုက်တာ ကိုကြီးမြဒင်နဲ့ ကိုတာတီးတို့ ပုဆိုးတွေပါပေကုန်ရော
အစကတော့ ဖောနဲ့ဆိုတော့ မသိဘူး။ နောက်မှသိပြီး အောင်သူ
ဆောင့်ကန်လိုက်တာ။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့ပါသိပြီး တဟားဟား
ရယ်ခဲ့ကြတယ်”

“ဟင် ... ဒါဆို ဝှမ်းပုံရေ ... ညည်းလင်ပြန်လာအ
သေးစော်မန်ဘူးလား”

“ကျွန်မတော့ သတိမထားမိပါဘူး၊ အရီးစွာရယ်”
ထိုအခါ ဒေါ်ဒွန်းလှက ...

“ဝှမ်းပုံက ဘယ်သိပါ့မလဲ။ သူ့လင်မြဒင်မျက်နှာကိုပဲ မြင်တာ
သေးနဲ့ရော ချွေးနဲ့ရော ဘယ်လောက်နံနံ သူကတော့ မွှေးနေတာပဲ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“အရီးစွာတို့ ဒေါ်ဒွန်းလှတို့ကလဲ မကောင်းဘူး”

ဝှမ်းပုံက ရှက်သွားကာ ခေါင်းကလေးကို ငုံ့ထားလိုက်သည်။

သူ့နှုတ်ကြီးလှသော နှင်းဥပင် သွားကလေးပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်သည်။

ဤအပြုံးကလေး တစ်ချက်ကပင် ချစ်ဦး၏ ရင်ကို လန်းရွှင်

အေးမြ သွားခဲ့သည်။

“နှင်းဥသာ ငါ့ရဲ့ချစ်သူဖြစ်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ”

ထိုအတွေးနှင့် စိုက်ကြည့်နေသော ချစ်ဦးကို ထွေးမြက

မြင်သွားပြီး ...

“ဟဲ့ ... ချစ်ဦး။ နင်လည်း နင်းဥကို ကြည့်နေလိုက်တာ

ချက်လုံးကြီးပါ ကျွတ်ထွက်သွားဦးမယ်”

ထိုသို့ လှမ်းပြောလိုက်ရာ ချစ်ဦးမှာ ရှက်သွားပြီး ...

“မထွေးမြကလည်း မဟုတ်ဘယုတ်တွေ လျှောက်ပြောနေတယ်”

ဟု အရှက်ပြေပြောလိုက်သည်။ ထိုတွင် ဒေါ်ဒွန်းလှက ...

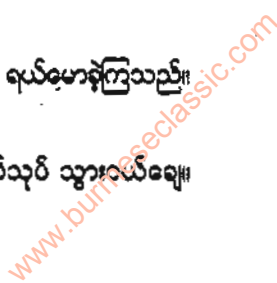
“ဟဲ့ ... ချစ်ဦး။ ရှက်မနေနဲ့၊ နင်ကပြောလိုက်ပါလား”

“ကျွန်တော်က ဘာပြောရမလဲ”

“ကျွန်တော်က ခေါ်တာမျိုး၊ နာဗူးနဲ့ ပါပူပေါင်းထားတာလို့”

“ဟင်း ... အရီးပြောမှ ပိုဆိုးကုန်ပြီ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

မေ့ ... ဒီမှာ ငွေငါးရာ”

ငွေငါးရာ ပစ်ပေးလိုက်ရာ ချစ်ဦးက ကောက်ယူပြီး ငါးခွဲစင်က အဆင်းတွင် ခလုတ်တိုက်ပြီး ...

“ဂုန်း... ကလုံး... ကလုံး... ဘုန်း”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ ငါးခွဲစင်အောက်သို့ ကျသွားခဲ့သည်။ အားလုံးမှာ အားနာ၍ မရယ်သော်လည်း ပြုံးစိစိနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ချစ်ဦးက အရာရာနှင့် အကြောင်းကြောင်း...။ ချစ်ဦးမှာကား ရွာအလယ်ရှိ လက်ဖက်သုပ်ဆိုင်သို့ တန်းပြေးသွားခဲ့သည်။ အတော်ထောကြာမှ ချစ်ဦးပြန်လာခဲ့သည်။

နှင်းဥတို့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှာ ခါတိုင်းလိုပင် လက်ဖက်စားရင်း ရယ်စရာမောစရာပြောရင်း အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ညနေ (၃)နာရီသို့အရောက်တွင် သူဌေး၏တူတော်မောင် ဆန်နီအုန်း ရောက်လာပြီး ...

“မနှင်းဥတို့ အားလုံးစားဖို့ လက်ဖက်သုပ် ဝယ်လာခဲ့တယ်။ ဤသို့ပြောပြီး လက်ဖက်သုပ်အထုတ်များကို လှမ်းပေးခဲ့ပြီး နှင်းဥက ...

“စောစောကပဲ ချစ်ဦးဝယ်ကျွေးလို့ ကျွန်မတို့ စားဖို့ပဲ မစားတော့ဘူး”

ဖိုးကနဲ စပ်ကနဲ ပြောလိုက်ရာ ဆန်နီအုန်းမှာ မျက်နှာတစ်ဖက် ပျက်သွားပြီး ...

“မနှင်းဥရယ် လက်ဖက်သုပ်ဆိုတာ ဖိုက်ဝတယ်လို့မှ မရှိဘူး”

ထပ်စားပါဦး”

“မစားချင်တော့ဘူး။ စားမယ့်သူမရှိရင် အဲဒါကို ခွေးသာကျွေးလိုက်တော့”

နှင်းဥက ဤသို့ ခပ်ရွဲရွဲပြောလိုက်သဖြင့် အားလုံးက ပြုံးစိစိ ခြင်သွားခဲ့သည်။ သည်တွင် ပြုံးစိစိဖြစ်နေသော ချစ်ဦးကိုမြင်သွားပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... ချစ်ဦး၊ မင်းက ငိုဦးလေး အိမ်မှာ ခိုကပ်ထားပြီးတော့ ဦးလေးရဲ့တူဖြစ်တဲ့ ငိုကိုတောင် ပမာမခန့် ပြုံးစိစိ လုပ်ဝံ့တယ် ဘုတ်လား”

ဤသို့ နှင်းဥကိုမနိုင်၍ ချစ်ဦးကိုမဲရာ ချစ်ဦးကလည်း ...

“နှင်းဥတို့အုပ်စုကို မင်းမရောက်ခင်ကတည်းက လက်ဖက်သုပ် ဆွေးလာတာ။ မင်းက နောက်မှ ရောက်တာပါကွာ”

“မင်းက တော်တော်လူပါးဝေပါလား။ ခြေကျိုးရဲ့”

ဆန်နီအုန်းက သူတစ်ပါး၏ အားနည်းချက်ကို ထောက်၍ ပြောလိုက်ရာ နှင်းဥမှာ အနိုင်အထက်ကျင့်သည်ကို မခံတတ်သူပီပီ ...

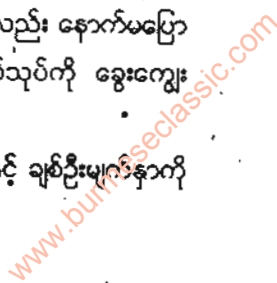
“ကိုဆန်နီ ... သူတစ်ပါးရဲ့ အားနည်းချက်ကို ထည့်မပြောနဲ့”

သူပြောတာတွေက အမှန်တွေကြီးပဲ။ သူက အရင်ကတည်းက လက်ဖက်သုပ် ဝယ်ကျွေးလာတာ”

“ဪ ... ဒီလိုလား မနှင်းဥရဲ့။ ဒါဆိုလည်း နောက်မပြောနဲ့”

အတော့ပါဘူးဗျာ။ ဟေ့ကောင် ချစ်ဦး ဒီလက်ဖက်သုပ်ကို ခွေးကျွေးလိုက်စမ်း”

ပြောပြောဆိုဆို လက်ဖက်သုပ်အထုတ်နှင့် ချစ်ဦးမျက်နှာကို

လှမ်းပေါက်လိုက်သည်။ လက်ဖက်သုပ်များမှာ ပလပ်စတစ် အပျော့
အိတ်နှင့် ထည့်ထားသည့်အတွက် ချစ်ဦးမျက်နှာတစ်ခုလုံး လက်ဖက်သုပ်
များဖြင့် ပေပွသွားခဲ့သည်။

“မှတ်ထား... ဒါအစပဲရှိသေးတယ်။ နောက်တစ်ခါဆိုရင်
အသေပဲ”

ဆန်နီအုန်းက ဒေါသတကြီး မြေကြီးကို ဖနှောင့်နှင့်ပေါက်ပြီး
ထွက်သွားခဲ့သည်။ နှင်းဥတို့အုပ်စုမှာ စောစောကလို တဟားဟား
မရယ်နိုင်တော့ပဲ ချစ်ဦးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ခပ်ဆိတ်ဆိတ်
နေခဲ့ကြသည်။

ညနေ(၆)နာရီခန့် အချိန်တွင် ...

“ဒီနေ့တော့ ငါတွေတော်တော်ကျတာနဲ့ ငါ့ခွဲရတာ နောက်ကျ
နေပြီ”

နှင်းဥက စတင်၍ ဤသို့ပြောလိုက်ပြီး ...

“ချစ်ဦးရေ ... ချစ်ဦး”

“ဘာလဲ နှင်းဥရ”

“ငါအိမ်အပြန်နောက်ကျနေပြီ။ ဟိုကောင် ဆန်နီအုန်းရဲ့
အန္တရာယ်ကလည်း ရှိသေးတယ်။ ဒီတော့ ငါအိမ်ပြန်ရင် နင်အဖော်လိုက်ခွဲ”

“ဒါများ ပြောဖို့တောင် မလိုပါဘူးဟာ။ ငယ်ငယ်ကတည်းကစ
ငါနှင့်နောက်ကို လိုက်နေကြပဲ”

“အေး... ဒါဆို၊ ငါ အလုပ်ပြီးပြီ။ ငါပြန်တော့မယ်။ ငါနဲ့
ခါးထည့်ထားတဲ့ အိတ်ကိုယူပြီး ငါ့နောက်ကလိုက်ခွဲ”

“အေးပါဟ”

အမှန်တကယ်တော့ ချစ်ဦးမှာ နှင်းဥသာမက ဘယ်သူလိုက်ပို့
နိုင်မိန်း မပြီးမပြုလိုက်ပို့ တတ်သူဖြစ်သည်။ နှင်းဥကရှေ့မှသွားကာ
သူကနောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။ သွားရင်းနှင့် ကိုသိန်း၏ ထန်းရည်တဲ
ဆန်းသို့အရောက်တွင် ...။

ဆန်နီအုန်း ထွက်လာပြီး နှင်းဥကို တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာ
သည်ဟု ထင်မှတ်ပြီး ...

“ဟိတ် ... မနှင်းဥ ရပ်ပါဦး”

“မရပ်နိုင်ဘူး။ ငါ့မှာ အချိန်မရှိဘူး”

“အရေးကြီးတဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ပြောချင်ရင် နောက်မှပြော အခုခိုးချုပ်နေပြီ”

“ငါဆိုတဲ့အကောင်က ဘယ်သူ့ အမိန့်ပေးတာမှ မခံဘူး။

ပြောစရာရှိတာ အခုပဲပြောမယ်”

ဤသို့ပြောပြီး ရှေ့မှကာဆီးရပ်လိုက်သဖြင့် ...

“နင်... ဖယ်မလား၊ မဖယ်ဘူးလား”

နှင်းဥက အသံခပ်မာမာနှင့် ပြောလိုက်ရာ ...

“မဖယ်တော့ နင်က ဘာလုပ်ချင်သေးလဲ”

ပြောပြောဆိုဆို နှင်းဥ၏ လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရာ

နှင်းဥမှာ လွန်စွာစိတ်ဆိုးသွားပြီး ...

“ခွပ်”

“ခွပ်”

“ဘုန်း”

ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အပြေးလားပြီး လှမ်းထိုးလိုက်ရာ ဆန်နီအုန်းမှာ ဖင်ထိုင်ရက် လဲကျသွားသည်။ ဆန်နီအုန်းသည် နဂိုကမှ စိတ်ဆတ်သူဖြစ်ပြီး အရက်ဝင်သွားသောအခါ ပို၍ဒေါသတကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ၎င်း၏ ဦးလေးနေအိမ်တွင် ကပ်ရပ်နေသော ချစ်ဦးလှို လူမျိုးက သူ့ကိုထိုးသည်အတွက် ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲကာ ...

“ခွတ်”

“ခွတ်”

“ခွတ်”

“ဘုန်း”

ချစ်ဦးကို ဆန်နီအုန်းမှ တရကြမ်းလိုက်ထိုးရာ ချစ်ဦးမှာ ထိုဆိုင်ရှေ့တွင် အလဲလဲအကွဲကွဲ ဖြစ်သွားတော့သည်။ ၎င်းတို့ နှစ်ဦး သတ်ပုတ်နေသည့်အတွက် ထန်းရည်ဆိုင်ထဲမှ လူအများထွက်လာပြီး ဝိုင်းဆွဲတော့မှ ရန်ပွဲပြီးသွားခဲ့သည်။ ချစ်ဦးလည်း နှင်းဥကို လိုက်ပို့ပြီး အိမ်သို့ပြန်သွားရာ သူဌေးက လူလွတ်ခေါ်သဖြင့် သူဌေးထံမှောက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

“မောင်ချစ်ဦး မင်းကို ဦးလေးပြောစရာရှိလို့ အခေါ်ခိုင်း လိုက်တာကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ ဦးလေး”

“မင်းကို မင်းမိဘများ ကွယ်လွန်သွားကတည်းက ဦးလေးမင်းကို စောင့်ရှောက်ထားခဲ့တာ မင်းလည်း အသိပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေး”

“နောက်ပြီး ဆန်နီအုန်းဆိုတာက ဦးလေး အစ်ကိုကြီးရဲ့သား၊ ဦးလေးရဲ့ တူပဲ။ သူကလည်း သူဌေးပဲ။ ဒီမှာ စီးပွားရေး အခြေစိုက်ဖို့ ရောက်လာတာ မင်းတို့နှစ်ဦး ရန်ဖြစ်ကြတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းက စပြီး ထိုးတာဆို”

“ဒါဆို မင်းမှာ အပြစ်ရှိတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာကြောင့် မင်းက စပြီးထိုးတာလဲ”

“နှင်းဥကို လက်ဆွဲလို့ပါ”

“နှင်းဥကို လက်ဆွဲတာ မင်းကကြားထဲက မနာနဲ့။ ဘာကြောင့် ထဲဆိုတော့ နှင်းဥရဲ့မိဘများနဲ့ ဆန်နီအုန်းရဲ့ မိဘများက နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စကားပြောဆိုပြီးကြပြီ။ နောက်တစ်ပတ်လောက်မှာ ဆန်နီအုန်းရဲ့ မိဘများ ဆောက်လာပြီး စေ့စပ်မင်္ဂလာ လုပ်ကြမယ်။ နောက်တစ်ပတ်မှာ လက်ထပ် မင်္ဂလာလုပ်လိမ့်မယ်”

“ဟင်”

ချစ်ဦးမှာ စောစောက ဆန်နီအုန်း ထိုးထားသည့် ဒဏ်ရာထက် အခုသူဌေးပြောလိုက်သည့် စကားမှာ ပို၍ရင်မှာနာကျင်မိသည်။

“အဲဒီတော့ နှင်းဥနဲ့ ဆန်နီအုန်း ကိစ္စမှာ နောက်ကို မင်း ဆင်မပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး... ဦးလေးက မင်းကို သိအောင်ပြောချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး”

ချစ်ဦးမှာ အလွန်ပင် စိတ်ထိခိုက်ကာ သူ့နေသော အဖိတ်လေးသို့ သွားကာ တစ်ယောက်တည်း တွေးတောနေခဲ့သည်။

ည(၁၀)နာရီခန့် အချိန်တွင်... ၎င်း၏ အဖိတ်လေးထဲသို့ အောင်ကြီးနှင့် ခင်မြင့်တို့နှစ်ဦး ဝင်လာပြီး အဖိတ်လေး၏ အပြင်ဘက်သို့ ဆွဲခေါ်ထုတ်သွားပြီး...

ခင်လှမ်းလှမ်းရှိ သရက်ပင်တွင် ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်လိုက်ရာ ချစ်ဦးက...

“ဟေ့ကောင်တွေ... ဟေ့ကောင်တွေ... ငါ့ကို ဘာလုပ်တာလဲ”

ဤသို့ အော်ပြောလိုက်ရာ အကွယ်မှ ဆန်နီအုန်း ထွက်လာပြီး...

“လူပါးဝတ်အကောင်ကို ဆုံးမဖို့ ကြိုးနဲ့ချည်ထားတာ”

“ဟေ့ကောင် သတ္တိရှိရင် အခုကြိုးဖြေလိုက် တစ်ယောက်ချင်း ချမယ်။ ငါက မင်းလိုကောင် မပြောနဲ့ ခြေဆိုးကြီးတွေတောင် တိုက်လာတဲ့ အကောင်”

“ဟေ့ကောင် ချစ်ဦး၊ ခြေကျိုး အပိုစကားတွေ မပြောနဲ့ မင်းနဲ့ တစ်ယောက်ချင်းချင်း ချဖို့ မတန်လို့ ကြိုးချည်ပြီးမှ ငါလူတွေကို ရိုက်ခိုင်းမယ်”

“မင်း... သတ္တိမရှိတဲ့ အကောင်ပဲ”

“ဟေ့ကောင်တွေ ဒီကောင်ကို နာနာရိုက်ကြစမ်း”

“ရွန်း”

“ရွန်း”

“အမလေးဗျ”

“ရွန်း”

ချစ်ဦးအား တိုင်မှာကြိုးချည်ကာ တရွန်းရွန်း ရိုက်နှက်ခဲ့သည်။ အချက်ပေါင်းမည်မျှ ရိုက်သည်မသိ။ ချစ်ဦးမှာ တောင့်မခံနိုင်တော့ပဲ ဗျော့ခွေကာ သတိလစ်သွားခဲ့သည်။ ထိုအခါ ဆန်နီအုန်းက...

“ဒီကောင်ကို လှေတစ်စင်းမှာတင်ပြီး မျောလိုက်။ အခုလို ချေချိန်ဆိုရင် ပင်လယ်ထဲကို မျောသွားလိမ့်မယ်။ ပင်လယ်ထဲမှာ နှိုင်းပုတ်ပြီး သေလဲ အေးတယ်”

ထို့နောက် ဆန်နီအုန်း၏ လူများက ချစ်ဦးကို လှေပေါ်တင်ကာ မျောလိုက်သည်။ လှေကလေးမှာ ရေဦးအတိုင်း တအိအိ မျောသွားခဲ့သည်။ ချစ်ဦးမှာ လှေငယ်ပေါ်တွင် သတိလစ်ကာ တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ပင်လယ်ဝဆီသို့ မျောသွားခဲ့ပါတော့သည်။

အခန်း(၈)

“မိုးပေါ် ကကျလာတဲ့ ကျောက်တုန်းကြီး”

“ငါ... တယ်ရောက်နေပါလိမ့်”

ချစ်ဦးသည် သတိရ၍ မျက်စေ့ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ စိမ်းညိုညို၊ သစ်ပင်တန်းများ၊ အုန်းပင်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မှ သူသည် လှေတစ်စင်းဖြင့် ကျွန်းတစ်ကျွန်း၏ ကမ်းစပ်၌ ရောက်နေမှန်း သိလိုက်သည်။

သူသည် လှေပေါ်မှထရန် ပြင်ဆင်လိုက်ရာ ...

“အား... ကျွတ်ကျွတ်... ကျွတ်ကျွတ်”

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အလွန်နာကျင်နေသည်။ သည်တော့မှ မနေ့ညက အဖြစ်အပျက်ကို သူ့သတိရလိုက်သည်။

“ဪ... မနေ့ညက ဆန်နီအုန်းတို့အုပ်စု ငါ့ကို ဝိုင်းရိုက် ကြတာကိုး”

သူသည် နာကျင်မှုကို ကြိုတင်မှီခိုခံရင်း လှေပေါ်မှ ဆင်းကာ ကမ်းစပ်ဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ပြီး ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို လှမ်းကြည့်

လိုက်သောအခါ ...

“ဪ... အခု ငါရောက်နေတဲ့ နေရာက လိပ်ကျွန်းပဲ တော်ပါသေးရဲ့ ငါတို့ရွာနဲ့ သိပ်မဝေးလို့”

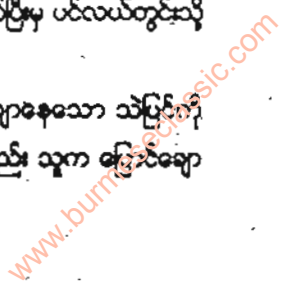
သူသည် ယိုင်တိုင်တိုင်ဖြင့် တောအတွင်းသို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။ ဩဇာပင်များတွင် ဩဇာသီးများ ပြုတ်သိတ်စွာသီးနေပြီး တစ်ချို့သော ဩဇာသီးများမှာ ကျေးဇူးတင်တို့ ထိုးချသောကြောင့် မြေကြီးပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲနေသည်။

သူသည် မြေကြီးပေါ်တွင် ကျနေသော ဩဇာသီးများကို ကောက်ယူစားလိုက်သည်။ အလွန်ဆာနေသောကြောင့် ဩဇာသီးများကို စားရသည်မှာ နတ်သုဒ္ဓါတစ်မျှ လွန်စွာစားကောင်းလှပေသည်။

ထိုမှ ကမ်းစပ်ဆီသို့ဆက်၍ လျှောက်သွားရာ လိပ်ဥကျင်းများကို တွေ့ရှိခဲ့သည်။ လိပ်ကျင်းသည် အခြားနေရာများနှင့်မတူ ပြောင်ချောနေသည်။ ချစ်ဦးတို့က လိပ်ဥကျင်းနေကျဦး မြေကြီးကို ကြည့်ရုံနှင့် လိပ်ဥကျင်းမှန်းသိသည်။ ပင်လယ်တွင်းရှိ လိပ်တို့သည် ဥ ဥချင်သောအခါ စားစပ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။

ပင်လယ်နှင့်မနီးလွန်း မဝေးလွန်းသော နေရာမှာ သဲသောင်မြင်ကို ယက်ပြီး ဥဥလှေရှိသည်။ ဥဥပြီးနောက် သဲများဖြင့် ဥများကို နှံကာ သဲပြင်ပေါ်၌ သူ၏ ဗိုက်ဖြင့် ချောအောင်ပွတ်ပြီး ပင်လယ်တွင်းသို့ ပြန်ဆင်းသွားလေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် သဲသောင်ပြင်တွင် ပြောင်ချောနေသော သဲပြင်ကို ဆက်ကြည့်ပါက လိပ်ဥများကို ရရှိပေမည်။ အခုလည်း သူက ပြောင်ချော

နေသော သဲသောင်ပြင်ကို တူးကြည့်လိုက်ရာ ...

“ဟာ ... လိပ်ဥတွေ အများကြီးပဲ”

လိပ်ဥဆယ်လုံးခန့် တွေ့ရှိရာဖြင့် ခါးပုံစထဲတွင် ထည့်လိုက်သည် သူသည် ကမ်းစပ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး လိပ်ဥများကို အစိမ်းလိုက် ဖောက်သောက်လိုက်သည်။ သုံးလုံးခန့်ဖောက်သောက်လိုက်သောအခါ အင်အားများ ပြည့်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ် ကျွန်းနှင့်မနီးမဝေး ရေစိကြောင်းတွင် အရာဝတ္ထုတစ်ခု မျောလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက် သောအခါ ရှည်မျောမျော မည်းနက်နေသော သေတ္တာတစ်လုံး ...

“သေတ္တာတစ်လုံး မျောလာတာပါလား ငါသွားဆယ်မှပဲ”

သည်အကွာအဝေးလောက်တော့ ပင်လယ်ပြင်အနီးမှာ ကြီးပြင်း လာတဲ့ ချစ်ဦးတို့က အပျော့ပင်။ သူကသေတ္တာကြီးဆီသို့ လက်ဖက် ကူးသွားခဲ့သည်။ ထိုနောက် သေတ္တာကြီးကို သယ်ဆောင်ကာ ကျွန်းဆီသို့ ပြန်၍ ရေကူးလာခဲ့သည်။ သေတ္တာကြီးပေါ်တွင် အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ စာလုံးများ ရေးထားသည်ကို တွေ့ရသည်အတွက် ...

“ဒီသေတ္တာကြီးဟာ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောပေါ်က ကျရစ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်မယ်။ ဒီသေတ္တာကြီးထဲမှာ ဘာတွေပါလဲ မသိဘူး၊ ဖွင့်ကြည့် ခြီးမှပဲ”

ဤသို့စဉ်းစားပြီးနောက် သေတ္တာကြီးတွင် ခပ်ထားသည့် သေတ္တာ ဂလောက်ကြီးကို ကျောက်ခဲဖြင့် ရိုက်ထုလိုက်ရာ ...

“သေတ္တာကြီးတော့ ပွင့်သွားပြီ”

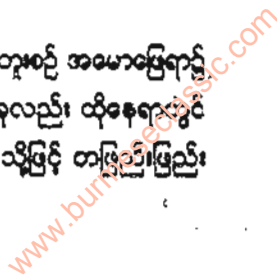
သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ဥရောပဝတ်စုံများ၊ လောင်းကုန် အင်္ကျီများနှင့် အခြားအသုံးအဆောင်များကို တွေ့ရှိရသည်။ အမှန်စင်စစ် ထိုသေတ္တာကြီးမှာ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောတစ်စီးမှ မျောလာသည့် ဇာတ်သေတ္တာ ကြီးဖြစ်နေသည်။

“အင်း ... အစိုးတန်ပစ္စည်းတွေလဲ မပါဘူး။ ဒီကုတ်အင်္ကျီ တွေပဲပါတော့ ချမ်းတဲ့အခါ ဝတ်ရတာပေါ့”

ထိုသို့ စိတ်ကူးဖြင့် ကုတ်အင်္ကျီများကို သေတ္တာထဲပြန်ထည့် လိုက်သည်။ အစာစား၍ ခိုက်ဝသွားသောအခါ လွန်စွာ အိပ်ချင် လာခဲ့သည်။ ကမ်းစပ်ခရီးသည်မှာ ဒီရေအတက်အကျရှိသဖြင့် အိပ်နေ ခင်းနှင့် ရေတက်နိုင်သည်။ စိတ်မချရပေ။ ထို့ကြောင့် သေတ္တာကြီးကို ပိုက်ကာ တောတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ဤလိပ်ကျွန်းသည် ချစ်ဦးတို့လူစု မကြာခဏလာရောက်ပြီး လိပ်ဥတူးရာနေရာဖြစ်၍ ဤကျွန်း၌ ဘယ်နေရာ ဘာရှိသည်ကို သိသည်။ ထိုကျွန်း၏အလယ်တွင် ကျောက်ဖျာတစ်ချပ်ကြီးကဲ့သို့ ပြန့်ပြူးနေသော ကျောက်ပြားချပ်ကြီးရှိသည်။ ရှေးလူကြီးများ ပြောစကားအရ ဤနေရာသည် ဆူးအခါက နဂါးမယ်တော်၏ နတ်ကွန်းဟုဆိုကြသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသောအခါ အစိုးအကာများ ပျက်စီးသွားပြီး အင်္ဂတေချပ်ကြီးသာ တျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေရာသည် ယခင်က ချစ်ဦးတို့ လိပ်ဥတူးစဉ် အမောဖြေရာ၌ ဤကျောက်ဖျာကြီးပေါ်တွင် နားလှေရှိသည်။ ယခုလည်း ထိုနေရာတွင် သေတ္တာကြီးကို ခေါင်းအုံက အိပ်စက်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း

ညနေစောင်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ထိုစဉ် မိုးကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ညိုမှောင်ကာ မှောင်ရည်သန်းနေသည်။

“အင်း... ငါ့ရွာတော့ခဲ့တူတယ်။ အချိန်မဟုတ်၊ အခါမဟုတ် သင်ကြားနားနားပြီးဆိုတော့ သင်ကြားလက်ဆေးမိုး ရွာမယ်နဲ့တူတယ်”

ကောင်းကင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ဤသို့ တွေးတောလိုက်သည်။

ချစ်ဦးတွေးထင်သည်အတိုင်းပင်။ ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံး ညိုမှောင်လာပြီး လျှပ်ပန်းလျှပ်ခွယ်များ မိုးထစ်ချွန်းသံများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“လျှပ်စီးတွေကလည်း လက်လိုက်တာ”

“ဂျိမ်း... တလိမ်းလိမ်း... ဂျိမ်း”

“ဘုရား... ဘုရား”

ချစ်ဦးမှာ ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံးတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ၍ လျှပ်ပန်းလျှပ်ခွယ်များ လင်းလက်ပြီး မိုးထစ်ချွန်းနေသဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေသည်။

ထိုလျှပ်ပန်းလျှပ်ခွယ်တို့ကြောင့် ကျောက်ဖျားကြီးမှာ လင်းကလင်းကနဲဖြစ်လာသဖြင့် ချစ်ဦးမှာ ကြောက်လန့်ပြီး ကျောက်ဖျားပေါ်ဆင်းလိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်ကြီးနားတွင် ငိုနိုးရင်းစောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ထိုစဉ် ...

“ဂျိမ်း... တလိမ်းလိမ်း... ဂျိမ်း”

“ဒိုင်း”

“အမလေးဗျ”

လောကကြီးမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်သည်မသိ။ လျှပ်စစ်မီးတွေ သင်းလက်လာပြီး မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သည်။ ချစ်ဦးမှာ ကြောက်အား သန့်အားနှင့် သစ်ပင်ခြေရင်း၌ ဝပ်ချလိုက်သည်။ မိုးကြိုးပစ်သည့် အချိန်ကြောင့် မြေကြီးများပင် သိပ်သိပ်တုန်သွားခဲ့သည်။ သူသည် နားကို ဆက်နစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်ကာ မျက်စေ့မှိတ်ထားပြီး သစ်ပင်ခြေရင်း၌ ခပ်နေသည်။

တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် မိုးစဲသွားတော့သည်။ ထိုအခါမှ သစ်ပင်ခြေရင်းမှထ၍ ကျောက်ဖျားကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ...

“ဟာ... ဘာလုံးကြီးပါလိမ့်”

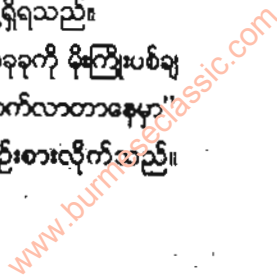
ကျောက်ဖျားကြီးပေါ်တွင် ကျောက်သားလုံးကြီးတစ်ခု ရောက်နေသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်... ဒီကျောက်တုန်းကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရောက်လာတာပါလိမ့်”

ထူးဆန်းစွာရောက်လာသော ကျောက်တုန်းကြီးကို သူသည် နည်းပတ်ကာ ကြည့်နေသည်။ ကျောက်တုန်းကြီး၏ တစ်ဖက်မျက်နှာကြီးမှာ မီးလောင်ကျွမ်းနေသည့် အရာများကို တွေ့ရှိရသည်။

“အင်း... ဒီနားက ကျောက်တောင်တစ်ခုကို မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်တဲ့ အဲဒီကျောက်တောင်အစွန်းပေါ် အရှိန်နဲ့ ဒီရောက်လာတာပေးမှာ”

ချစ်ဦးလည်း သူဉာဏ်မိသလောက် စဉ်းစားလိုက်သည်။

ထိုကျောက်တုန်းကြီး၏ တစ်ဖက်မျက်နှာပြင်မှာ မီးလောင်ကျွမ်းနေသည့် အရာများရှိသော်လည်း တစ်ဖက်မျက်နှာပြင်တွင် ငွေရောင်ကဲ့သို့ လင်းလက်သည့် ကျောက်မှုန်များစွာရှိနေသည်။ သို့ဖြင့်... တပြည်ပြည် လထွက်လာသောအခါ လ၏အလင်းရောင်ကြောင့် ထိုကျောက်တုန်းကြီး၏ ခွဲခြမ်းနေရာမှ ငွေရောင်အစက်အပျောက်ကလေးများမှာ အရောင်ပြန် သည့်နယ် လင်းလက်နေပါတော့သည်။

“အလို... ဒီကျောက်တုန်းကြီးက အရောင်တွေ တလင် လက်လင်းလက်နေပါလား”

ထူးဆန်းသော ကျောက်တုန်းကြီးကို ဆုံညွှန် ငေးမောကြည့် နေမိသည်။ သူသည် မည်မျှကြာအောင် ငေးကြည့်နေမိသည်မသိ။

သူ၏နားထဲတွင် ...

“အို”

“အို”

“အို”

ဟူသော မြေတွန့်သံကြီးများကို ကြားရသဖြင့် နောက်ဆုတ်၍ ရှုပတ်အကွယ်မှ ဖောင့်ကြည့်ရာ မြေတွန့်သံကြီးများမှာ တပြည်ပြည် ကျယ်လောင်လာသည်။ ထိုနောက် ဖောင့်မဲမှ မြေကြီးသုံးကောင်မှ တွန့်ခွဲအော်မြည်ကာ ကျောက်ပြာဆီသို့ အရွေ့ရွေ့လာနေသည်။ ထိုမြေကြီး များမှာ ခပ်မြန်းကျန်း၍ တွေ့ရှိသော ဝါးခြောက်စားသည့် မြေကြီးများမှ အရွယ်အစားမှာ အစ်တိုင်းအညှီ၊ မြစ်နေသည်။

ထိုမြေကြီးများသည် ကျောက်များပေါ်သို့ အက်လာ၍ ကျောက်အောက်

ဦးရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

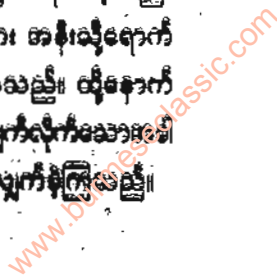
“အင်း... ဒီမြေကြီးသုံးကောင်က ခပ်ပြန်းကျန်းက ဆွတ်လာတဲ့ မြေကြီးတွေဖြစ်ပုံရတယ်။ ဟိုမှာအသိုက်လည်း မရှိတူး ဆိုတော့ ဒီဘက်ကျွန်းမှာ လာနေတာဖြစ်မယ်”

ချစ်ဦးတွေေးသည်မှာ မှန်ကန်ဖို့များသည်။ ထိုမြေကြီးများမှာ အုပ်စုလိုက်နေပြီး ညအခါမှသာ အစာရှာထွက်လေ့ရှိသည်။ နေ့အခါတွင် အရှောက်ဆောင်များ၊ တွင်းကြီးများထဲတွင် နေလေ့ရှိသည်။

မြေကြီးများနှင့် ဤကျောက်တုန်းကြီးများမှာ မည်သို့ဆက်စပ် သည်မသိ။ ကျောက်တုန်းကြီးအား ရစ်ပတ်ပြီးနောက် ကျောက်တုန်း ကြီးတွင် ပျစ်ခွဲခဲ့အရည်များကို အန်ချလိုက်ကြသည်။ မြေကြီးသုံးကောင်နှင့် ပျစ်ခွဲခဲ့အရည်သုံးပုံကို လရောင်အောက်တွင် ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် မြေကြီးများမှာ တောထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားခဲ့သည်။

“အင်း... ဒီပျစ်ခွဲခဲ့အရည်က ဘာတွေပါလိမ့် မဟုတ်မှ ခြံရာ အဆိပ်ရည်တွေ အန်ချတာများလား”

ထိုသို့တွေးတောနေစဉ် ထိုအရည်များမှ လက်ဖက်စိမ်းအနံ့များ ဆွတ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ မကြာမီ ဤအော့တွင်းရှိ ယုန်ကလေးများ ကျက်ရှိလာပြီး ထိုအရည်ရှိရာသို့ အလှူအယက် သွားရောက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ယုန်ကလေးများသည် ပျစ်ခွဲခဲ့အရည်များ အနံ့သို့ရောက် ရာပြီး အနံ့ခံသကဲ့သို့ ရှေ့တိုးရောက်ဆုတ်လုပ်နေသည်။ ထိုနောက် အစ်ကောင်က ထိုအရည်များကို လျှာမြှုပ်စား၍ လျှက်လိုက်သောအခါ ယုန်များကလည်း အလှူအယက် တိုးရေ့ကာ လျက်ခိုကြသည်။

အနုပညာလည်း ယုန်ကလေးများ၏ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“အင်း... ယုန်တွေကတော့ မြွေကြီးတွေရဲ့ အနံ့ထားတဲ့ အပျဉ်တွေကို လျှက်နေပြီ။ အနံ့ကလည်း လက်ဖက်နံ့ဆိုတော့ ယုန်တွေ ကြိုက်တဲ့အနံ့နေမှာ”

ထိုသို့တွေး၍ အတွေးမဆုံးခင်ပင် ...

“ဘုတ်”

“ဘုတ်”

“ဘုတ်”

ယုန်ကလေးများမှာ ကျောက်ဖျာထက်၌ တဘုတ်ဘုတ်ဖြင့် လဲကျကုန်သည်။

“ဟာ ... ယုန်ကလေးတွေတော့ အဆိပ်မိပြီထင်တယ်”

ယုန်ကလေးများမှာ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး အကြောဆွဲကာ အသက်ထွက်သွားခဲ့သည်။

“အင်း... ယုန်တွေတော့ ရှော့ကုန်ပြီ။ ဒါကြောင့် ငါ့ထက် ပါတယ်။ မြွေကြီးက အဆိပ်တွေကို အနံ့ချထားတာဖြစ်မယ်လို့”

ထိုသို့ စဉ်းစားနေစဉ် တစ်နှိုင်းအသံများဖြစ်ပေါ်လာပြီး တောထဲ မြွေကြီးများ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုမြွေကြီးများသည် သေနေသော ယုန်များကို ပါးစပ်နှင့်ကိုက်ပြီး မြိုချလိုက်သည်။ ကျောက်ဖျာထဲထဲ ယုန်သေများကို မြွေကြီးများက တစ်ကောင်တစ်လုပ်နှုန်းဖြင့် မြိုချမကြာခင် ယုန်သေအားလုံး မြွေကြီးများ၏ ဝမ်းထဲသို့ရောက်ရှိ သွားခဲ့သည်။

“ဟာ ... ဒါက မြွေကြီးတွေရဲ့ အစာရှာတဲ့ နည်းတစ်မျိုး ခါလာ။ အဲဒီ အဆိပ်မိနေတဲ့ ယုန်တွေကိုမြိုတော့ သူတို့အတွက် အဆိပ် ဖြစ်ဘူးလား မသိဘူး။ အေးလေ သူပါးစပ်က အဆိပ်ပဲ သူ့အတွက်တော့ အဆိပ်မဖြစ်လို့ နေမှာပေါ့”

မြွေကြီးများမှာ ယုန်များကို စားပြီးနောက် အစာဝသွားသည့် အလား ကျောက်ဖျာပေါ်တွင် ခွေနေခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် နံနက်ရောင်နီ ဖာသောအခါမှ တောတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားခဲ့သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ပြီ။

“ငါ ... ဒီသေတ္တာကြီးကို ဩဇာပင်ကြီးအောက်မှာ မြှုပ်ထား ခဲ့မယ်။ ငါအလိုရှိမှ လာယူမယ်”

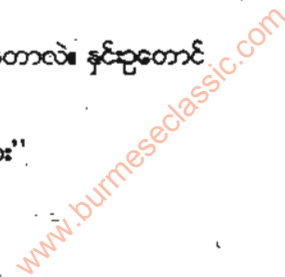
ဤသို့တွေးကာ သေတ္တာကြီးကို ဩဇာပင်ကြီးအောက်တွင် မြှုပ်ထားလိုက်သည်။ မနေ့ကရရှိထားသော လိပ်ဥများကို စားရင်း တွေးတောနေမိသည်။

“အင်း... ငါတော့ ပင်လယ်ဒိတ်ရွာကို ပြန်သွားပြီး သူကြီးကို တိုင်ပြောမယ်”

သူသည် ဤသို့ စဉ်းစားပြီးနောက် ပင်လယ်ဒိတ်ရွာဘက်သို့ လှေလှော်ကာ ပြန်လာခဲ့သည်။ ကမ်းစပ်ကို လှေဆိုက်သည်နှင့် ဦးဘသော်က ...

“ဟဲ့ကောင်လေး... နင်ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ နင်ဥတောင် ခင်းကို လိုက်ရှာနေသေးတယ်”

“နင်းဥက လိုက်ရှာနေတယ် ဟုတ်လား”

နှင်းဥဆိုသည့် အသံကို ကြားရုံနှင့် ချစ်ဦး၏ရင်မှာ တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာပြီး ငါးခွဲစင်သို့ အပြေးကူးလေးသွားခဲ့သည်။

ငါးခွဲစင်သို့ အရောက်တွင် ...

“နှင်းဥရေ ... နှင်းဥ” ထိုသို့အော်ခေါ်လိုက်ရာ အရီးစွာက ...

“ဟဲ့ ... ချစ်ဦး အပြေးအလွှားနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာတုန်း”

“နှင်းဥရော”

“ရိုပါတယ်တော် ဟိုဘက်နားကို ခဏသွားတယ်”

“ဒါနဲ့ အရီးစွာရဲ့ နှင်းဥက ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို တွေ့ခိုက်တာလဲ”

“ဟဲ့ ... မြို့သားရဲ့ အဖေနဲ့အမေ မနက်ဖြန်ရောက်မယ် သဘက်ခါ စေ့စပ်ပွဲလုပ်မယ်။ နောက်တစ်ပတ်မှာ လက်ထပ်ရမယ်”

“ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ မြန်လိုက်တာ”

“ဒီထက်မြန်တာ ရှိသေးတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် နှင်းဥကို သူတို့က မြို့ကို တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားတော့မှာလို့ ပြောတယ်”

“အမလေးဗျာ”

“အမလေးဗျာ၊ လုပ်မနေနဲ့ နှင်းဥကလည်း ဝက်ခြံဗရပျစ်နဲ့ မြို့သားကို မယူချင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် လူကြီးချင်း အမြန် စီစဉ်ပြီး မြို့ကို ခေါ်သွားမှာ”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ နှင်းဥကို ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ။ အရီးစွာတို့ ကလည်း နှင်းဥ အမေကို ဝိုင်းမပြောဘူးလား”

“ပြောပါသကောတော်။ သူ့အမေက သူ့သမီး သူဌေးကတော်”

မြန်မှာ မလိုလားလို့ လာပြောတာလား မေးလို့ ကျွန်တို့ ပြန်ပြေးလာ ခဲ့ရတယ်”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာဗျာ”

ချစ်ဦးအတွက် ကမ္ဘာပျက်သည့် ကိန်းဆိုက်ကပ်နေသည်။ ချစ်ဦး၏ စိတ်ရင်းအမှန်မှာ မိမိနှင့်မပေါင်းရရင်လဲ နေပါစေ။ နှင်းဥအတွက် သူမ ချစ်မနှစ်သက်သော သူနှင့် မပေါင်းဖက်စေလိုပေ။

ဤသို့ပြောနေစဉ် နှင်းဥတစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ချစ်ဦး ... နင်ကလည်း ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

“အေး ... ငါ့ကိုစွဲရိုလို့ မရမ်းရွာဘက် ခဏသွားနေတာ”

“အေး ... နင်ကသာ လျှောက်သွားနော့၊ ငါ့ကို သူဌေးသားနဲ့

စေ့စပ်တော့မယ်။ သိလား”

“အဲဒါ ... ငါလည်း အရီးစွာပြောလို့ သိပြီးပြီ။ ငါဘာလုပ်

ပေးရမလဲ”

“နှင့်ကိုသာ ပြောရပေမယ့်၊ နင်ကလည်း မကူညီနိုင်ပါဘူးဟာ”

ထိုသို့ ပြောနေစဉ် အရီးစွာက ...။

“ဒါဆို ငါအကြံတစ်ခုပေးမယ်”

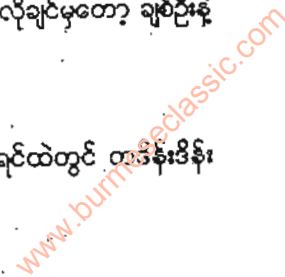
“ပြောပါ အရီးစွာ”

“နှင်းဥ ညည်းက ဟိုသူဌေးသားကို မလိုချင်မှတော့ ချစ်ဦးနဲ့

နီးရာလိုက်သွားပါလား”

“ဟင် ... အရီးစွာကလည်း”

ချစ်ဦးမှာ အရီးစွာ၏ စကားကြောင့် ရင်ထဲတွင် တဒိန်းဒိန်း

မြည်အောင် တုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။ သည်တွင် နှင်းဥက ...

“အရိုးစွာရဲ့ ချစ်ဦးနောက်ကို လိုက်ရအောင် ချစ်ဦးက ကျွန်ုပ်ရည်းစားမှ မဟုတ်တာ။ အဲဒီလိုလည်း မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ အခုဟာ အဲဒီသူဌေးသားနဲ့ မယူချင်တာ သက်သက်ပဲ”

“ဒါဆိုရင် အဲဒီ သူဌေးသားသေမှ အေးမှာ”

“ဟုတ်တယ် အရိုးစွာရဲ့။ ဟိုတစ်ခါ လေ့မှောက်ကတည်းက သေရမှာ။ အဲဒီလူ သေသွားရင် ကောင်းတယ်။ လက်မထပ်ခင် မြန်မြန် သေပါစေတော်”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီကောင် မသေသရွေ့ နှင်းဥကို ဒုက္ခပေးတော့မှာပဲ”

“ဟုတ်တယ် အရိုးစွာရဲ့ အရက်ကလည်း သောက်တတ်တယ်။ လောင်းကစားလည်း လုပ်တယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်။ ကျွန်ုပ်မနဲ့ ရပြီးမှ အဲဒီ အလုပ်တွေ ဆက်လုပ်မှာပဲ။ ကျွန်ုပ်မတော့ ဒုက္ခပါပဲ”

နှင်းဥက ငိုပဲ့ပဲ့နှင့် ပြောလိုက်ရာ ချစ်ဦးရင်ထဲမှာ လွန်စွာ စိတ်ထိခိုက်သွားခဲ့သည်။

“နှင်းဥရယ် နင့်အတွက်ဆိုရင် ငါသေချင်သေပါစေ။ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြောပါ”

“ငါလည်း ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး။ ရေထဲဆင်းသေရမလား မသိဘူး”

“နှင်းဥရယ် ရေထဲတော့ဆင်းမသေပါနဲ့။ ငါလည်းတစ်ခုခုတော့ ကြံစည်ပါဦးမယ်”

နှင်းဥကို အားပေးစတားပြောပြီး ငါးခွဲစင်၏ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ နှင်းဥမှာမူကား မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ငါ ... နှင်းဥကို ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာပဲ”

ချစ်ဦးမှာ နဂိုကပင် ညဏ်ထက်သူ မဟုတ်သဖြင့် မည်သို့မျှ စဉ်းစားမရပေ။ သူသည် ဆန်နီအုန်းအပေါ်၌ နှင်းဥ မုန်းတာထက် ပိုမိုနိုးသွားဖြစ်သည်။ သူ့ကို အနိုင်ကျင့်ကာ ရိုက်နှက်သည့်အတွက် သူ့ကြီးကို တိုင်ရန် ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အခုမူကား ... သူ့ကြီးကို တိုင်ဖို့ ကိစ္စထက် နှင်းဥကိစ္စမှာ ပို၍ အရေးကြီးနေသည်။

“အင်း ... ငါ့ကိစ္စကို နောက်မှ ဖြေရှင်းတော့မယ်။ နှင်းဥ ကိစ္စအတွက် ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ဤသို့ တွေးတောရင်း ကမ်းစပ်မှာထိုင်ကာ အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်နေခဲ့သည်။

အခန်း(၉)
“စိတ္တဓမ္မမတ္တာရှင်”

“မြို့ပေါ်က သူဌေးလေး မြစ်ကမ်းစပ်မှာ သေနေတယ်တဲ့”
နံနက်မိုးမလင်းမီ ဤသတင်းကား တစ်ရွာလုံးပြန်နဲ့ သွားခဲ့သည်။
ထိုသတင်းကြားသည်နှင့် သူဌေးက ရှေ့ဆုံးက အရင်ရောက်ရှိ
လာခဲ့သည်။

ကမ်းစပ်တွင် မှောက်ခုံအနေအထားဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပြာနှင်း
လျှက် သေဆုံးနေသော တူဖြစ်သူကို မြင်ရသောအခါ ...။

“အမလေး... ငါတူကြီးရဲ့... အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား”
ထိုသို့ ဝံ့ယိုပြီး ဒဏ်ရာကို ရှာကြည့်သောအခါ လည်ပင်းတွင်
အစွယ်ရာနှစ်ခုကို တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

“ဒါဆိုရင်... မြေပြိတ္တာကြီးနဲ့တွေ့ပြီး ပေါက်လိုက်လို့နေမှာ”
ဤသို့တွေးတောနေစဉ် သူကြီးနှင့်တကွ ချစ်ဦးပါ ရောက်ရှိ
လာခဲ့သည်။

သူကြီးက သူဌေးကို တွေ့သောအခါ ...။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ သူကြီးရယ်”

“ကျုပ်လည်း ဘယ်လိုပြောရမှန်းတော် မသိပါဘူး သူကြီးရယ်”

“ညကရော သူ့ကို တွေ့မိသေးလား”

“ညနေစာစားတာ (၅)နာရီပါ။ အဲဒီအထိ အိမ်မှာအတူတူ
စားခဲ့တာပါ။ နောက်တော့ မောင်သိန်းရဲ့ဆိုင်ကို သွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွား
လိုက်တာ ပေါ်မလာတော့ဘူး”

ထိုစဉ် မောင်သိန်းလဲ ရောက်လာသဖြင့် ...

“ဟဲ့ ... မောင်သိန်း။ ငါတူ ညက မင်းရဲ့ ဆိုင်ကိုလာ
သေးလား”

“လာပါတယ်။ သူဌေးတူက ည(၁၀)နာရီကျော်လောက်မှ ဆိုင်က
ပြန်သွားတာ”

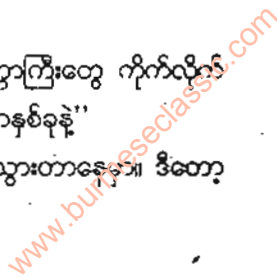
“သူနဲ့ အဖော်တွေပါသေးလား”

“ပထမတန်းကတော့ မောင်ဆန်းတို့ အုပ်စုနဲ့ ပိုင်းဖွဲ့သောက်နေ
တာပဲ။ ဒါပေမယ့် မောင်ဆန်းတို့အုပ်စုက (၉)နာရီလောက်မှာ ထပြန်ပြန်သွား
ကြတယ်။ ဒါကြောင့် သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ ဆိုင်ပိတ်ကာ
နီးမှ သူတစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားတာ”

ထိုစဉ် သူကြီးက ...။

“အမှုကတော့ ရှင်းပါတယ်။ မြေပြိတ္တာကြီးတွေ ကိုက်လိုက်
တာပဲ။ ကြည့်ပါလား။ လည်ပင်းမှာ အစွယ်ရာနှစ်ခုနဲ့”

“ဒါဆိုရင် ထန်းရည်မှူးနဲ့ ကမ်းစပ်သွားတာနေမှာ။ ဒီတော့

ငါးခြောက်လာစားတဲ့ မြွေပြိတ္တာနဲ့တွေ့ပြီး ကိုက်လိုက်တာနေမှာပေါ့”
“ဟုတ်မယ် ... ဟုတ်မယ်။ မြွေစွယ်ရာကို တွေ့နေပြီပဲ။
မြွေကိုက်တာ အစစ်ပေါ့”

ထိုသို့ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောနေစဉ် သူဌေးက ...။

“ကျုပ်တော့ သေချင်တာပဲဗျာ။ မနက်ဆိုရင် သူ့အဖေနဲ့
အမေရောက်လာတော့မှာဗျာ။ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ပြောရမလဲ။
ကျုပ်ပဲ မြွေကိုက်ခံလိုက်ချင်တယ်”

“သူဌေးရယ် သတ္တဝါတစ်ခု၊ ကံတစ်ခုလို့သာ သဘောထား
ပါဗျာ။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မြွေကိုက်တာတော့
ဘယ်တတ် နိုင်မလဲ”

ဤတွင် သူကြီးက ...။

“ဟုတ်ပါတယ် သူဌေးရယ် ကောင်လေးရဲ့ အဖေအမေတွေ
ရောက်လာရင် ကျုပ်လည်း ကူပြောပေးမှာပေါ့ဗျာ”

“ကျုပ်တူလေးက သနားပါတယ်။ မိန်းမတောင် မယူရသေးဘူး”

ဤတွင် အရီးစွာတို့ အုပ်စုရောက်လာပြီး ...

“သူဌေးရယ် ရှင့်တူလေး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မြွေပြိတ္တာကြီး ကိုက်သွားတယ်ဗျာ။ ကြည့်ပါဦး”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သူဌေးလေးရယ် ကျွန်မတို့ကို နေ့တိုင်း
လက်ဖက်သုပ်တို့ အကြော်တို့ ဝယ်ကြွေးနေကျ စိတ်ကောင်းရုံတို့
ကလေးပါတော်”

အရီးစွာတို့ကလည်း လူကြီးပီပီ ပြောတတ်ဆိုတတ်သူ ဖြစ်သည်။

နောက်မှရောက်လာသည့် ဒေါ်ဒွန်းလှကလည်း ...။

“သူတော်ကောင်းလေးရယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

ထိုသို့ ဝိုင်းဝန်းပြောကြ၊ ဆိုကြ၊ ငိုကြနှင့် လူအတော်များများ
ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ကဲ ... ကဲ ... အလောင်းကို ဒီအတိုင်းထားလို့ မဖြစ်ဘူး။

သင်္ချိုင်းကုန်းဆီကို ရွှေမှပဲ” သူကြီးက ဤသို့ပြောလိုက်ရာ ထိုအလောင်းကို
သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ ယူဆောင်သွားခဲ့ကြသည်။

မကြာမီ အချိန်အတွင်း ငါးခွဲစင်သို့ နှင်းဥတို့ လူတစ်သိုက်
ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

နှင်းဥကိုတွေ့သောအခါ အရီးစွာက ...။

“နှင်းဥရေ ... ညည်းတော့ ဝဋ်ကျွတ်သွားပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အရီးစွာရဲ့”

“ညည်းသတင်း မကြားသေးဘူးလား”

“ဘာသတင်းတုန်း မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ”

“အခု မနက်ပဲ ညည်းကိုယူမယ်ဆိုတဲ့ သူဌေးလေးလေ
မြွေကိုက်လို့ သေပြီ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား။ အရီးစွာကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဘယ်သူပြောရမလဲ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်တွေ့တာအခု”

“ဒါဆိုရင် အဲဒီအလောင်းရော”

“သင်္ချိုင်းကုန်းကို ပို့လိုက်ပြီ”

“တကယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ့တော်”

“အမလေး... ဝမ်းသာလိုက်တာတော်”

နှင်းဥက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ပြောလုက်ရာ အရိုးစွာက ...။

“ငါလည်း ဝမ်းသာတာပါပဲအေး။ ဒါနဲ့ မနက်ဖြန်ဆိုရင်

သူ့မိတာတွေ လာမယ်ဆိုလားပဲ”

“အင်း... သူ့မိတာတွေတက်ကို ကြည့်တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

နှင်းဥက ဤသို့ပြောလိုက်ရာ အရိုးစွာက ...

“အမလေး ဖြစ်သွားပြန်ပြီ။ မတော်လိုက်ရတဲ့ ယောက္ခမတွေကို ဆီးကြိုပြီး ငိုများတောင် ငိုဦးမလား မသိဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး အရိုးစွာရယ်”

“ဟဲ့... နှင်းဥ၊ ငါလည်း စဉ်းစားမိတာ တစ်ခုရှိတယ်။ စိသူဌေးလေး၊ သေပုံကဆန်းတယ်။ နင်က သူ့ကို သေစေချင်လို့ ဆုတောင်းလိုက်တာ မြေဗြဲထွာတွေ ကြားသွားပြီ။ ကိုက်သတ်လိုက်တာနဲ့တူတယ်။

“အရိုးစွာကလည်း တာတွေပြောနေမှန်း မသိဘူး။ သူ့မှာ မြွေကိုက်ပြီး သေရမယ့် ဇာတာပါလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အေးဟဲ့... ဆန်းတော့ အဆန်းလား”

ဆိုစဉ်က ဓာတ်နေလုံး၊ ချစ်ဦးတစ်ယောက် ရောက်မလာခဲ့ပေ။ သူ့ဌေး၏ ဖာမိမှာကပ်နေရာမှဖြစ်၍ ဆန်နီအုန်း၏ အလောင်းကို သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ မိုဆောင်ပေးခဲ့ရသေးသည်။ သူ့ဌေး၏ ဖာမိမှာလည်း ချက်ချင်းပင် အဆုတ်အဆီဖြစ်သွားသဖြင့် ချစ်ဦးမှာ ဝေယျာဝစ္စ အလုပ်အားလုံးကို

လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ရသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ...။

ဆန်နီအုန်း၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ ခန်းဝင်ပစ္စည်း၊ အဝတ်အစားများစွာနှင့် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုသလို သားဖြစ်သူ သတင်းဆိုးကို ကြားလိုက်သောအခါ ရွှေရင်ဆိုသွားခဲ့သည်။

ဆန်နီအုန်း၏မိခင် ဒေါ်ရွှေခင်မှာ သားဖြစ်သူ၏ အလောင်းကို ကြည့်ပြီး ...

“အမလေး... အဖြစ်ဆိုးလေခြင်း သားလေးရဲ့”

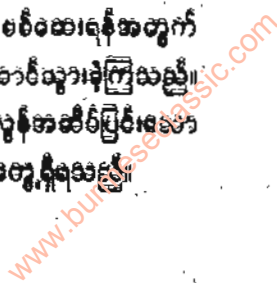
ထိုသို့ ပြောပြောငိုငို ငိုလိုက်ရာ မခင်ဖြစ်သူမှာလည်း မျက်ရည် ခြွင်းဖြိုင်းကျခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဆန်နီအုန်း၏ မခင် ဦးရွှေအုန်းက သူဌေးအား ...

“ညီလေးမေရ... မင်းတူက ရုတ်တရက် သေသွားတော့ သေမှုသေခင်းကို ရဲတိုင်မှဖြစ်မယ်”

“မကောင်းပါတယ် အစ်ကိုကြီး။ ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

ညွှန်နေမောင်းအချိန်ခန့်တွင် ...။

ရဲများရောက်လာပြီး သေမှုသေခင်း၊ စစ်ဆေးရန်အတွက် ဆန်နီအုန်း၏ အလောင်းကို မြို့ပေါ်သို့ ယူဆောင်သွားခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် အလောင်းကိုရင်ခွံ၍ စစ်ဆေးရာ အလွန်အဆီဖြစ်သော အမိခင်ကြောင့် သေရသေးသဖြင့်ကြောင့်၊ စစ်ဆေးတွေ့ရှိရသည်။

သို့ဖြင့် နင်းဥမှာလည်း သူမ မချစ်မနှစ်သက်သော လူနှင့်
 လက်ထပ်ရတော့ပေ။ နင်းဥတို့ လူသိုက်မှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ငါးခွဲစင်၌
 ငါးခွဲသော အလုပ်ဖြင့် အလုပ်ရှင်နေခဲ့သည်။ ချစ်ဦးလည်း ၎င်းတို့နှင့်အတူ
 လုပ်ကိုင်ပေးရင်း ပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်။ ငါးခွဲခြင်းလုပ်ငန်းသည် နေ့ဥတုနှင့်
 ဆောင်ဥတုတို့သာ လုပ်ကိုင်နိုင်ပြီး မိုးတွင်းတစ်တွင်းလုံး နားကြရသည်။
 မိုးတွင်းရောက်လျှင် ငါးခြောက်လုပ်၍ မရတော့ပေ။ ထိုအခါ ရလာသော
 ငါးများကို ငါးပိအဖြစ်လုပ်ကိုင်ရသည်။ ငါးပိလုပ်ငန်းသည် ငါးခြောက်လောက်
 အရောင်းအဝယ် မကောင်းပေ။ ထို့ကြောင့် ငါးခြောက်ရာသီတွင် ရက်မပျက်ဘဲ
 ငါးခြောက်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆန်နီအုန်းကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ တစ်လကျော်
 ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ ထိုစဉ် ပင်လယ်ဒီတီရွာကြီးတွင် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော
 ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

“အောင်ကြီးတစ်ယောက် ကမ်းစပ်မှာ သေနေလို့တဲ့”
 ထိုသို့သော သတင်းမှာ တစ်ရွာလုံး၌ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။ သူကြီး
 နှင့်တကွ ရွာသူရွာသားများသည် ကမ်းစပ်သို့ အပြေးအလွှားသွား၍
 ကြည့်ကြသည်။

သူကြီးက အလောင်းကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ ...
 “အောင်ကြီးကိုလည်း မြေပိတ္တာ ကိုက်သွားတာပဲ ဖြစ်မယ်”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ သူကြီး”
 “အောင်ကြီးရဲ့ လည်ဂုတ်မှာ အစွယ်ရာကြီးနှစ်ခု တွေ့တယ်။
 သူသေပုံက သူဌေးတူ ဆန်နီအုန်း သေပုံသေနည်းနဲ့ ပုံစံအတူတူပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ သူကြီးပြောတာ အမှန်ပဲ။ သူဌေးတူ သေတုန်း
 တာနဲ့ အတူတူပဲ”

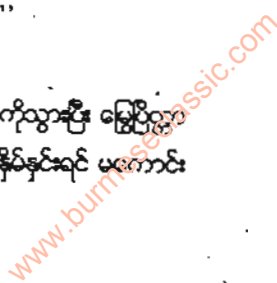
အောင်ကြီး အလောင်းကို လာကြည့်ကြသူများမှာ ကမ်းလုံး
 တွေ့ဖူးရုံမျှ ရှိချေသည်။ ထိုစဉ်သူကြီးက ...။

“ကဲ ... အောင်ကြီးသေတာ ရဲကိုအကြောင်းကြားရမယ်”
 ထုံးစံအတိုင်း ရဲကို အကြောင်းကြားခဲ့သည်။ အောင်ကြီး
 အလောင်းကို စစ်ဆေးသောအခါ ဆန်နီအုန်းကဲ့သို့ပင် အဆိပ်ပြင်းသော
 မြေပိတ္တာကိုက်ခံရမှုကြောင့် သေဆုံးကြောင်း စစ်ဆေးတွေ့ရှိခဲ့သည်။
 နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် သူကြီးက အစည်းအဝေး ခေါ်ခဲ့သည်။
 အစည်းအဝေးတွင် မြေပိတ္တာကြီးများအကြောင်း စတင်ဆွေးနွေး
 ကြသည်။

“ယခု ရောက်ရှိလာတဲ့ ရပ်မိရပ်ဖတို့ သိကြတဲ့အတိုင်း မြေပိတ္တာ
 ကြီးကြောင့် သေတာ မောင်းဦး၊ ဆန်နီအုန်း၊ အောင်ကြီး သုံးယောက်
 နီးသွားပြီ။ ဒီမြေပိတ္တာကြီးတွေရဲ့ အန္တရာယ်က ဘယ်လိုကာကွယ်ကြမလဲ
 ဆိုတာ ရပ်မိရပ်ဖတို့ စဉ်းစားကြပါ။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ရွာသားတွေအတွက် အန္တရာယ်
 ဖြစ်တယ်”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေ”
 “ပြောပါ ... ပြောပါ”
 “မြဒင်တို့ အုပ်စု ဟိုတစ်ခါက ဇင်ပြွန်းကျွန်းကိုသွားပြီး မြေပိတ္တာ
 ကြီးတွေကို နှိမ်နင်းသလိုပဲ။ အဲဒီကျွန်းကိုသွားပြီး ထပ်နှိပ်နှင်းရင် မကောင်း
 သွား”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်”

ထိုအစီအစဉ်အတိုင်း မြဒင်တို့အုပ်စုသည် ဇင်ပြွန်းကျွန်းသို့ ထပ်မံသွားခဲ့ကြသည်။ ဇင်ပြွန်းကျွန်းသို့ အရောက်တွင် ...။

“ဟော ... ဟိုမှာ ... မြေအရိုးခေါင်းကြီးတွေ”

မြဒင်တို့ အုပ်စုထဲမှ တစ်ယောက်က ဤသို့ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။ မှန်ပေသည်။ ဇင်ပြွန်းကျွန်းပေါ်ရှိ ကျောက်ဆောင်များ အကြားတွင် အရိုးကျနေပြီဖြစ်သော မြေအရိုးခေါင်းများစွာကို တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

“ဒီမြေတွေဟာ ဟိုတစ်ခါက အဆိပ်လူးမြားနဲ့ ပစ်လို့သေတဲ့ အကောင်တွေဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်။ အရိုးတွေတွက်ကြည့်တော့ ဆယ်ကောင်ထက် မနည်းဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်းပေါ် သွားကြည့်ကြမယ်”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်”

ကျွန်းပေါ်သို့ လျှောက်ကြည့်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်းပေါ်တွင် မီးလောင်ပြင်များ ဖြစ်နေပြီး ချုံနွယ်များ အမှိုက်သရိုက်များမှာ မီးလောင်ကျွမ်းသွားသည်အတွက် ဟင်းလင်းပြင်ဖြစ်နေသည်။ မြေကြီးများ မဆိုထားနှင့် မြေသေးသေးများပင် ခိုအောင်းရန် နေရာမရှိတော့ဘဲ သူတို့အုပ်စုသည် ညပါဆက်၍ စောင့်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ညလုံး ပုရစ်အော်မှတစ်ပါး ဘာမျှမကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူတို့သည် နံနက်မိုးလင်းမှ ဇင်ပြွန်းကျွန်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုနောက် မြေပြိတ္တာကြီးများ

မတွေ့ကြောင်းကို သူကြီးနှင့်တကွ ရွာသူရွာသားများကို တင်ပြခဲ့သည်။

ထိုအခါ သူကြီးက ...

“ဒါဆို ... ဘယ်မြေပြိတ္တာက လာကိုက်တာတုန်း”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး သူကြီး။ အဲဒီကျွန်းမှာတော့ မြေပြိတ္တာကြီးတွေ မရှိတော့တာ အမှန်ပဲ”

“အေး ... ဒါဆိုလည်း ရွာသူရွာသားတွေ သတိပီရိယနဲ့ နေကြ တစ်ခုခုထူးခြားရင် ကျုပ်ဆီလာပြောကြပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ သူကြီး”

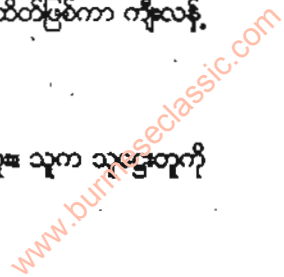
သူကြီးနှင့်တကွ ပင်လယ်ဒိတ် ရွာသူရွာသားတို့မှာ အဖြေပျောက်နေသော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ပမာ လိပ်ခဲတင်းတင်း ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် အဖြေမရှိသော ပဟေဠိတစ်ပုဒ်အတွက် စိတ်ရှုပ်နေစဉ် ...

ပင်လယ်ဒိတ်ရွာသား တစ်ဦးဖြစ်သော ခင်မြင့်တစ်ယောက်လည်း အောင်ကြီးကဲ့သို့ပင် လည်ပင်းတွင် အစွယ်ရာနှစ်ပေါက်ဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရသည်။

ထိုသို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မြေကိုက်သေဆုံးနေသည်အတွက် ရွာသူရွာသားများမှာ အိမ်မှာနေရင်းပင် ချောင်ကြိုချောင်ကြားမှ မြေထွက်လာပြီး ကိုက်လေမလားဟူ၍ စိုးတထိတ်ထိတ်ဖြစ်ကာ ကျီးလန့်အစား မအိပ်ရဲအောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

တစ်ချို့သော လူများကလည်း ...

“နင်းဥဟာ နဂါးဝင်စားတာလား မသိဘူး သူက သူ့ဗွားတူကို

မယူချင်ဘူးလို့ပြောပြီး မကြာဘူး။ သူငွေ့တူ မြွေကိုက်လို့ သေပါလေရော”

“ဟုတ်တယ် အခုလဲ အောင်ကြီးတို့ ခင်မြင့်တို့ဆိုတာ သူငွေ့တူ ဆန်နီအုန်းရဲ့ အခိုင်းအစေတွေပဲ။ သူတို့လည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆန်နီအုန်းရဲ့ နောက်ကို လိုက်သွားကြပြီ”

“ဟုတ်တယ် နှင်းဥနဲ့ အဆင်မပြေတဲ့ လူတွေဟာ တစ်ယောက် ပြီးတစ်ယောက် မြွေကိုက်သေတာဆန်းတယ်”

“ဒီပုံဆိုရင် နှင်းဥကို ကြိုက်တဲ့သူတောင် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

“သူကပဲ ... အပျိုကြီးဖြစ်မယ့် ဇာတာပါလားမှ မသိတာ”

“မသိပါဘူးအေ ... ဆန်နီအုန်းဆိုရင် သူ့ကိုလိုချင်လိုက်တာ တစ်ပိုင်းကို သေနေတာပဲ။ ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေတောင် ဝယ်လာပြီဆို အဲဒါ စေ့စပ်ပွဲလုပ်ကာနီးမှ သေရတာ ထူးဆန်းလိုက်တာ”

“အေးလေ ... သူကပဲ မြွေတွေကို အမိန့်ပေးနေလား မသိတာ”

“ဤသို့ဖြင့် ထိုလေးယောက် မြွေကိုက်သေဆုံးရှုံးပုံနှင့် ပတ်သက်၍ နှင်းဥကပင် နဂါးဝင်စားသူလိုလို မြွေများကို အမိန့်ပေးခိုင်းစေသူလိုလို ထင်ရာမြင်ရာ ပြောကြသည်။ ထိုသတင်းမှာ ပင်လယ်ဒိတ်ရွာသား အခြားရွာများသို့ပါ သတင်းများ ပျံ့နှံ့ကုန်သည်။ ပင်လယ်ဒိတ်ရွာ မနီးမဝေးတွင်ရှိသော တမာကုန်းရွာမှ ခပ်ရွတ်ရွတ် အရက်သေ သူငွေ့သား စိုးအောင်သည် ထိုသတင်းကို ကြားသောအခါ...

“စိုးအောင်တို့က ဒီလို ထူးထူးဆန်းဆန်း အဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပွားစိတ်ဝင်စားတာ။ အဲဒီရွာသွားပြီး နှင်းဥကို လက်ဆွဲပြီး စကားပြော

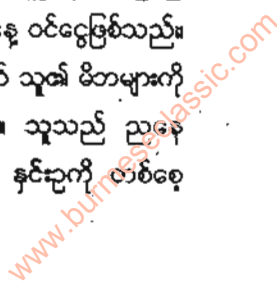
လိုက်ဦးမယ်”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းလျှောက်လုပ်မနေနဲ့ နှင်းဥဟာ နဂါး ဝင်စားတာတဲ့ သူ့ကိုစော်ကားမော်ကား လုပ်တဲ့သူတွေဟာ မြွေကိုက် သေသတဲ့။ မင်းမစမ်းသပ်ပါနဲ့ကွာ။ တော်ကြာ သင်္ချိုင်းကုန်းကို လေးဖက် ထောက်သွားနေရဦးမယ်”

“ဖွပ် ... မဦးမချွတ်ကွာ။ မင်းတို့ နဂါးမလောက်တော့ ပျင်းတောင် ပျင်းသေးတယ်”

စိုးအောင်က မူးမူးရှူးရှူးဖြင့် ဤသို့ လျှောက်ပြောနေသည်။ နောက်တစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင် ...။

စိုးအောင်သည် ပင်လယ်ဒိတ်ရွာသို့ ရောက်လာပြီး နှင်းဥ၏ အိမ်အခြေကို လာကြည့်ခဲ့သည်။ နှင်းဥမှာ ပင်လယ်ဒိတ်ရွာ၏ တွမ်းတောင်ကိုင် အပျိုချောတစ်ဦးဖြစ်မှန်း နဂိုကပင်သိပြီး ချစ်ခင် ခွဲလန်းနေသူဖြစ်သည်။ စိုးအောင်မှာ ယခင်က ပင်လယ်ဒိတ်ရွာသား ခြစ်ပြီး တမာကုန်းရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသူ ဖြစ်သည်။ စိုးအောင်ကလည်း ဆေးသူမဟုတ်။ သူ၏မိဘများသည် ပင်လယ်ပြင်၌ ငါးထောင်သော ခြံနားခေါ် ငါးဖမ်းလှေကြီး နှစ်စင်းကို ထောင်ထားသူဖြစ်သည်။ ထိုခြံနားတစ်စင်းမှ ဝင်ငွေ့မှာ တစ်နေ့ကို သောင်းချီရသည်။ နှစ်စင်းဖြစ်၍ နှစ်သောင်းကျော် သုံးသောင်းခန့်မှာ သူတို့၏ တစ်နေ့ ဝင်ငွေဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နှင်းဥကို အရင်ချစ်ခွင့်ပန်မည်။ ထို့နောက် သူ၏ မိဘများကို ဆောင်းရမ်းခိုင်းမည်ဟု စိတ်ကူးထားသူဖြစ်သည်။ သူသည် ညနေ ဆောင်းတွင် ပင်လယ်ဒိတ်ရွာသို့ ရောက်ရှိလာပြီး နှင်းဥကို တစ်စေ့

တစ်စောင်း ကြည့်ခဲ့သည်။ ထိုနောက် နှင်းဥအပြန်ကို ကိုသိန်း
ထန်းချည်ဆိုင်မှာ ထိုင်စောင့်နေခဲ့သည်။ ယနေ့ ညနေတွင်လည်း
ကိုသိန်းထန်းချည်ဆိုင်မှ စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် နှင်းဥသည် ငါးခွဲရာမှ
နေထိပ်သို့ပြန်လာရာ ...

“နှင်းဥ ... နင်ငါ့ကိုသိလား”

စိုးအောင်က နှင်းဥရှေ့မှာကာပြီး ဤသို့ မေးလိုက်ရာ...

“သိသားပဲ။ နင် ဟိုဟက်ရွာက စိုးအောင် မဟုတ်လား”

“အေး... ငါ ... စိုးအောင်လေ အရင်တုန်းက ဒီရွာမှာ
နေသွားတာ”

“သိပါတယ်ဆို ...။ ငါသွားစရာရှိတယ်။ လမ်းဖယ်ပါ”

“လမ်းဖယ်နိုင်သေးဘူး။ ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောစရာရှိရင် ပြန်ပြန်ပြောပြီးရင် လမ်းဖယ်ပေး စိုးချုပ်နေပြီ”

“ငါ ... နင့်ကိုချစ်တယ်။ အဲဒါ... လူကြီးမိဘတွေ
လာတောင်းမလို့”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

“နင့်ကို ချစ်တယ်လို့ပြောတာ”

“နင်က ငါ့ကို အပေါ့စားမှတ်လို့ လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ဒီစကား
ပြောရသလား”

“အဲဒီလို မပြောလို့ ဘယ်နားသွားပြောရမလဲ။ ပြော
နိုင်ပြောတဲ့နေရာ ငါလိုက်မယ်”

“နင် တော်တော်မှိုက်ရိုင်းတာပဲ “ဖျန်း ... ဖျန်း”

နှင်းဥမှာ လွန်စွာစိတ်ဆိုးသွားပြီး စိုးအောင်၏ ပါးကိုနှစ်ချက်ဆင်၍
ရိုက်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ချက် ထပ်ရိုက်ရန် လက်အရွယ်တွင်
စိုးအောင်က နှင်းဥ၏ လက်ဆွဲလှမ်းဆွဲလိုက်ရာ အမှတ်မထင်နှင်းဥမှာ
စိုးအောင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ လဲကျသွားတော့သည်။ ဤသို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်
ဖြစ်နေစဉ် ချစ်ဦးရောက်လာပြီး နှင်းဥကို ဆွဲထူကာ ...။

“နှင်းဥ နင်ပြန်တော့”

နှင်းဥလည်း ရှက်ရှက်ဖြင့် တစ်ချိုးတည်း ပြေးသွားတော့သည်။
သည်တွင် အရက်မူးနေသော စိုးအောင်မှာ အစာလွတ်
သွားသော ကျားကဲ့သို့ ဒေါသအမျက် လွန်စွာထွက်ပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ခြေကျိုး သူငြော့ကျွန်က ရာရာစစ ဝင်ပါရတယ်လို့
ကဲကွာ ... ကဲကွာ”

“ခွတ်”

“ခွတ်”

“ခွတ်”

စိုးအောင်က ချစ်ဦးကို ထိုးလိုက်ရာ ချစ်ဦးမှာ ရှောင်ချိန်ပင်
မရဘဲ မြေကြီးပေါ်တွင် ပက်လက်လန်၍ လဲကျသွားတော့သည်။ ဤတွင်
စိုးအောင်နှင့် အဖော်လိုက်လာသော ချက်ကြီးမှာ ကိုသိန်းထန်းချည်ဆိုင်မှ
ထလာပြီး ချစ်ဦးကို ဆောင့်၍ဆောင့်၍ ကန်လိုက်သည်။ ချစ်ဦးမှာ
သူတို့နှစ်ဦး၏ ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်မှုကြောင့် ပါးစပ်မှ သွေးများထွက်ပြီး
ဒဏ်ရာများစွာ ရသွားခဲ့သည်။ ထို့နောက်သူသည် တော့နဲ့တော့နဲ့ဖြင့်
ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

စိုးအောင်နှင့် ချက်ကြီးတို့မှာ ကိုသိန်းထန်းရည်ဆိုင်တွင် ပြန်ထိုင်ပြီး သောက်လိုက်ကြသည်။ ထန်းရည်ဆိုင်ထဲရှိ ပင်လယ်ဒိတ် ရွာသားများမှာ ချစ်ဦးကို အနိုင်ကျင့်လိုက်သဖြင့် မခံချင်သော်လည်း စိုးအောင်သည် ယခင်က သူတို့ရွာသားမှာ စန္ဒြားပိုင်ရှင်များဖြစ်၍ ရေလုပ်ငန်းခြင်း ဆက်စပ်နေသောကြောင့် မိုက်ရိုင်းမှန်း သိသော်လည်း ဝင်မပါဘဲ နေလိုက်ကြသည်။

“မောင်စိုးအောင်နှင့် မောင်ချက်ကြီး ဆယ်နာရီထိုးပြီ၊ ဦးလေး ဆိုင်သိမ်းတော့မယ်”

“ဦးလေးက ကျွန်တော်တို့ကို နှင်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတို့တို့ရာ ဦးလေးလည်း အိပ်ချင်လို့ပါ”

“ဒါဆိုရတယ် ... ပြန်မယ်”

စိုးအောင်နှင့် ချက်ကြီးတို့မှာ မူးနေသဖြင့် ယိုင်တိုင်တိုင်နှင့် ရွာအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ပင်လယ်ဒိတ်ရွာအစွန် အရိုးစွာတို့ အိမ်နားတွင် ကြီးမားလှသော ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိသည်။ ဤအပင်ကြီးသည် ပင်လယ်ဒိတ်ရွာနှင့် တမာကုန်းရွာအား စည်းခြားထားသော အပင်ကြီးလည်းဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ဒိတ်ရွာ၏ အဆုံးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိပြီး ထိုမှတစ်ဖာလုံကျော်ကျော်ခန့်မှာ တမာကုန်းရွာ၏ အစဖြစ်သည်။ ထိုညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးမှာ သရဲခြောက်သည်ဟု နာမည်ကြီးသော အပင်ကြီးဖြစ်သည်။

ချက်ကြီးမှာ ပင်လယ်ဒိတ်ရွာ၏ အစွန်သို့ရောက်၍ ညောင်ပင်ကြီးအား လှမ်းမြင်ရသောအခါ...

“စိုးအောင်ရေ ... ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီး နားရောက်တော့မယ်”

“အေး ... ရောက်တာဘာဖြစ်လဲ”

“အဲဒီ အပင်ကြီးမှာ သဘက်တစ်ကောင်နေတယ်လို့ပြောတယ်။ သဘက်ကြီးရဲ့ နားနှစ်ဘက်က ဘယ်လောက်ရှည်သလဲဆိုရင် မြေကြီးပေါ်တောင် တွဲကျနေသတဲ့ကွ”

“ဟေ့ကောင် ... ဟိုးရှေးရှေးတုန်းတုန်းက စကားတွေ ထားမပြောနဲ့၊ သရဲမကလို့ သဘက်ကြီးဖြစ်ဖြစ် ဒီမှာ ဝါးရင်းတုတ်ပါတယ်။ အနားကပ်လို့ကတော့ ရိုက်ထည့်လိုက်မယ်”

“ငါကတော့ သရဲ၊ သဘက်ဆိုရင် ကြောက်တယ်။ ရိုက်လဲ ဆီတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

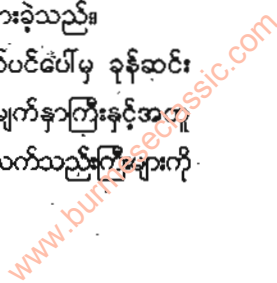
“သွားမှာသာ သွားစမ်းပါကွာ”

ထိုသို့ပြောပြီး အမှူးသမားနှစ်ယောက်မှာ အမြစ်များနှင့် ဆွဲလဲကျနေသော ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးအောက်သို့အဝင် ... အဝင်ပေါ်မှ မည်းမည်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရာ ...

“အမလေးဗျ”

“သ ... သ ... သဘက်ကြီးပါဗျ”

ထိုသို့ မပီမသပြောကာ ကြောက်လန့်သွားခဲ့သည်။ ထိုစဉ် မည်းမည်းကောင်ကြီးသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာကြီးနှင့်အတူ ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီး ချွန်ထက်နေသော လက်သည်းကြီးများကို

တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

စိုးအောင်သည် ချက်ကြီးကို ပြောစဉ်က သဘက်ကြီးကို မမြင်ဘူး၍ မကြောက်ဘူးဟု ဆိုသော်လည်း ယခုဒိဋ္ဌမျက်မြင် မြင်ရသော အခါ ကြောက်လန့်ကာ ...

“အမလေး ... လုပ်ကြပါဦး”

“ကယ်ကြပါဦး ... သဘက်ကြီးလိုက်နေလို့”

ဤသို့ အော်ဟစ်ပြီးပြေးရာ ချက်ကြီးမှာ အပြေးသန်သူဖြစ်၍ ရှေ့မှရောက်သွားခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိုးအောင်နှင့် တဘက်ကြီးတို့ နီးကပ်လာခဲ့ပြီ။ သဘက်ကြီးက သူ၏ချွန်ထက်သော လက်သည်ဖြင့် လည်ပင်းကိုညှစ်မည်ပြုရာ စိုးအောင်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ...

ပါလာသောတုတ်ဖြင့် ငွေယမ်းလိုက်ရာ သဘက်ကြီးမှာ အနီးမကပ်ရဲဘဲ နောက်သို့ဆုတ်သွားခဲ့သည်။ ဤတွင် စိုးအောင်မှာ ဖနောင့်တစ်ပါး တသားတည်းနေအောင် ပြေးခဲ့သည်။ မကြာမီ သူတို့ ရွာဦးထိပ် ရောက်ရှိသွားရာ ကင်းသမားများက ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ စိုးအောင်နဲ့ ချက်ကြီးပါ”

“ဟေ့ ... စိုးအောင်နဲ့ ချက်ကြီးလား။ မင်းတို့ကွာ အဖေမတော် ဘာဖြစ်လို့ ပြေးလာကြတာတုန်း”

“အမလေး ... မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ။ ပင်လယ်ဒိတ်ရွာအဖွဲ့နဲ့ ညောင်ပင်ကြီးမှာနေတဲ့ သဘက်ကြီးလိုက်လို့ ပြေးလိုက်ရတာ ကံကောင်းမသေတယ်”

“ဒီ သဘက်ကြီးရှိတယ်ဆိုတာ ရှေးတုန်းကပြောတဲ့ စကားတွေ ပါကွာ။ အခုခေတ်မှာ သဘက်ကြီးကို တွေ့တယ်ဆိုတာ ကြားတောင် မကြားဖူးတော့ဘူး”

“ဒီမှာ ... ကိုယ်တွေ့ပါဗျာ။ တကယ့်ကို သဘက်ကြီးနဲ့ တွေ့ခဲ့တာပါ။ ချက်ကြီးပြောတုန်းကတောင် မယုံဘူး။ ကိုယ်လုံးက မည်းနက်ပြီး အကြီးကြီးပဲ။ မျက်နှာကြီးကလည်း ကြောက်စရာကြီးပါဗျာ။ လက်သည်းတွေက ချွန်ထက်နေတာပဲ”

“မင်းတို့ သေချာမြင်ခဲ့ကြတာလား”

“သေချာတာမှ သိပ်သေချာတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့က လက်နှိပ် ခါတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်တာ”

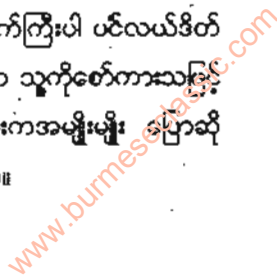
“ဟေ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်လား မလုပ်နဲ့ သဘက်ကြီးက လည်ပင်ညှစ်တော့မလို့”

“ဟေ့ကောင်တွေရာ မင်းတို့ မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ လျှောက်ပြောနေတာ ဖြစ်မယ်”

“မူးတော့မူးတယ်။ ရူးတာတော့ မရူးဘူးဗျ။ တွေ့ခဲ့တာက အသေအချာပဲ”

ဤသို့ဖြင့် ဤသတင်းမှာ တမာကုန်းရွာ တစ်ရွာလုံး ယုံနုံ သွားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ စိုးအောင်ရော ချက်ကြီးပါ ပင်လယ်ဒိတ် ရွာသို့ မလာရဲတော့ပေ။ သို့သော်လည်း နှင်းဥက သူ့ကိုစော်ကာသဖြင့် ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ရွာသူရွာသားများကအမျိုးမျိုး ပြောဆို ခဲ့ကြသည်။ နှင်းဥကတော့ မည်သို့မှ မပြောပေ။

ထိုအပြစ်အပျက်ဖြစ်ပြီးနောက် တစ်လခန့်အကြာတွင် ဆန်နီအုန်း၏ ညီတစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ကိုအောင်နိုင်ဦး ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သူက နှင်းဥဆီသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ...။

“ကျွန်တော်က ကိုဆန်နီအုန်းရဲ့ ညီတစ်ဝမ်းကွဲ ကိုအောင်နိုင်ဦးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ဒီရွာမှာ အစ်ကိုကျန်ရစ်တဲ့ ငါးဖမ်းစက်လှေ ကိစ္စတွေကို ကျွန်တော်ပဲ ဆက်လုပ်သွားမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါ ငါးဖမ်းလှေမှာပါတဲ့ ငါးတွေကို မနှင်းဥတို့ အုပ်စုပဲ ခွဲပြီးနေလှမ်းပေးမှ ဖြစ်မှာ”

ထိုသို့ပြောသဖြင့် အရိုးစွာက ...။

“ကျွန်မတို့ လုပ်ပေးမှာပေါ့။ မင်းလဲ သူဌေးရဲ့တူပဲ မဟုတ်လား”

“တူတော့ မှန်ပါတယ်။ အရင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ တူတစ်ဝမ်း ကွဲပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဌေးနဲ့ ပတ်သက်နေတော့ လုပ်ပေးရမှာပေါ့ ကိုအောင်နိုင်ဦးကား ဆန်နီအုန်းထက် အသက်ငယ်သည် နှင်းဥနှင့် အသက်ခြင်း သိပ်မကွာလှပေ။ နှင်းဥက နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် သူက နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်။

ပြီးတော့ ရုပ်ရည်မှာလည်း တည်ကြည်ပြီး ယောက်ျားပီသသော မျက်နှာရှိသည်။ ယောက်ျားပီသပြီး ရောမောသူဟုဆိုလျှင် ပို၍မှန်ပေမည် မြို့သာဖြစ်၍ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံက စမတ်ကျသည်။ သူသည် အများအားဖြင့်

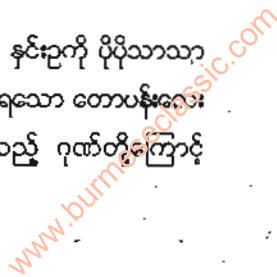
စဉ့်ရှုပ်အစင်းများကို ဝတ်လေ့ရှိသည်။ စဉ့်ရှုပ်ဝတ်လိုက်သောအခါ သူ၏ ကြွက်သားအဖုအထစ်များကို တွေ့ခြင်းဖြင့် အားကစားတစ်ခုခု လုပ်မှန်း သိသာသည်။ အားလုံးခြုံကြည့်လျှင် မိန်းမပျိုများ နှစ်သက်သည့် တည်ကြည် ချောမောသော ရုပ်မျိုးဖြစ်သည်။

ထိုအပြင် သူ၏ ကောင်းကွက်ကား ...။

သူဌေးတူ သူဌေးလေးဟု ဆိုသော်လည်း ဆန်နီအုန်းလို ဘဝင်မမြင့်တတ်ပေ။ အားလုံးနှင့် လိုက်လိုက်လျောလျော သင့်တင့်စွာ ပေါင်းဆင်းသူဖြစ်သည်။ ငွေရေးကြေးရေးတွင်လည်း ကပ်စေးခဲ့ခြင်းမရှိ။ သူတို့၏ လုပ်ခကို ဆန်နီအုန်းလို ခေါင်းပုံမဖြတ်ဘဲ ပိုပေးခဲ့သည်။ ဆေးကမ်းရာတွင်လည်း ရက်ရောသည်။ လူတကာနှင့်လည်း တည့်သည်။ ဇာနည်လည်း ကင်းသည်အတွက် တစ်လအတွင်း ကိုအောင်နိုင်ဦးနှင့် အားလုံး ခင်မင်ရင်းနှီးသွားခဲ့သည်။

ကိုအောင်နိုင်ဦးလို အလုပ်ရှင်မျိုးကတော့ ရှားသည်။ ငါးခွဲသူများ အတွက် မနက်စာကျွေးသည့်အပြင် နေ့လည်စာအတွက် အကြော်ငယ် ကျွေးခဲ့သည်။ ငါးခြောက်များ ခြောက်သည်နှင့် သေးကျေးပြီး အမြင် မလှသော ငါးခြောက်များကို အိမ်စားရန် အလှည့်ကျ ပေးလိုက်သေးသည်။ သူလို အလုပ်ရှင်မျိုးကို မတွေ့စဖူး မကြုံစဖူးဖြစ်၍ အားလုံးက ချစ်ခင် လေးစားကြသည်။

ကိုအောင်နိုင်ဦးကလည်း အားလုံးထက် နှင်းဥကို ပိုပိုသာသာ ဆက်ဆံခဲ့သည်။ နှင်းဥဆိုသည်မှာလည်း တောမှာပွင့်ရသော တောပန်းကောင်း တစ်ပွင့်ဖြစ်ပေမယ့် ရိုးသားသည့် ဂုဏ်၊ လှပသည့် ဂုဏ်တို့ကြောင့်

သူမ၏အမည်မှာ စိတ်ကောင်းရှိသူ စာရင်းတွင် ထိပ်ဆုံးက ပါဝင်သူ ဖြစ်သည်။

ကိုအောင်နိုင်ဦးသည် ဤရွာကို ရောက်ခဲ့သည်မှာ နှစ်လကျော် သုံးလအတွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ နှင်းဥနှင့် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တွေ့ထိ ဆက်ဆံရသောအခါ သူ၏နှလုံးသားတွင် နှင်းဥဆိုသော မိန်းကလေးက နေရာဝင်ယူလိုက်သည်။ သူက မပြောခဲ့သော်လည်း သူ၏မျက်လုံး အကြည့်ကို အရိုးစွာတို့ ဒေါ်ဒွန်းလှတို့က ပုံဖော်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း မကြားတကြား နှင်းဥနှင့် စနောက်ခဲ့ကြသည်။

“နှင်းဥရေ ... ညည်းကိုတော့ မြို့သား ရွှေစွန်ညီကြီးက အမိမိမ်းချင်နေပြီနဲ့တူတယ်”

ဒေါ်ဒွန်းလှက ဤသို့စနောက်လိုက်ရာ နှင်းဥက ...

“အဒေါ်လှရယ် ကျွန်မကို ဒီလူနဲ့ မစပါနဲ့။ ဒီလူက ဆန်နီအုန်း ညီဆိုတာနဲ့တင် စိတ်မဝင်စားတော့ပါဘူး”

“ဟဲ့ ... ဆန်နီအုန်းရဲ့ ညီသာဆိုတယ် ရုပ်ရည်ခြင်းလည်း မတူဘူး။ အရက်သောက်တယ်လို့ မကြားဖူးဘူး နောက်ပြီး စိတ်ကောင်း လိုက်တာလဲ မပြောပါနဲ့အေ”

“အဒေါ်လှပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်”

“ညီတွင် ထွေးလှက ...

“နှင်းဥရယ် ... ငါတော့ သူ့ဋ္ဌေးလေးနဲ့ ညည်းကို သဘောတူ တယ်တော့”

ထိုစဉ် ထွေးမြကပါ...

“ဟုတ်ပါအေ။ စိတ်ထားကောင်းလိုက်တာများ ငါတို့တောင် မနက်စာကျွေးတာပဲ ကြည့်တော့”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆန်နီအုန်းရဲ့ ညီ ဆိုတော့”

“အစ်ကိုက အစ်ကိုပဲ။ ညီက ညီပဲ တခြားဆီပါပဲဟာ”

“မစဉ်းစားချင်ပါဘူး ထွေးမြရယ်”

နှင်းဥကို ဝိုင်းပြောကြသဖြင့် လေသံပျော့သွားခဲ့သည်။ ယနေ့ ညနေ နှင်းဥအိမ်အပြန်ခရီးတွင် ကိုအောင်နိုင်ဦးက လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

“အစ်ကိုရယ် နှင်းဥပြန်နေကြပါ။ ရပါတယ်။ အားနာစရာကြီး”

“ရပါတယ်။ မနှင်းဥရဲ့ ကျွန်တော် စကားပြောစရာလဲ ရှိလို့ပါ”

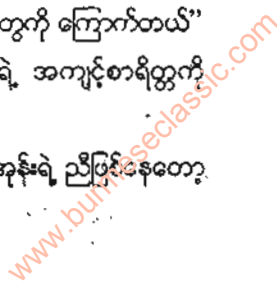
“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ အစ်ကို”

“ကျွန်တော်တို့လည်း အသက်က မငယ်တော့ဘူးဆိုတော့ ကျွယ်ဝှက်ပြီး ပြောမနေတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ မနှင်းဥကို မြင်မြင် ခြင်းပဲ မေတ္တာရှိခဲ့ပါတယ်။ မနှင်းဥရဲ့ အပြောအဆို အနေအထိုင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ပြန်တော့လည်း ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာ ပြည့်စုံတဲ့သူ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မေတ္တာကို အသိအမှတ်ပြု ဆေးဖို့ စဉ်းစားပေးစေချင်ပါတယ်”

“ကျွန်မတို့က တောသူဆိုတော့ မြို့သားတွေကို ကြောက်တယ်”

“ကြောက်စရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်ရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကို နှင်းဥအကဲခတ်ကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်”

“နောက်ပြီးတော့ အစ်ကိုဟာ ကိုဆန်နီအုန်းရဲ့ ညီဖြစ်နေတော့”

ကျွန်မ စဉ်းစားဖို့ ခက်နေတယ်”

“ဒါကလည်း ခက်စရာမလိုပါဘူး။ ကိုဆန်နီအုန်းနဲ့ ညီမနဲ့က စေ့စပ်တာတောင် မလုပ်ရသေးခင်မှာ အစ်ကို ဆုံးသွားခဲ့တာပဲ။ အဲဒါကလည်း သူ့ရဲ့ကံပဲ။ ကျွန်တော်က သူ့ညီဆိုပေမယ့် သွေးသား တော်စစ်တာတစ်ခုပဲရှိတယ်။ စာရိတ္တပိုင်းမှာ ကြိုက်သလို စမ်းနိုင်ပါတယ်။ အသောက်အစား၊ အလောင်းအစား၊ မိန်းမ ဒါတွေအားလုံး ကင်းရှင်းပါတယ်။ ညီမနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် ညီမကို ကောင်းကောင်း စောင့်ရှောက်ပါမယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရား မပျက်စေရပါဘူး”

“အစ်ကိုပြောတာ ကျွန်မယုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ စဉ်းစားပါရစေဦး”

“စဉ်းစားပါ ညီမရယ်။ အစ်ကိုကလည်း ညီမကြိုက်တဲ့ ပုံစံအတိုင်းနေပါမယ်”

“ဟော ... ကျွန်မ အိမ်နားတောင်ရောက်ပြီ အစ်ကို”

“ဒါဆိုလည်း အစ်ကိုပြန်တော့မယ်။ ညီမစဉ်းစားထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို ... ဟောတော့ ... ငါဘာတွေ ပြောပါလိမ့်”

နှင်းဥလည်း ရှက်ရှက်နှင့် အိမ်ထဲသို့ အပြေးဝင်လာခဲ့သည်။ သူမရင်မှာ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေသည်။ ယောက်ျားပီသသော ရုပ်ရည်ချိုသာသော အပြောအဆို ကြင်နာသော ပုံရိပ်များကြားဝယ် အသည်းနှလုံး၏အလိုမှာ အချစ်ဆီသို့ ညွှန်ပြနေသည်။ နှင်းဥမှာလည်း အသည်းနှလုံးရှိသူမို့ ချစ်ခြင်းဟူသော အခိုးအဝေ့တို့ဖြင့် လွှမ်းမိုးနေသည်။ သို့သော်

မိန်းမသားဖြစ်၍ အလွယ်တကူနှင့် ခေါင်းငြိမ်၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။

ကိုအောင်နိုင်ဦးကမူ အရင်ကထက် နှင်းဥကို ဂရုစိုက်သလို အစအရာရာ နှင်းဥကိုသာ ဦးစားပေးသဖြင့် အားလုံးက သူ့အကြောင်းကို သိခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြင့် မခွန်းရင်းကလည်းရှိ ကန်စွန်းခင်းကလည်းငြိဆိုသလို အချစ်ခြင်း တူညီသော သူတို့နှစ်ဦးမှာ ချစ်သူဘဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

ဤတွင် သူတို့နှစ်ဦး ချစ်သူဖြစ်သည်ကို မကျေနပ်သူမှာ ချစ်ဦးဖြစ်သည်။

“နှင်းဥ ... နင်နဲ့ အခုရောက်လာတဲ့ သူဌေးလေးတို့ ချစ်ကြိုက်နေကြတယ်ဆို”

“အေး ... ဟုတ်တယ်” နှင်းဥက မကွယ်ဝက်ပဲ အမှန်တိုင်း ပြောလိုက်ရာ ...

“နင် အရင်တုန်းကပြောတော့ မြို့သားဆို မကြိုက်ဘူးဆို”

“အဲဒါက ... ဆန်နီအုန်းကိုပြောတာ”

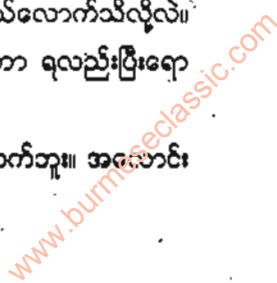
“ကိုအောင်နိုင်ဦးက ဆန်နီအုန်းရဲ့ညီဆိုတော့ ဒီပုတ်ထဲက ခေါ်ပေါ့”

“မတူပါဘူးဟယ်။ ကိုအောင်နိုင်ဦးက စိတ်ထားကောင်းပါတယ်”

“နင်က ယောက်ျားတွေအကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ။

“အသေးရင်တော့ မိန်းမတွေကို ဦးထိပ်တင်ထားတာ ရလည်းပြီးရော သူတို့ရဲ့ အကျင့်ဆိုးတွေ ပေါ်လာတော့တာပဲ”

“ကိုအောင်နိုင်ဦးက အရက်လည်းမသောက်ဘူး။ အလောင်း

အစား မိန်းမဘာမှ အရှုပ်အရှင်း မရှိဘူး”

“ဒါတွေက မိန်းမ မယူခင်နေပြတဲ့ ပြယုဒတွေပါ ယူပြီး အကျင့်ဆိုးတွေ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ နင်သူနဲ့ အဆက်ဖြတ်လိုက်”

“ဟဲ့... ရည်းစားဖြစ်တာမှ တစ်လမပြည့်သေးဘူး။ ငါဘာဖြစ်လို့ အဆက်ဖြတ်ရမှာလဲ”

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ။ နင် ငါ့ကို မချစ်လည်းရတယ် မယူလည်း ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါနင့်ကို တစ်သက်လုံး လုပ်ကျွေးပေးစောင့်ရှောက်မယ်။ နင်ကတော့ တစ်ခုပဲ ငါ့ကိုပြန်ပေးရမယ်။ အဲဒါ နင်ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူရဘူး”

“ချစ်ဦး... နင်ရှူးနေလား။ နင့်လဲမယူဘဲနဲ့ နင်ကငါ့ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ကျွေးရမှာလဲ။ ငါလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အိမ်တော့ ထူထောင်ရမှာပေါ့”

“အေး... နင်လင်ယူရင်... ငါ့ကို အရင်သတ်သွား”

“ချစ်ဦးရယ် နင်နဲ့တော့ ခက်နေပါပြီ”

ချစ်ဦးက မကျေနပ်သောကြောင့် နှင်းဥမှာ ချစ်ဦးနှင့် ခပ်ရှောင်ရှောင်နေလိုက်သည်။ ကိုအောင်နိုင်ဦးကလည်း လူရည်လည်သူ ချစ်ဦးနှင့်တည့်အောင်ပေါင်းကာ မြေပြိတ္တာကြီးများအကြောင်း သွားဆိတ်ပင်မှ သဘက်ကြီးအကြောင်း မေးမြန်းရင်း လိုက်လိုက်ဆက်ဆံခဲ့သည်။

အရီးစွာကလည်း မြေပြိတ္တာကြီးများကို မြင်ဖူးသူဖြစ်သော အာဘောင်အာရင်းသန်သန်နှင့် ပိုမိုမိုပြောရာ ငါးခွဲသည်ပိုင်

တဝါးဝါးတဟားဟား ရယ်နေသည်။

“ကံ... နှင်းဥ ငါတို့ဘယ်တော့ စားရမှာလဲ”

ထွေးလှက ဤသို့မေးလိုက်ရာ နှင်းဥမှာ ရှက်သွေးဖြန်းသွားပြီး

“ထွေးလှရယ် လိုပါသေးတယ်”

“ညည်းကသာ လိုပါသေးတယ်ပြောနေ သူဌေးလေးက နောက်လရောက်ရင် သူ့မိတာတွေ ခေါ်လာမယ်လို့ ပြောတာ ငါ့ကြားတယ်”

“ငါ့လည်း အဲဒီလိုတော့ ပြောတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဟိုတစ်ခါလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ လူတွေကို သိပ်မပြောပဲ သိုသိုသိပ်သိပ် လုပ်မယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“အေးပေါ့အေ။ ညည်းကိုယူမယ့် သူကလည်း မြွေကိုက်လို့ ဆဲတယ်။ ကြိုက်တယ်ပြောတဲ့ လူကလည်း ညောင်ပင်သရဲနဲ့ တွေ့တယ် ဆိုတော့ သူဌေးလေးကလည်း ကြောက်လို့နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါကြောင့် နောက်လမှာ သူ့မိတာတွေလည်းရောက် တစ်ခါတည်း မင်္ဂလာဆောင်လုပ်မယ်လို့ ပြောတာပဲ”

ချစ်ဦးက ငါးခွဲစင်၏အစွန်၌ထိုင်ကာ အမှိုက်ရှင်းနေသူမို့ နှင်းဥ ပြောသည်ကို အားလုံးကြားနေသည်။ ချစ်ဦးအဖို့ ဤကိစ္စကို မကြိုက်ဆော်လည်း အခြေအနေမဲ့ မျက်နှာမဲ့ဖြစ်၍ မည်သို့မျှ မဟန်တား နိုင်ပေ။ သူသည် စိတ်မကောင်းရုံမလွဲ၍ ဘာများတတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ ချစ်ဦးသည် အန်နီအုန်းသေပြီး နောက်ပိုင်း၌ ငါးခြောက်လှမ်းစင်တွင် ညဘက်မစောင့် ဆော့ပေ။ သူ့အစား တာတီးကို ညဘက်၌ ငါးခြောက်လှမ်းစင်တွင် အစောင့်အဖြစ် ထားခဲ့သည်။

အခန်း(၁၀)

“အဝေးဆုံးခရီးသို့”

ကိုအောင်နိုင်ဦးသည် မြွေပြိတ္တာကြီးတို့အကြောင်း သူတို့နှင့် ဆက်နွယ်၍ သေဆုံးသွား သူတို့အကြောင်းကို စဉ်းစားမိတိုင်းသူ အံ့ မပျော်ပေ။ လူတွေကို အသက်အန္တရာယ် ပေးနေသော မြွေပြိတ္တာကြီး များကို မြင်တွေ့လိုလှသည်။ ထိုကြောင့် ငါးခြောက်လှမ်းစင်တွင် အစောင့် ဖြစ်သူ တာတီးနှင့် ညတိုင်း စကားလာပြောလေ့ရှိသည်။ ညဆယ်နာရီ ကျော်မှသာ သူဌေးအိမ်သို့ ပြန်လေ့ရှိသည်။

“ကဲ... တာတီးရေ မင်းလည်း အိပ်မနေနဲ့နော်။ မြွေပြိတ္တာကြီး တွေက တစ်နေရာမှာ ရှိနေသေးမှတော့ပဲ။ ငါးခြောက်တွေ လာဆွဲခိုက်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ။ ကျွန်တော် သေသေချာချာ စောင့်ဖို့မယ် ကျွန်တော့်မှာ လေးနဲ့မြားလည်း ပါပါတယ်။ မအိပ်ဘဲ စောင့်ဖို့မယ်”

“အေး... အေး။ ဆယ်နာရီထိုးပြီး ငါပြန်တော့မယ်”

“ဆရာရယ် နောက်ဆိုရင် အဖော်တစ်ယောက်လောက်ပေး”

ခေါ်လာခဲ့ပါ ဆရာ။ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အန္တရာယ်နဲ့တွေ့ရင် မလွယ်ဘူး”

“ငါ့အတွက်က အဖော်မလိုပါဘူး”

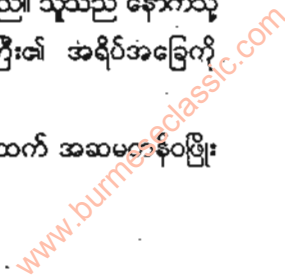
“ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ဆရာရယ်။ တစ်ယောက်တည်းဆို သေလို့ နှစ်ယောက်ဆို ရှင်လို့ သုံးယောက်ပေါင်း လောင်းကျော်တဲ့”

“အေး... အဲဒါ သတ္တိမရှိတဲ့ လူတွေပြောတာ။ ငါ့အတွက် ကတော့ တစ်ယောက်တည်းလဲ လောင်းကျော်ပဲ။ ဒီမှာ တုတ်ပါတယ်။ တုတ်သိုင်းနဲ့ ချလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“ဒါဆိုလည်း မပြောတော့ပါဘူး ဆရာရယ်။ ကောင်းကောင်း သွားပါ”

“အေးကွာ... ငါသွားဦး” မြောမြောဆိုဆို နှစ်ပေနေ့ရှည်သော တုတ်ကိုကိုင်ကာ ငါးခွဲစင်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ထိုမှ ကမ်းစပ်အတိုင်း လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ညဉ့်ဆယ်နာရီကျော် အချိန်ဖြစ်၍ အတော် အတန် မှောင်နေသည်။ ကောင်းကင်ပြင်တွင် ရှစ်ရက်လခါ အလင်းကြောင့် မှန်းဝါးဝါး တွေ့နေရသည်။ သူသည် လက်နှိပ်ဝါတ်မီး အလင်းကို အားပြုလျက် ခပ်မှန်မှန် လျှောက်သွားခဲ့သည်။ ထိုသို့ သွားရင်း သစ်ရွက်အုပ် ကောင်းလှသော သရက်ပင်ကြီးနားသို့ အရောက်တွင် သရက်ပင်ပေါ်မှ မည်းမည်းအကောင်ကြီး တစ်ကောင်ခုန်ချလိုက်သည်။ သူသည် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး ထိုမည်းမည်းကောင်ကြီး၏ အရိပ်အခြေကို စောင့်ကြည့်လိုက်သည်။

မည်းမည်းကောင်ကြီးမှာ သာမန်လူထက် အဆမတန်ဝကြီး

နေသည်။ မျက်နှာကြီးမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ဖြစ်ပြီး အရုပ်ဆိုးလွန်းလှသည်။ သူသည် ချွန်ထက်နေသော လက်သည်းကြီးများကို ကားလိုက်စေလိုက် လုပ်ကာ ကိုအောင်နိုင်ဦးဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လာနေသည်။

ကိုအောင်နိုင်ဦးမှာ သတိကြီးစွာထားပြီး ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ထိုမည်းမည်းကောင်ကြီးမှာ သူနှင့် နီးကပ်သောနေရာကို ရောက်ရှိ လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် မည်းမည်းကောင်ကြီးမှာ သူ့အား ခုန်အုပ်လိုက်ရာ သူက အသင့်ပါလာသော တုတ်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သောအခါ ...။

“အား”

“ခွပ်”

“ခွပ်”

“ခွပ်”

“ခြောက်ချင်ဦးဟဲ့ သရဲ”

မြေပေါ်တွင် လဲကျသွားသော မည်းမည်းကောင်ကြီး၏ မျက်နှာ ဖုံးကို ဆွဲချွတ်လိုက်သောအခါ ...။

“ဟင် ... ချစ်ဦး”

သူ့အတော်ပင် အံ့အားသင့်သွားခဲ့သည်။

ထို့နောက် သူသည် ချစ်ဦး၏ လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ထိပ်ခေတ် လိုက်ရာ ချစ်ဦးက ...

“ကိုအောင်နိုင်ဦး ခင်ဗျားမှာ ဘာဖြစ်လို့ လက်ထိပ် ရှိနေတာလဲ”

“မင်းမေးစရာမလိုဘူး။ မင်းကရော ဘာဖြစ်လို့ သရဲဖြစ်ပြီ”

ဒါကိုခြောက်လှန့်ရတာလဲ”

ထိုသို့ပြောပြီး သူ့တွင်ပါလာသော ဝီစီကိုမူတ်လိုက်သောအခါ ဆိုလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကင်းပုန်းဝပ်နေသော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရောက်လာပြီး သူ့ကိုဖမ်းဆီးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကိုအောင်နိုင်ဦးက ချစ်ဦးအား ...

“မင်းက ငါ့ကိုသိပ်ပြီး သတ်ချင်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ငါ နှင်ဥနဲ့ ချစ်ကြိုက်တယ်ဆိုကတည်းက မင်းက ငါ့ကိုသတ် ချင်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူ့ရဲ့ လက်သည်တွေကြားမှာ အဆိပ်ရှိတယ်။ တပ်ဖွဲ့ဝင်တို့ သူ့ရဲ့လက်သည်းကို သတိထားပြီး ချွတ်ကြ။ နောက်ပြီး ဝတ်ရုံရှည်ကြီး ဆည်းချွတ်ပစ်” ဝတ်ရုံရှည်ကြီးနှင့် ကုတ်အင်္ကျီ အထပ်ထပ်ကို ချွတ်ပစ် ပြီးနောက် ချစ်ဦးကို သူ့ကြီးအိမ်သို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။

“ကဲ ... သူ့ကြီးရေ ... ဆန်နီအုန်းအပါအဝင် လူသုံးဦးကို သတ်တဲ့ တရားခံကို မိလာပြီ”

“ဟေ ... ဟုတ်လား။ အဲဒီ လူသတ်သမားက ဘယ်သူလဲ”

“ချစ်ဦးပါပဲ ခင်ဗျာ”

“ဟင် ... ချစ်ဦး ဟုတ်လား။ ဒီလောက်ကြောက်တတ်ပြီး

ခြေမသန်တဲ့လူက လူသတ်သမား ဟုတ်လား ရဲအုပ်ကြီးရဲ့”

“ဟင် ... ဒါဆို ကိုအောင်နိုင်ဦးက ရဲအုပ်ကြီးလား”

ချစ်ဦးက အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကိုချစ်ဦး။ ဒီရွာမှာဖြစ်နေတဲ့ လူသတ်မှုတွေကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ရောက်လာတဲ့ ဒုရဲအုပ်ပဲ”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ အစ်ကိုကို သတ်လိုက်လို့ မကျေနပ်ဘဲ လာဖမ်းတာလား”

“တကယ်တော့ ကိုဆန်နီအုန်းနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဘာမှ မတော်ပါဘူး။ လူသတ်မှုတွေအတွက် စစ်ဆေးချင်လို့ အတွင်းကိုဝင်ပြီး စုံစမ်းဖို့အတွက် ဆွေမျိုးတော်တယ်လို့ အကွက်ဆင်ထားတာ”

“ဆရာရယ် တကယ်တော့ ကျွန်တော် သတ်ချင်လို့ သတ်ထား မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို သတ်ခိုင်းတဲ့ လူရှိနေလို့ပါ”

“ခင်ဗျားကို သတ်ခိုင်းတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆရာကြီးပါ”

“သူက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“လိပ်ကျွန်းမှာ နေပါတယ် ဆရာ”

“ဒါဆိုရင် သူ့ဆရာကို ဖမ်းရမယ်။ စက်လှေနှစ်စီး အမြန်နှုတ်ပြီးရင် တပ်ဖွဲ့ဝင် ဆယ်ဦးက ဆရာနဲ့ လိုက်ရမယ်။ ကျန်တပ်ဖွဲ့ဝင် ဆယ်ယောက်က ကျန်တဲ့စက်လှေနဲ့လိုက်။ ကမ်းစပ်မှာစောင့်”

သူတို့အားလုံး စက်လှေနှစ်စီးဖြင့် လိပ်ကျွန်းသို့ သွားခဲ့သည်ကိုအောင်နိုင်ဦးနှင့် ချစ်ဦးတို့ပါဝင်သော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ကျွန်းပေါ်တက်သွားခဲ့သည်။ ကျန်တစ်စီးမှာမူကား ကမ်းစပ်တွင် လက်နက်အပြည့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဤသို့ ကျန်ခဲ့ခြင်းမှာ အကြောင်းရှိသည်။ ချစ်ဦး

ဆရာကြီးပြေး ထွက်လာပါက အသင့်ဖမ်းဆီးနိုင်အောင် စောင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကဲ ... ချစ်ဦး။ မင်းရှေ့က လမ်းပြပေတော့”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ချစ်ဦးက ကျွန်းအလယ်ရှိ ကျောက်ဖျာကြီးရှိရာသို့ ခေါ်သွားပြီး ...

“ဆရာကြီး ... ထွက်ခဲ့ပါ”

“ဆရာကြီး ... ထွက်ခဲ့ပါ”

ဤသို့ အော်ဟစ်ခေါ်ပြီး ခေတ္တမျှ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သည်။

“ဟော့ ... ဟိုမှာ ဆရာကြီးလာပြီ”

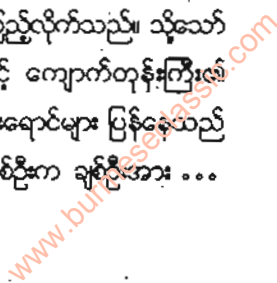
“ဘယ်မှာလဲ”

“ကျောက်ဖျာပေါ်ကို တက်လာပြီ”

ထိုသို့ပြောပြီး သူလည်း ကျောက်ဖျာဆီသို့ အပြေးသွားပြီး ကျောက်ဖျာရှေ့တွင် ဒူးထောက်လိုက်ပြီး ...

“ဆရာကြီး ... ဆရာကြီး ခိုင်းတာလိုက်လုပ်တာ အခုလူတွေ သေလို့ ကျွန်တော် အဖမ်းခံရပြီ ဆရာကြီး ကယ်ပါဦး”

ချစ်ဦးက ငိုသံပါကြီးနှင့်ပြောပြီး မျက်ရည်ဖြင့်ဖြင့် ကျလာခဲ့သည်။ ကိုအောင်နိုင်ဦးတို့ အဖွဲ့မှာ ထိုနေရာကို ကြည့်သော်လည်း မည်သည့် အရာကိုမျှ မမြင်သဖြင့် လက်နှိပ်ခါတိမီနှင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် လက်နှိပ်ခါတိမီ ထိုးလိုက်သည့် အရှိန်ကြောင့် ကျောက်တုန်းကြီး၏ မျက်နှာပြင်မှ လချေးကဲ့သို့ အရာဝတ္ထုမှ အလင်းရောင်များ ပြန်နေသည် မှတစ်ပါး အခြားမရှိချေ။ ထိုအခါ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ချစ်ဦးအား ...

“ဟေ့ကောင် ဘယ်မှာလဲ မင်းဆရာကြီး။ ဘာမှလဲမရှိဘဲ လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“ဆရာကြီး... သူတို့က ဆရာကြီးကို မမြင်ရဘူးတဲ့ ဖုံကွယ် မထားပါနဲ့။ သေသေချာချာပြပါ... ဟောဟိုမှာ ဆရာကြီးက ရယ်ပြနေတယ်”

ချစ်ဦးက ဤသို့ပြောလိုက်သော်လည်း ထိုနေရာတွင် ကျောက်တုန်းကြီးမှလွဲ၍ ဘာမှမရှိချေ။ ထိုအခါ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးက ထပ်ပြီး...

“ဟေ့ကောင်... မင်းမူယာမာယာတွေလုပ်ပြီး လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“မူယာမာယာတွေ မလုပ်ပါဘူး။ ဟိုမှာ ဆရာကြီးရှိနေတာပဲ ကျုပ်တောင် တွေ့သေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့က ဘာဖြစ်လို့ မတွေ့ရတာလဲ”

ထိုအခါ ကိုအောင်နိုင်ဦးက ကျောက်ဖျားကြီးပေါ်သို့ တက်သွားပြီး ကျောက်တုန်းကြီး၏ ရှေ့တွင်ရပ်ကာ လေထဲတွင် လက်ထိပ်နှင့် ချောက်ကနဲ ခတ်လိုက်သည်။

“ကဲ... ကိုချစ်ဦး... ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာကြီးကို ကျုပ်တို့ ဖမ်းလိုက်ပြီ တွေ့လား”

“ဟုတ်... ဟုတ် တွေ့ပါတယ်”

“ကဲ... ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့က ဖမ်းလိုက်ပြီဆိုတော့ အဖြစ်အပျက်အမှန်ကို ခင်ဗျားပြောရမယ်။ ကြောက်စရာ မလိုတော့ဘူး”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ့မယ်”

ကိုအောင်နိုင်ဦးက ဘာမျှမရှိသောအရာကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်သဖြင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက အံ့သြနေကြသည်။ ကိုအောင်နိုင်ဦးက သူ၏ တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို ခေါင်းခါရမ်းပြလိုက်ပြီး...

“ကဲ... ကိုချစ်ဦး။ ခင်ဗျား သူတို့ကို ဘယ်လိုသတ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ ပြောပေတော့”

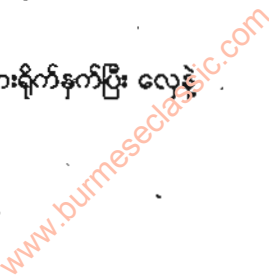
“အဖြစ်က ဒီလိုပါ။ ကိုဆန်နီအုန်းက နှင်းဥကို ဆွဲလားရမ်းလားလှင်လို့ ကျွန်တော်ကအရင် သူ့ကိုထိုးလိုက်မိတယ်။ အဲဒါကို ဆန်နီအုန်းက မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ကြိုးတုတ်ပြီး ဝိုင်းရိုက်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော့ သတ်မေ့သွားတုန်းမှာ လှေနဲ့တင်ပြီး မျှောလိုက်တယ်။ သတ်ရလို့ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်ဟာ လိပ်ကျွန်းကို ရောက်နေခဲ့တယ်”

ထိုသို့အစချီကာ ကျောက်ဖျားကြီးပေါ်သို့ ကျောက်တုန်းကြီး ရောက်လာပုံမှအစ မြွေပြိတ္တာကြီးများ အဆိပ်အနံ့ပုံကိုပါ အသေးစိတ် ပြောပြခဲ့သည်။

“အဲဒီကျောက်တုန်းကြီးက အရောင်တွေတာလက်လက် ထွက်လာလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ကျောက်တုန်းကြီးရဲ့ရှေ့မှာ အဲဒီဆရာကြီး ရောက်နေတယ်။ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့ကို မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲလို့ မေးတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော်က...”

“ကိုဆန်နီအုန်းက ကျွန်တော့ကို မတရားရိုက်နှက်ပြီး လှေနဲ့ မျှောလိုက်တယ်”

ထိုသို့ပြောလိုက်ရာ ဆရာကြီးက...။

“အဲဒါ မင်းက ငြိမ်ပြီးခံနေရသလား”

“ကျွန်တော် မခံပါဘူး ဆရာကြီး။ ဒီလိုလုပ်တာ မကျေနပ်လို့ သူကြီးကိုတိုင်မလို့”

“ဟေ့ကောင် ငကြောက်... ဘာမှသူကြီးကို တိုင်နေစရာ မလိုဘူး။ ဒီကောင်ကို မင်း ရှင်းပစ်လိုက်”

“ကျွန်တော် မလုပ်ရဲဘူး ဆရာကြီး”

“ဘာလို့ မလုပ်ရဲမှာလဲ။ ငါ မင်းကို ရဲဆေးတင်ပေးလိုက်မယ်။ မင်းသတ်တာလည်း ဘယ်သူမှ မသိစေရဘူး”

“ဒါဆို လုပ်စမ်းပါဦး ဆရာကြီး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ထဲကတော့ သူ့ကို သိပ်ပြီး သတ်ချင်တာပဲ”

“အေး... ဒါဆို မင်းရေထဲက အေးယလာတဲ့ သေတ္တာကြီးကို ဖွင့်လိုက်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့... ဖွင့်လိုက်ပါပြီ ဆရာကြီး”

“အဲဒီထဲမှာတွေ့လား။ ကုတ်အင်္ကျီတွေနဲ့ လောင်းကုတ် အရှည်ကြီးတွေ”

“တွေ့ပါတယ် ဆရာကြီး”

“မင်းရဲ့ အင်္ကျီအပေါ်က ကုတ်အင်္ကျီတွေ ထပ်ဝတ်လိုက် ပြီးရင် လောင်းကုတ် အင်္ကျီကိုဝတ်လိုက်။ ဒါဆိုရင် မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အဆမတန်ကြီးထွေးသွားပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာကြီး”

“အေး... ဟုတ်ပြီ။ မင်း အဲဒီအင်္ကျီတွေ ဝတ်ပြီးပြီဆိုရင်

အဲဒီသေတ္တာထဲမှာပါတဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မျက်နှာဖုံးကို ဖွင့်လိုက်။ ပြီးရင် အဲဒီမှာရှိတဲ့ သံလက်သည်းရှည်ကြီးတွေကို တွေ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ပါတယ် ဆရာကြီး”

“အဲဒီ သံလက်သည်းရှည်ကြီးမှာ လက်ညှိုးနဲ့ လက်မကို ဟိုမှာ အန်ထားတဲ့ မြွေအဆိပ်တွေနဲ့တိုလိုက်”

“တို့ပြီးပြီ ဆရာကြီး”

“အေး... ဒါဆို မင်းတို့ရွာကိုပြန် ပြီးရင် ဆန်နီအုန်းကို ချောင်းပြီး အဲဒီလက်သည်းနဲ့ ထိုးလိုက်ပေါ့ ဒါဆို ပွဲပြီးပြီပဲ”

“ဟုတ်လိုက်လေ ဆရာကြီးရာ”

ဤသို့ဖြင့် ဆန်နီအုန်းကို ထိုအဆိပ်လူးထားသော သံချွန် လက်သည်းဖြင့် ထိုးသတ်လိုက်သည်။

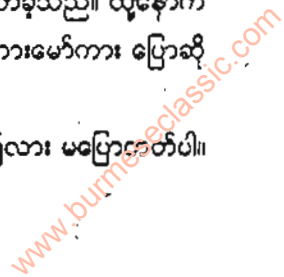
ဆန်နီအုန်း သေမှုသေခင်းကို စစ်ဆေးသောအခါ အဆိပ်ပြင်းသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်ကြောင့် သေဆုံးခြင်းဖြစ်သည်ဟူသော အဖြေ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဤတွင် ဆရာကြီးက...

“မင်းကို ငါပြောတယ် မဟုတ်လား။ ငါ ပေးတဲ့အကြံအတိုင်း လုပ်ရင် ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး”

ဤသို့ပြောသဖြင့် သူ့အား ကြိုတင်ရိုက်ခဲ့သော အောင်ကြီးနှင့် ခင်မြင့်တို့ကိုလည်း ဤနည်းဖြင့် လုပ်ကြသတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။ ထိုနောက် တမာကုန်းရွာသား စိုးအောင်က နင်းဥကို ဖော်ကားဖော်ကား ပြောဆို

ဗြန်ရာ သူ့အား ဆရာကြီးက သတ်နိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော် စိုးအောင်ကပင် ကံကောင်း၍လား မပြောတတ်ပါ။

စိုးအောင်အား သတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့ရာ သူ၏ အကြံအစည်မှာ မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ သို့သော်လည်း သဘက်သရဲခြောက်သည်ဆိုသည် သတင်းစကားများ ပြန်နံ့သွားတော့သည်။

ချစ်ဦးထံမှ ဖြောင့်ချက်ကို ရယူပြီးနောက် ပင်လယ်ဒိတ်ရွာသို့ ပြန်ခေါ်လာကာ သူ့ကြီး၏အိမ်တွင် ဤတစ်ညတာအတွက် ချုပ်နှောင် ထားခဲ့သည်။

ဆန်နီအုန်း သေမှုဆေးခင်းကို စစ်ဆေးသောအခါ အဆိပ်ပြင်းသော သတ္တဝါကြောင့်ဟု အဖြေထွက်သည့်နည်းတူ အောင်ကြီးနှင့် ခင်မြင့်တို့ နှစ်ယောက်၏ သေဆုံးမှုမှာလည်း ထိုနည်းအတိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်၏ အကြီးအကဲများမှာ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး သံသယ ဝင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် စိုးအောင် သရဲခြောက်သည် ကိစ္စပေါ်လာပြန်ရာ အထူးစုံစမ်းစစ်ဆေးရန်အတွက် ဒုရဲအုပ် “အောင်နိုင်ဦး” ကို တာဝန်ပေး ခဲ့သည်။ ကိုအောင်နိုင်ဦးသည် ဤကိစ္စကို အနီးကပ် စစ်ဆေးနိုင်ရန်အတွက် ကိုဆန်နီအုန်း၏ ညီတစ်ဝမ်းကွဲအဖြစ် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ၎င်း စုံစမ်း စစ်ဆေးမှုအရ ချစ်ဦးမှာ အဖြစ်နိုင်ဆုံး လူသတ်သမားဟု ယူဆသဖြင့် သူ့ကြီးအား အကြောင်းကြားပြီးနောက် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကို ကင်းပုန်းဝင်ကာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

သို့သော် ချစ်ဦးကို ကြာကြာမစောင့်ရပေ။ နှင်းညနှင့် မကြာခင်မှာ လက်ထပ်တော့မည်ဟု ဆိုသည့်အတွက် ချစ်ဦးက သူ့ကိုသတ်ရန် ကြံစည် ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ချစ်ဦးမှာ ယခုလို ဖမ်းဆီးခြင်းခံရသည်။ ဤတွင် ပြဿနာတစ်ရပ် ရှိနေသည်။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့ကြီးနှင့်

ကိုအောင်နိုင်ဦးတို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခဲ့ကြသည်။

“မောင်ချစ်ဦးလို ခြေတစ်ဖက်မသန် ကြောက်လည်း ကြောက် တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ လူတွေကို လိုက်သတ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ သူပြောလိုသာ ယုံရတယ်၊ ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်ဘူး”

သူ့ကြီးက ကွမ်းဝါးရင်း သူ့ကိုပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် သူ့ကြီး၊ ကိုချစ်ဦးက သူသတ်တာတယ် ဆိုတာကို မငြင်းဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးက ခိုင်းလို့ လုပ်တာပါလို့ ပြောတယ်”

“အဲဒီဆရာကြီးက ဘယ်သူလဲ”

“တကယ်တော့ ဆရာကြီးဆိုတာ ဘယ်သူမှလည်း မဟုတ်ဘူး။

ရိုလည်းမရှိဘူး”

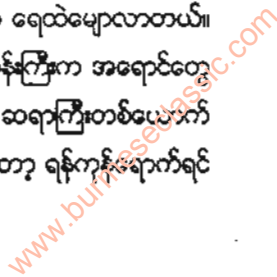
“ဆရာအောင်နိုင်ဦး ပြောတာ ဦးလေးတော့ နားမရှင်းဘူးကွယ်”

“တကယ်တော့ သူဟာ စိတ္တဇ လူသတ်သမား ဖြစ်ပုံရတယ်။

မရှိတာကို အရှိမြင်ပြီး သူသတ်ချင်ပေမယ့် မသတ်ရဲတဲ့ကိစ္စ အပေါ်မှာ ဆရာကြီးက ညွှန်ကြားတယ်လို့ စိတ်မှာထင်နေတာ”

“ဪ... ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှတော် မကြားဖူးပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တကယ်တော့ သူဟာ ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ရူးနေ ပုံရတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ အဝတ်အစားတွေ၊ မျက်နှာဖုံးတွေနဲ့ သံချွန် လက်သည်းတွေပါတဲ့ ဇာတ်သေတ္တာကြီးတစ်လုံးက ရေထဲမျောလာတယ်။ အဲဒါတွေ တွေ့ထားတာရယ် နောက်ပြီး ကျောက်တုန်းကြီးက အရောင်တွေ ထွက်လာတာရယ်ပေါင်းပြီး လူသတ်ချင်တဲ့စိတ်က ဆရာကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုပြီး ဖြစ်ပေါ်လာပုံရတယ်။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ ရန်ကုန်းချောက်ရင်

သူ့ကို စိတ်ကျန်းမာရေး အထူးကုဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ပြပေးရမယ်။ ဒါမှ အမှန် သိရမှာပဲ”

“ဆရာပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဒီကောင်လေးက ရူးနှမ်းနှမ်းနဲ့၊ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ဘာလုပ်လို့ လုပ်မိမှန်း တောင်သိတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကဲ ... ဒါဆိုရင် မနက်ဖြန်မှာ သူ့ကို ရန်ကုန်ကို ခေါ်သွား တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာရယ်”

သို့ဖြင့် ထိုတစ်ညအတွက် သူ့ကြီးအိမ်၌ ချစ်နှောင်ထားခဲ့သည်။ နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သောအခါ ...။

“ချစ်ဦးကို လူသတ်မှုနဲ့ ဖမ်းလိုက်ပြီတဲ့”

ထိုသတင်းမှာ ပင်လယ်ဒိတ်ရွာ တစ်ရွာလုံး၌ ယုံနဲ့သွားခဲ့သည်။ ကြားရသူ အပေါင်းမှာ မည်သို့မျှ မယုံနိုင်ပေ။ နှင်းဥတို့ အရိုးစွာတို့ လူသိုက်မှာ ထိုစကားကြားသောအခါ လွန်စွာအံ့သြပြီး သူ့ကြီး၏ အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ချစ်ဦး ... ချစ်ဦး”

“နှင်းဥ ... နှင်းဥရယ် ငါ့ကိုကယ်ပါဦး။ ငါ့ကို ကိုအောင်နိုင်ဦးက ဖမ်းလိုက်တာ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... နင့်ကို ကိုအောင်နိုင်ဦးက ကြိုက်တယ်ဆိုတာ မယုံနဲ့သိလား”

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက သူ့ဌေးလေး မဟုတ်ဘူး။ မြို့ပေါ်က ငါ့ကိုဖမ်းဖို့ ဆောက်လာတဲ့ ရဲအရာရှိပဲ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ နင့်ကိုကြိုက်တယ်ဆိုတာ ညာပြောတာ”

“ဟောတော့”

ထိုစဉ် သူ့ကြီးက ခေါ်လိုက်သဖြင့် နှင်းဥလည်း သူ့ကြီး၏ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ရာ ကိုအောင်နိုင်ဦးကို အခန့်သင့်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင် ... အစ်ကို ... အစ်ကိုက ရဲအရာရှိဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုချစ်ဦးက အော်ပြောနေလို့ နှင်းဥကို တမင် ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ”

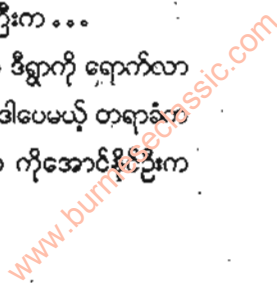
“ဒါဆို အစ်ကိုက နှင်းဥကို လက်ထပ်မယ်ဆိုတာက ချစ်ဦးရဲ့ စိတ်ကိုဆွလိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား။ တကယ် မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“အဲဒီ ကိစ္စရှင်းပြပါမယ်။ အစ်ကိုက ချစ်ဦးပြောတဲ့အတိုင်း ခဲအရာရှိဆိုတာလဲ မှန်တယ်။ ချစ်ဦးရဲ့ စိတ်ကိုဆွပေးလိုက်တာလဲ မှန်တယ်”

“ဟောကော့”

နှင်းဥမှာ ငိုမဲ့မဲ့ကလေးဖြစ်သွားရာ သူ့ကြီးက ...

“ဒီကိစ္စကို ငါရှင်းပြမယ်။ ကိုအောင်နိုင်ဦးက ဒီရွာကို ရောက်လာ ခြီး တရားခံဖမ်းဖို့လာတဲ့အကြောင်း သူပြောပြတယ်။ ဒါပေမယ့် တရားခံက ချစ်ဦးဖြစ်မယ်မှန်း ငါမသိခဲ့ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လက ကိုအောင်နိုင်ဦးက

နင်နဲ့သူတို့ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားတဲ့အကြောင်း နောက်ပြီး လက်ထပ်ယူမယ် အကြောင်း ငါ့ကိုပြောထားပြီးသား”

“ရှင်... ကျွန်မတော့ ဘာမှ နားမလည်တော့ဘူး”

ဤတွင် အရိုးစွာက ...

ဟဲ့... နင်ဥရဲ့ အဲဒီစကားတွေ ငါနားလည်တယ်။ ဆရာတ ရှေ့ကပြောတာတွေက ဟန်ဆောင်တာ နင့်ကိုချစ်တယ်။ လက်ထပ်မယ် ဆိုတာက တကယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်။ အရိုးစွာပြောတာ အမှန်တွေ ကြီးပဲ”

“ဟော့တော့... အားလုံးက ရှက်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါပြီရှင် နင်းဥမှာ ခေါင်းမဖော်ဝံ့အောင် ရှက်လွန်းသဖြင့် ခေါင်းထဲ ငုံ့ထားလိုက်သည်။

“ကဲ ... ကဲ၊ မနင်းဥတို့ ဦးလေးပြောမယ်။ ဒီကိစ္စဟာ ရှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုရှုပ်မှ နောင်ရင်းမှာပါ မကြာခင် ဆရာတ သူ့မိဘတွေခေါ်လာပြီး တောင်းရမ်းယူလိမ့်မယ်။ အဲဒီအကြောင်းထဲ နင့်အမေကို ငါအရင်ပြောထားပြီး နားဖောက်ထားပါမယ်။

သူကြီးက ဤသို့ ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် နင်းဥ ပြန်တော့မယ်”

“ညီမရယ် မပြန်ပါနဲ့ဦး။ မကြာခင်မှာ ကိုချစ်ဦးကို ရန်ကုန်ထဲ ခေါ်သွားရမယ်”

ကိုအောင်နိုင်ဦးက နင်းဥကို မပြန်ရန် တားလိုက်သဖြင့် နင်းဥ

အရိုးစွာပါ ပြန်ထိုင်နေလိုက်ကြသည်။

မကြာခင်အချိန်တွင် ... ချစ်ဦးကို ရန်ကုန်သို့ပို့ရန် လှေဆိပ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“နင်းဥရေ ... နင်းဥ၊ သူတို့ ငါ့ကို ဖမ်းသွားကြပြီ”

ငိုသံပါကြံနှင့် အော်ပြောလိုက်ရာ နင်းဥရော အရိုးစွာပါ ချစ်ဦး ဆီသို့ အပြေးလာခဲ့ကြသည်။

“အရိုးစွာရယ် ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါဦး”

“အေးပါချစ်ဦးရယ်၊ ငါရန်ကုန်ကို လိုက်လာခဲ့ပါဦးမယ်”

ချစ်ဦးတစ်ကိုယ်လုံးမှာ တုန်ယင်နေသဖြင့် အရိုးစွာမှာ လွန်စွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

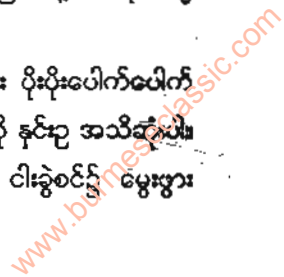
“နင်းဥရယ် နင်လည်း ငါ့ကို ပစ်ထားပါနဲ့ဟာ။ ငါက သူတို့ကို မသတ်ရဲပါဘူး။ နင့်ကို မတရားလုပ်တာ မခံချင်လို့ ဆရာကြီးကို ပြောလိုက်တာ သူက ငါ့ကို သတ်ခိုင်းလို့ပါ။ နင်ယုံကြည်ပေးပါ နင်းဥရယ်”

“ငါယုံပါတယ် ချစ်ဦးရယ်”

“နင်းဥရယ် ငါနင့်ကို အရမ်းချစ်လွန်းလို့ပါ။ ငါ့ကို ခြိုက် တရားသူကြီးတွေက သတ်မိန့်ချမယ် ထင်ပါရဲ့ဟာ”

“ချစ်ဦးရယ် ... နင် အဲဒီလို မပြောပါနဲ့၊ ငါရင်တွေ ချာလွန်းလို့ပါ”

နင်းဥမှာ ပြောရင်းဆိုရင်း မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် တူလာခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ချစ်ဦးအကြောင်းကို နင်းဥ အသိအော်ပါ။ မွေးဖွားစဉ်အခါကပင် အလွန်ညီစော်နံ့နေသော ငါးခွဲစင်၌ မွေးဖွား

လာခဲ့သည်။ ထိုအနံ့အသက်ဆိုးတို့သည် မွေးကင်းစကလေးငယ်ငါးဦးနောက်ပိုင်းမှ ထိခိုက်ပုံရသည်။ ထို့နောက် လသာအရွယ် ရောက်ပြီတော့ ပုခက်ထဲမှ ခဏခဏလိမ့်ကျပြီး ဦးခေါင်းကို ထိခိုက်သဖြင့် ထောက်တစ်ဖက်မှာလည်း နိမ့်သွားခဲ့သည်။

သူကြီးပြင်းလာသောအခါ မိဘမရှိတော့သဖြင့် သူဌေးအိမ်တွင် အခိုင်းအမေသာသာနေရင်း အနိမ့်ခံခဲ့ရသည်။ အားလုံးပေါင်းထေယျာဉ်ယဉ်လေးရှားနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ကျပ်မပြည့်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဆယ်ပြားဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ခဲ့ကြသည်။

အရွယ်ရောက်သောအခါ သူ့ချစ်သော နှင်းဥအတွက် ရင်းနှီးရသည်မှာ စိတ်ညစ်စရာအပြည့်နှင့် ...။ သူထွက်ပေါက်ရှာသောအခါ အပြင်တွင် အမှန်တကယ်မရှိသည့် ဆရာကြီးကို သူ့မြင်ခဲ့သည်။ သူ့ညွှန်ကြားမှုကြောင့် လူသတ်ရပါသည်ဟု ဆို၏။ ဥပဒေက သူ့ကို မကြိုက်အဆုံးအဖြတ်ပေးတော့မည်။

ချစ်ဦးကို လှေဆိပ်သို့ ခေါ်သွားခဲ့ကြပြီ။ တစ်ရွာလုံးမှာ ချစ်ဦးခင်မင်နေသူများဖြစ်၍ မည်သို့မျှ စိတ်မချမ်းသာခဲ့ကြပေ။ ချစ်ဦးတစ်လမ်းလုံး အော်ဟစ်၍ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူ့စက်လှေပေါ်သို့တင်ကာ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ ဒုရဲအုပ်အောင်နီတို့ လှေပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ သူ့ခြေလှမ်းများကလည်း တုန်တုန်မှုများကို မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ဖော့ဖော့များပြန်နေသည်။ သူသည် အလွန်ညစ်ညမ်းနေသော မျက်နှာနှင့် ...။

“နှင်းဥရေ ... သူတို့ငါ့ကို ခေါ်သွားကြပြီ။ ဒီနေ့ဟာ ...”

ငါ့ရဲ့နောက်ဆုံးနေ့ပဲ။ ငါ ... ဟိုရောက်ရင် သူတို့ ငါ့ကို သတ်တော့မှာ” ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောလိုက်ရာ နှင်းဥမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့်...။

“ချစ်ဦး ... နှင့်ကို ဘယ်သူမှ မသတ်ပါဘူး ချစ်ဦးရယ်” ဤသို့ စိတ်ဖြေနိုင်မည့် စကားဖြင့် အားပေးလိုက်သည်။ သည်တွင် ချစ်ဦး၏ ပါးပြင်ပေါ်၌ မျက်ရည်ဥများ တလိမ့်လိမ့်ကျဆင်းလာပြီး ...။

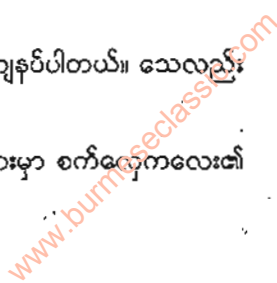
“နှင်းဥရယ် ... ငါ့ကို သူတို့ မသတ်ရင်လည်း ငါနှင့်ကို မတွေ့ရလို့ လွမ်းတဲ့ဒဏ်ကြောင့် သေမှာပါ” ချစ်ဦး၏ ရင်ထဲ အသည်းထဲမှ ပြောလိုက်သည့် စကားသံကြောင့် နှင်းဥမှာ မည်မျှခံစားရသည်ကို ပြောမပြနိုင်အောင် ရင်ဘတ်တွင် စူးအောင့်လာသည်။

ထိုစဉ် စက်လှေကလေးမှာ စတင်စက်နှိုးလိုက်သည်။ “ဝရီး ... ထုံး ... ထုံး” စက်သံများ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။

“နှင်းဥရေ ... ငါသွားတော့မယ်။ ဒီတစ်လောကလုံးမှာ နှင့်ကို အချစ်ဆုံးက ငါပါ။ နှင့်မှတ်ထားနော်”

“အေးပါ ... ချစ်ဦးရယ်” “နှင့်ကြောင့် ငါသေရလည်း ငါကျေနပ်ပါတယ်။ သေလည်း သေပျော်ပါတယ်ဟာ”

ထို့နောက် ချစ်ဦး၏ ပြောစကားများမှာ စက်လှေကလေး၏

ဆူညံသောစက်သံများ လွှမ်းခြုံသွားသည့်အတွက် အသံများ ပျောက်ကွယ်
သွားခဲ့သည်။ စက်လှေကလေးသည်။ ထုံးထုံးထိုင်းထိုင်းဟူသော ဆူညံ
သံများနှင့်အတူ ကမ်းစပ်မှ စတင်ထွက်ခွာစပြုခဲ့ပြီ။

ဒုရဲအုပ်အောင်နိုင်ဦးက နှင်းဥကို လက်ကလေး ဝှေ့ယမ်း
ပြလိုက်သည်။ နှင်းဥမှာ ဘာကိုမှ မြင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့...။ စက်လှေ
ကလေးမှာ တစတစကမ်းနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားခဲ့ပြီ။ တစ်ချိန်လုံး
တင်းထားသမျှ စိတ်ကိုလျော့လိုက်သောအခါ သူမ၏ပါးပြင်ထက်တွင်
မျက်ရည်များ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျဆင်းလာခဲ့သည်။

“ချစ်ဦးရယ် နင်ဟာ ငါ့အတွက် အချစ်တတ်ဆုံးလူပါ။
ဒါပေမယ့် ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ အဖြူရောင် သူငယ်ချင်း အဆင့်မှာပဲ
ရှိခဲ့တာ။ အဲဒါက ငါတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာပါပဲ။ နောင်ဖြစ်လေရာ
ဘဝတိုင်းမှာ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးက ကင်းဝေးပါစေလို့ ငါဆုတောင်း
ပေးလိုက်ပါတယ်”

ထိုစက်လှေကလေးကား မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။
တစ ... တစ ... အဝေးဆုံးခရီးသို့ ...။

သိုက်ဖွား

ချမ်းမြေ့ရိပ်မြိုင်ကျောင်းဆရာတော်
အရှင်တေဇောဃာရ(ပဲခူး)

မဇ္ဈိမနိကာယဘာဏာကပါရဂူ

ဓမ္မကထိက

ဥဿာမြို့သစ်၊ ပဲခူးမြို့။

ဖုန်း ၀၉-၅၃၀၁၄၆၅၊ ၀၅၂-၃၀၈၇၂

ဘဝကို ဓမ္မနဲ့ အလှဆင်နိုင်ကြပါစေ

ပင်ရင်းဓမ္မလက်ကမ်းစာစဉ်

အိုယွန်းယွဉ်စာပေ

အမှတ် ၅၈၊ ဓမ္မိကဝတီလမ်း၊

စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း ၀၉-၅၁၆၆၁၄၀၊ ၀၉-၄၃၀၉၅၇၂၀